

КРИСТОФЪР БАР СОЛДАТО

Превод от немски: Мария Нейкова, —

chitanka.info

1

ТОЙ НЯМАШЕ НИТО МИНАЛО, НИТО БЪДЕЩЕ НИТО ПЪК ЛИЦЕ И ИМЕ. ЖИВЕЕШЕ ИСТИНСКИ САМО КОГАТО НАТИСКАШЕ СПУСЪКА ВИНАГИ БЕШЕ САМ. НИКОЙ НЕ ГО ПОЗНАВАШЕ И ТОЙ НЕ ПОЗНАВАШЕ НИКОГО, НО САМО ДО ОНЗИ МОМЕНТ, ОНАЗИ СЕКУНДА, В КОЯТО НАИСТИНА ОБИЧАШЕ ДРУГИЯ ЧОВЕК — СВОЯТА ЖЕРТВА, В МИГА, В КОЙТО ТЯ УМИРАШЕ.

Той чакаше.

С устройството за нощна стрелба, монтирано на оръжието му, той можеше да се цели като посред бял ден. Кръглият червеникав отвор, разделен на четири от един кръст с тънки чертички на разстояние един милиметър една от друга, плътно приближаваше всеки детайл на къщата от другата страна на улицата.

Хубаво оръжие беше, но вече нямаше име, защото той беше изпилил обозначението на типа и серийния номер. Той самият не му беше дал име, въпреки че понякога му приличаше на чело, инструмент, от който можеше да изтръгва топли, дълбоки, болезнено хубави тонове. Това бяха малкото моменти, в които той се страхуваше от самия себе си.

Облегна оръжието до боядисаната в бяло стена и пристъпи към прозореца. Стаята, в която чакаше, беше празна, ако не се смятаха завесите и сивият килим, който поглъщаше шума. Той не пушеше, нито пък пиеше. Чакаше неподвижно. Въпреки късния час на улицата все още бе много оживено. Погледна кварцовия часовник с червения индикатор. Почти единайсет и половина. Още пет минути. Сградата отсреща беше „Клерол“, един от най-изисканите хотели на града. Входът на голямата като дворец сграда се закриваше от тента на бели и червени ивици. От време на време оттам се появяваше портиер в

ливрея, за да посрещне някой гост от препускащите напред-назад жълти като тъкачески совалки такситата.

Повечето прозорци на „Клерол“ бяха тъмни. Синя светлина обливаше орнаментите на фронтоната.

Те празнуваха на горния етаж. В стаята им все още беше светло. Зад тежките завеси от брокат се движеха сенки.

Мъжът се отдръпна от прозореца и вдигна тежкото оръжие. Още три минути. Струваше му се, че през стените на хотела вижда малката черна ръка, която този момент някъде в огромната луксозна сграда разлива силно миризлива течност върху тапицираните мебели и завеси, а след това драсва клечка кибрит.

Той си представяше как пламъкът става все по-голям и се изкачва по малката клечица. Ръката чака, докато изгори половината клечка. След това се устремява към една от напръсканите завеси. За миг става тъмно, но веднага след това пламъкът трепва, светкавично бързо обхваща кадифените тапицерии, изкачва се по завесите и се спуска върху килима.

Той вдигна оръжието и опря приклада в рамото си. Знаеше, че трябва да мине още известно време, за да може да стреля. Но вече беше готов.

Огънят лумна на горния етаж. Противопожарната инсталация не работеше. И не можеше да работи, защото същата ръка, която запали огъня, беше повредила и алармената инсталация. Вратата на една стая падна с трясък и огънят се понесе по коридора. С бясна бързина обхващаше пурпурночервения килим и покри златистите лайстни на стените с черна съскаща обвивка. Първата жертва беше Поли Уестмаркот. Тя се връщаше от ресторанта и отвори стаята си. Пламъците я връхлетяха като нажежена вълна. Беше на шейсет години и нямаше никакъв шанс да избегне смъртта. Сребристите ѝ коси за секунди се превърнаха в черни точки, розовата ѝ рокля от шифон се изду и се разпадна, а горещата ръка на зноя избърса грима на Поли Уестмаркот като цветен тебешир от плоча за писане.

Пожарната се приближаваше към улицата. Сирените ѝ звучаха като викове за помощ от чистилището. Сигналните светлини върху шофьорската кабина блестяха на мокрия асфалт. Бяха шест оперативни коли, следвани от линейка и кран. Полицейски коли се вмъкваха между бързо нарастващото множество зяпачи. Беше започнало да вали, но

никой не обръщаше внимание на това. В Ню Йорк ежедневно умираха от насилствена смърт дузина хора, но тези, които оставаха живи, изглежда, не можеха да се нагледат.

Зад прозорците на „Клерол“ бушуваше стихията на огъня. Виковете на ужас бяха заглушени от воя на сирените. Лъскави стълби се изправяха пред фасадата на хотела и маркучите с вода се стрелнаха нагоре като огромни змии. Чуваха се отривисти команди, правеше се блокада. Пожарникарите разтваряха спасителни платнища, големи бели петна върху черния асфалт. Прозорците на най-горния етаж на луксозния хотел се пръснаха с дрънчене. Върху улицата валяха парчета стъкла. Пламъци разкъсваха нощта. Полицейският кордон изблъскваше тълпата.

Човекът в празната стая не се интересувахе от хаоса на улицата. Изглеждаше като сраснал с оръжието си. Наблюдаваше отсрещния прозорец през устройството за нощна стрелба. Чакаше мъжете, които искаше да убие. Беше съвсем спокоен. Знаеше, че в този момент никой не гледаше нагоре към него. Знаеше също, че мъжете нямаха никакъв шанс да се измъкнат през коридора. Бяха трима и трябваше да скочат.

Леко придърпа спусъка с пръст. Дясното му око се притисна към окуляра. Лявото беше затворено. Прозорецът отсреща като че ли потрепваше. Горещината заличаваше очертанията.

Изведнъж крилата на прозореца се разтвориха. Един мъж се наведе навън. Беше с черен костюм, риза и вратовръзка. Косите му падаха върху челото, а лицето му беше изцапано със сажди. Той викаше надолу. Там разпънаха спасително платнище. Мъжът се покатери на перваза на прозореца. Зад него се виждаха силуетите на другите двама мъже. Центърът на кръстачката сочеше челото на мъжа върху перваза. Стрелецът разтвори устни. След това натисна спусъка.

Трясъкът на изстрела се сля с шума от улицата. През окуляра стрелецът видя как челото на жертвата му се пръсна. След това човекът изгуби равновесие и падна от прозореца. Падаше надолу с разперени ръце и крака и се приземи в разпънатото платнище. Пожарникарите внимателно го спуснаха на земята, но мъжът не стана. Те се приближиха до него и спряха шокирани, като забелязаха дупката в челото му.

Стрелецът беше изместил дулото на оръжието си само няколко милиметра по-наляво. Сега беше взел на мушка втория мъж, който

тъкмо се качваше върху перваза на прозореца. Десният ръкав на човека вече гореше. Стрелецът отново натисна спусъка. Но този път жертвата не политна напред в бездната, а падна назад в горящата стая. „По дяволите.“ Стрелецът видя, че третият мъж разбра, като се наведе над падналия. Той погледна нагоре. Третият изстрел изтрещя, но не улучи. Мъжът се хвърли на пода.

Долу на улицата се вдигна адски шум. Хиляди очи търсеха убиеца по сградите наоколо. В осветената от трепкащата светлина на пламъците нощ се възцаряваше ужас. Пищяха тремолиращи свирки. Минаха няколко минути, докато полицията разбере какво се беше случило, но след това тя реагираше с обичайната прецизност.

Стрелецът знаеше, че няма повече време. Манхатънската полиция беше опитна и пипаше здраво. За няколко минути разузнавателни групи щяха да претърсят целия квартал, докато други части херметически го изолират. Все пак беше улучил двама. Не беше успял да улучи единия мъж. За първи път, откакто убиваше. За втори изстрел вече нямаше възможност. Но и третият мъж щеше да умре — в пламъците.

Стрелецът остави оръжието. Той носеше ръкавици, за да не остават никакви отпечатъци по метала. Нищо по оръжието не издаваше самоличността му. Безумие беше да го влачи сега със себе си.

Безумие...

Той прокара ръка по челото си. Устните му бяха сухи. Не искаше да се остави да го хванат. Изтича към вратата и я отвори. Вън в осветения само от слабата светлина на лампите от тавана коридор цареше тишина.

Не си направи труда да затвори вратата. Долу отекваха стъпки от ботуши. Те идваха.

Обърна се и затича по коридора към аварийното стълбище.

Първите снимачни коли на големите Нюйоркски телевизионни компании си пробиваха път към блокадата. Огънят все още не беше овладян. Към нощното небе хвърчаха големи снопове искри. Водни струи обстрелваха прозорците и фасадата на хотела. По тротоарите санитарите се грижеха за първите жертви. С помощта на стълби пожарникарите се промъкваха към онези гости на хотела, които не смееха да скочат. Една майка беше хвърлила детето си от третия етаж и то лежеше мъртво на тротоара, въпреки че разпраната тента, през

която беше минало, бе омекотила удара. По лицето на портиера се стичаше дъжд. Или може би това бяха сълзи?

Капитан Франк Роян не плачеше. Той имаше други грижи. Беше се облегнал на отворената врата на тъмносиния си форд „Галакси“, яката му беше вдигната и говореше по един микрофон. На равномерни интервали от време едната му страна се осветяваше от червена въртяща се лампа върху покрива на колата.

Роян ръководеше търсенето на безумния наемен убиец. Гледайки нагоре, той лаеше командите си в пукащата радиостанция. Неговите хора по покривите се опитваха да открият убиеца. Бяха намерили стаята, от която беше стрелял, стаята и оръжието. Той самият беше изчезнал. Роян имаше чувството, че убиецът повече няма да се появи. Този удар беше превъзходно замислен. Първо пожарът, след това изстрелите. Любопитен беше да узнае имената на жертвите. Сигурно бяха важни персони, щом заради тях някой пали един от най-големите хотели на града. Или това беше случайност? Може би убиецът просто беше видял хубавия огън и бе стрелял, за да откъсне нещо от отрупаното с плод дърво? Всичко беше възможно. Днес почти всеки американец, който държи на името си, има цял арсенал от оръжия в нощното си шкафче.

Но Роян не вярваше в случайности. Според него този случай намирисваше на организирано престъпление.

Защо това трябваше да се случи тъкмо в неговия район? Като че ли нямаше достатъчно работа в Манхатън-Уест? А това беше случай, с който комисарят сигурно лично щеше да се заеме. Сигурно беше.

— И тук няма нищо — обади се дрезгав глас от радиостанцията.

— Продължавайте да търсите! — каза Роян. — На покрива, във всяко жилище, във всяка яма за смет, ако е необходимо. И не забравяйте — търсим най-малко двама души. Един, който е стрелял, и още един, който е подпалил огъня.

„Ако той самият не е загинал в пожара“ — добави той мислено.

— Окей, капитане — прозвуча от високоговорителя.

„Това няма да е славна страница в кариерата ми“ — мислеше Роян. И чувството му не го лъжеше.

— Ало, капитане — капитан Роян!

Капитанът погледна нататък към блокадата. Вратът го болеше. Замръзваше, а очите му горяха. Репортери, фотографи и оператори

продължаваха да се опитват да проникнат през полицейския кордон.

— Капитане, какво ще кажете за това?

Трябваше да говори с тях. Не можеше да си позволи да настройва хората от пресата срещу себе си. Той ги мразеше, защото можеха да го направят на бързо и коприва, но пък имаше и нужда от тях. Една снимка и няколко хвалебствени думи на първа страница в големите вестници и по телевизионните екрани можеха по-бързо да придвижат кариерата му напред, отколкото тристата конски сили на италианска спортна кола. Приятелят му Джеймс Хиро беше най-добрият пример за това. Роян окачи микрофона на вилката и тръгна с разкопчано палто към чакащите журналисти. Проблясваха светкавици, насочиха към него микрофони, а камерите го снимаха в едър план. Въпреки силната светлина на прожекторите той не мигаше.

— Здравейте, момчета!

Въпросите се сипеха. „Какво мислите за случая, Франк? Психопат или мафията? Подпалвачът ли е стрелял? Колко убити има? Знаете ли кои са жертвите?“

Роян вдигна ръка:

— Засега все още абсолютно нищо не знам — каза той. — Пожарът още не е овладян. Щом стане възможно да влезем в хотела, ще знаем повече. Трябва да разпитаме персонала. Както обикновено. Освен това жертвите още не са идентифицирани.

— Заловихте ли вече стрелеца?

— Засега още не.

— А подпалвача?

— Също не.

— Имате ли предположение, Франк?

— В предположенията не ме бива. Трябват ми факти. Това е всичко, момчета. Без повече коментари. Не съм тук за удоволствие. Само си върша работата.

— Ще поеме ли Джеймс Хиро случая?

Роян измери с поглед човека, задал му този въпрос. Беше Пат Гарик от „Ню Йорк таймс“. Преди няколко месеца Гарик написа голяма статия за Хиро. Изглежда, двамата бяха станали добри приятели.

— Няма да коментирам. Освен това Хиро не е в моя екип.

За съжаление, защото Хиро беше най-добрият. Едно сътрудничество между тях двамата би могло в пресата... Това беше само възможност. Той още веднъж махна на репортерите и след това се обърна. Камерите отново се насочиха към горящия хотел. От най-горния етаж се кълбеше гъст сив дим.

ДЖЕЙМС ХИРО, ЛЕЙТЕНАНТ ОТ ГРАДСКАТА ПОЛИЦИЯ НА НЮ ЙОРК, 35-ГОДИШЕН ВИСОК ЕДИН И ОСЕМДЕСЕТ И ПЕТ, ТЪМНОКЕСТЕНЯВА КОСА, СТРОЕН, С ХУБАВА ФИГУРА КАФЯВИ ОЧИ, ТЯСНО ЛИЦЕ, ЛЕКО ГЪРБАВ НОС И ЧУВСТВЕНА УСТА. ХИРО БЕШЕ ВОЙНИКЪТ С НАЙ-МНОГО МЕДАЛИ ОТ ВИЕТНАМСКАТА ВОЙНА. МНОГОКРАТНО БЕШЕ НАГРАЖДАВАН ЗА ХРАБРОСТ ПРЕД ВРАГА. В ПРЕДПОСЛЕДНАТА ГОДИНА НА ВОЙНАТА БЕШЕ ИЗГУБИЛ ЧАСТТА СИ И ЦЯЛА СЕДМИЦА СЕ БЕ СКИТАЛ ИЗ РАЙОНА НА СЪПРОТИВИТЕЛНАТА АРМИЯ, ДОКАТО ГО ОТКРИ ЕДИН ХЕЛИКОПТЕР И ГО ОТВЕДЕ ОТВЪД ФРОНТОВАТА ЛИНИЯ В ЕДНА БОЛНИЦА В САЙГОН. СЛЕД ЗАВРЪЩАНЕТО СИ В САЩ СЕДМИЦИ НАРЕД Е БИЛ ПОД НАБЛЮДЕНИЕ В ЕДНА ПСИХИАТРИЧНА КЛИНИКА, НО СЛЕД ТОВА Е ОСВОБОДЕН КАТО ИЗЛЕКУВАН.

БИЛ Е ЖЕНЕН ЗА КАТИ ХИРО, НО ЖИВЕЯТ РАЗДЕЛЕНИ. ОФИЦИАЛНА ПРИЧИНА ЗА РАЗДЯЛАТА МИРИАМ, ТЯХНАТА ШЕСТГОДИШНА ДЪЩЕРЯ, КОЯТО Е БИЛА НАСТАНЕНА В ЗАВЕДЕНИЕ ЗА ДЕЦА, СТРАДАЩИ ОТ АУТИЗЪМ.

ПРИЯТЕЛ С ФРАНК РОЯН ОТ УЧЕНИЧЕСКИТЕ ГОДИНИ.

Огледалото в тоалетната на районното цялото беше на петна и полузамъглено. От анемичната неонена светлина всяко лице изглеждаше бледо и болнаво. Джеймс Хиро се чувстваше така, както изглеждаше отражението му в огледалото. Кафявите очи гледаха уморено, а кожата около устата му беше потъмняла, защото се бе бръснал за последен път преди четири часа.

Зелените плочки под краката му миришеха на урина и повръщано. Той изгаси светлината и излезе от тоалетната. Беше пет и половина сутринта. Освен Хиро в районното имаше още двама

служители. Уводната статия във вестника се отнасяше до вьетнамско-китайския граничен конфликт. Странно. Войната, това кошмарно приключение в чужда страна с чужди хора, не означаваше вече нищо за него.

Като че ли тогава само беше гледал един филм. Орден за храброст, газене в дълбока до коляно жълта кал, отрязан от групата, всички другари мъртви, отляво и дясно два водни бивола и така нататък.

Хиро кисело се усмихна и тръгна към автомата за кафе. Тези спомени той беше прогонил в един ъгъл на съзнанието си, откъдето не можеха да му пречат. Още шест часа, тогава отново щеше да види Мириам. Още четири часа служба и два часа път с колата...

С пластмасовата чаша кафе в ръка Хиро се запъти обратно към бюрото си. Имаше пружинираща походка, от която дори и Кати не можа да го отучи. Ръката му започна леко да трепери и изведнъж кафето му се разпени.

Кати... Колко много я обичаше някога, а колко безразлична му бе станала сега.

В районното беше спокойно. Хиро започна да размишлява. Разхлаби вратовръзката си и метна самото си върху облегалката на стола. Отпи от хладкото рядко кафе. Отровнозелените стени на районното, арестантските килии в ъгъла, изтърканите бюра и мръсните телефони, ламаринените шкафове за документи и примитивните рекламни плакати по стените за армията и полицията — всичко това го улесняваше да се вгълби в себе си.

Беше купил малък подарък за Мириам, който вече стоеше опакован върху бюрото му. А може би тя въобще нямаше да го забележи. При нея никога не се знаеше къде е духом. Тя можеше часове наред да се взира в бравата на вратата и изведнъж да започне да крещи, като че ли е видяла пропадането в ада на Йероним Бош.

Още от бебе се държеше странно. Беше зачената по време на една негова отпускат. Тогава беше изпълнен с надежда за себе си, Кати и детето. Той не знаеше какво прави Кати, докато той е във Виетнам, а не знаеше, че и детето, живеещо в свой собствен свят на интензивно самовгълбяване, все повече ще ги отдалечава един от друг.

Хиро нямаше много приятели и нямаше някого, когото да обича — освен Мириам и Лаура, която се грижеше за детето.

Телефонът иззвъня. Беше шест часът. Той остави чашата с кафе и вдигна слушалката до ухото си.

— Джеймс, тук е Франк. Чете ли вече?

— Какво? Това за китайците ли? Нямаат никакви шансове.

— Не, нямам предвид това. Пожарът в „Клерол“. Убиецът, който застреля двамата мъже — тази нощ.

Хиро обърна сгънатия на две вестник и погледна долната половина. Вярно, пишеше за това. И една великолепна снимка на Франк, който тъкмо уверява репортерите, че наемният убиец няма никакви шансове срещу мъж като него — със сини очи и посивели коси.

— Моите най-сърдечни поздравления, Франк — каза Хиро уморено. — Много подходящ случай за теб. Хващам се на бас, че след две седмици ще си го разкрил!

На другия край на линията — мълчание. Роян се окашля.

— Не съм толкова сигурен в това — каза той. — А пък и подозирам, че този убиец е нашият приятел.

— Мислиш, че е Солдато? — попита Хиро.

— Да.

— Тогава успех.

Солдато беше прякорът, който всяко ченге в Ню Йорк знаеше — прякор на един убиец, който винаги работеше с невероятна прецизност и перфектност. Никой не знаеше истинското му име и никой не знаеше как изглежда той. Предполагаше се, че работи за мафията.

— Благодаря. Междувременно започнахме с разследванията. Няма да повярваш, като чуеш кои са двамата убити!

— Ще се опитам, ако ми кажеш имената им.

— Бъч Картър и Мак Белами.

— Босовете на ТИЙМСТЪР?

— Точно те.

— А третият?

— Третият се скри, колкото и невероятно да звучи. Мисля, че е Милт Гудман — последният от тримата мускетари, ако може така да се каже. Той и двамата мъртъвци бяха в последно време босовете на предприемачите на превози.

— Това е човекът, когото трябва да намериш — констатира Хиро. Изведнъж той си спомни една сцена отпреди осем години. Той и Франк

играеха баскетбол в техния клуб, в клуба, чийто организатор беше Кати. Той беше с топката и тичаше, подаде му и Франк с мокра от пот коса му крещеше: ХВАНИ Я, ХВАНИ Я, ХВАНИ Я, ДЖЕЙМС!

В другия край на линията Роян въздишаше.

— Едва си държа очите отворени. Както казва Шекспир — да спиш, да спиш, а може би и да сънуваш... Ако трябваше да намеря само Милт Гудман, бих бил доволен, дори и ако трябва да го хвана, преди Солдато отново да нападне. Но аз трябва да заловя и подпалвача.

— Имаш ли описание?

— Да. Някакъв цветнокож младеж, който се е мотаел из хотела, без да е имал никаква работа там. Никой не знае как е могъл да влезе, но няколко души са го видели.

Хиро се ухили:

— С други думи — трябва да намериш човек, който е станал невидим, и един млад негър, който в град като Ню Йорк и бездруго е невидим.

— Не — каза Роян. — Не аз, а ти?!

Хиро въздъхна:

— Не съм към твоя район, Франк.

— Ще те изискам на разположение. Знаеш, че сме приятели с капитан Мороло. Джеймс, ако някой може да ми помогне, то това си ти. Ти си най-добрият полицаи в града. Всички знаят колко си добър. Два пъти си бил полицаи на годината!

— Но това не ми донесе по-високо възнаграждение — каза Хиро енергично. — Прави това, което трябва да направиш, Франк. Аз съм ти приятел и ако мога, ще ти помогна, но не днес. Днес съм при Мириам.

— Ах, да, Мириам. Как е тя?

— Никак — каза Хиро. — Една роза не може да е нито добре, нито зле. Тя просто си цъфти.

Роян мълчеше. Отдавна познаваше Хиро, познаваше и Мириам. Известна му беше цялата трагедия. Той беше най-добрият приятел на Хиро, още от гимназията. Заедно работеха и тренираха. Когато Хиро се ожени, Роян му беше кум. Срещаха се всяка седмица на тренировките по стрелба, а след това пийваха нещо или отиваха да обядват заедно. Нищо не ги разделяше освен обстоятелството, че Роян беше капитан, а Хиро само лейтенант. Но дори това не можеше да

навреди на странната, скъперническа нежност, която сприятеляваше двамата мъже, макар че бяха толкова различни.

На Роян просто му беше провървяло, а беше и по-амбициозен. За разлика от Хиро той не беше ходил във Виетнам. И докато Хиро се бореше за живота си и междувременно бе станал най-добрият стрелец в частта си, Роян работеше за кариерата си, нощем зубреше право, а през деня правеше хайки.

— Щом днес отиваш при нея, целуни я от мен по челото — каза Роян.

— Добре, Франк — отвърна Хиро. — До утре.

Той затвори очи и ги разтърка с върха на пръстите си. Подаръкът на Мириам беше върху бюрото му. А до него — кафето. Ако помогне на Франк да разследва този случай, то ще е заради нея — заради нея и заради всички други деца, които някога ще живеят в град, в който полицията е поставила престъпленията под контрол. Това беше утопия, той го знаеше. Но тази утопия можеше да бъде поне приближена. Всеки можеше да допринесе нещо за това.

Да открие Милт Гудман и един чернокож подпалвач в дебрите от сгради на Ню Йорк — това беше приносът му към един свят, в който децата, ако пожелаят, ще могат да се разхождат сами през нощта.

Ню Йорк беше град, който направо развъжда престъплението. А хората бяха наплашени. Те се страхуваха, защото ги обираха дори в клиниките, защото комуналните чиновници бяха продажни и равнодушни, а търговците на наркотици и сутеньорите правеха сделките си, както си искат — невъзмутимо и безпрепятствено, като продавачи на сладолед.

250 000 фалшиви сигнала за пожар. Непрекъснати палежи. Пожарната много рядко пристигаше навреме, защото движението по улиците се задръстваше и половината от мостовете бяха заплашени от срутване. И щом пожарната пристигнеше до мястото на пожара, често пожарните кранове се оказваха повредени или беше прекъснато водоснабдяването. Или някой беше изпонадупчил маркучите.

Почти осем милиона жители и почти същият брой нерегистрирано, опасно за живота оръжие. В отделни райони — Бушуик, Бронкс, Кони Айланд, Харлем — имаше повече от десет хиляди палежа годишно и повече от дузина убийства на седмица. В Кони Айланд затвориха известния увеселителен парк, защото отчасти

бе изгорял. В Южен Бронкс всяка седмица се срутваха четири жилищни блока.

Градът балансираше на ръба на финансовата гибел и едва успяваше да плаща на полицаите си. Осем милиона жители и всеки един от тях мразеше полицаите. Въпреки това всички пищяха, ако ченгетата не бяха на местата си, когато мафията не се държеше като общество от почтени търговци, а като банда брутални убийци, каквато всъщност беше.

Хиро въздъхна и стана. Беше спрял да пуши преди три години. Понякога копнееше за цигара. В този град, към който гледаше от мръсния прозорец на кабинета си, трябваше да намери двама мъже.

Безнадеждно беше. Освен ако щастието му се усмихнеше и му помогнеше случайността. Той се усмихна вяло. Ако случайността беше ведомство, тогава щеше да работи само четири дни в седмицата и щеше да печели много повече.

Слънцето беше изгряло. Небето още беше ясно. Пушеците не бяха успели да се сгъстят в жълт облак, който се носеше над улиците и даже поглъщаше горните етажи на Световния търговски център. Имаше хора, които на село имаха затруднения с дишането, защото не можеха да виждат въздуха, който дишат.

В районното настъпи оживление. Под падащата от тавана светлина на лампата, която постоянно трепкаше и гореше ден и нощ, всеки, който влизаше, изглеждаше блед и болен.

Телефонът отново иззвъня. Хиро вдигна слушалката.

— Пак е Франк, Джими. Има нещо ново.

Хиро кимна безмълвно, сякаш Франк можеше да го види.

— Отнася се до нашия предполагаем подпалвач, негъра. Направил е една грешка.

— Наистина ли?

— Откраднал е един часовник, и то особен часовник. Един от гостите на „Клерол“ го е видял как се промъква по коридора, като отивал до тоалетната. По-късно установил, че му липсва часовникът. Вероятно подпалвачът го е задигнал.

— Е, и? — попита Хиро.

— Това е бил един много особен часовник, каквито у нас още няма на пазара. Швейцарско производство е. Гостът на хотела си го е донесъл преди няколко дни от едно служебно пътуване. Злато и

крокодилска кожа, а както разправя, корпусът му бил тънък като лист хартия. Един такъв часовник лесно би могъл да бъде открит.

Хиро попита:

— Ти какво очакваш? Че ще подавам ръка на всеки срещнат цветнокож и ще го питам колко е часът, за да мога да видя часовника му?

Роян мълчеше засегнат. След това каза:

— Не, разбира се. Само мислех, че трябва да знаеш това.

— Имаш право, Франк. Благодаря за информацията. Малко съм уморен и не искам да си развалям деня с Мириам. Ако имаш други новини, запази ги за себе си, докато капитанът ме постави на твое разположение.

Той още веднъж кимна, когато Франк се сбогуваше, и след това затвори.

— Боб — извика той.

Един от полицаите, които тъкмо се приближаваха към вратата, го погледна. Беше цветнокож, който работеше в участъка от три години.

— Какво има, лейтенант?

— Случайно да имаш нов часовник?

Боб Мерил го погледна недоумяващо.

— С моята заплата? — попита той.

Хиро поклати глава.

— Забрави това — каза той. — Беше шега, но горчива. Ще ми донесеш ли един хамбургер и едно прилично кафе от ъгъла?

Мерил се усмихна.

— Аз винаги съм казвал, че като цветнокож цял живот ще съм слуга на големия бял човек!

— Като станеш капитан, аз ще ти нося закуската. А сега изчезвай, че съм гладен!

Хиро се облегна на разклатения си въртящ се стол и затвори очи.

3

КАТИ ХИРО, 28-ГОДИШНА, НЯКОГА ХУБАВА ДЪЛГИ ДО РАМЕНЕТЕ КОСИ, СИНИ ОЧИ, КАПРИЗНА УСТА. КАТИ ХИРО СПИРА ФИЗИЧЕСКИЯ СИ РАСТЕЖ НА 1,78 М, А ДУХОВНИЯ — ПРИБЛИЗИТЕЛНО ПЕТ ГОДИНИ ПО-РАНО, КАКТО И МЪЖЪТ Й ДЖЕЙМС ХИРО, ЗА КОГОТО ВЪПРЕКИ ЗНАЧИТЕЛНИЯ БРОЙ ЛЮБОВНИЦИ ВСЕ ОЩЕ Е ОМЪЖЕНА. РОДЕНА В РИЧМЪНД, НЮ ЙОРК. НЯМА ПРОФЕСИЯ, НЕ Е ПРИДОБИВАЛА НИКАКВИ НАГРАДИ. ЕДНО ДЕТЕ, МИРИАМ ХИРО, ДОШЛО НА БЯЛ СВЯТ И СЛЕД ТОВА ЗАБРАВЕНО. НЯМА ПРИЯТЕЛИ, КОИТО ДА ЗАСЛУЖАВАТ ТОВА ОПРЕДЕЛЕНИЕ.

Кати Хиро отвори зелените кадифени завеси на прозореца в спалнята си. Очите ѝ веднага се свиха като охлюви, които някой е бутнал с пръчка. Тя леко се олюляваше и притисна ръка към челото си.

Колко беше часът? Сигурно беше обяд. Слънцето се бе издигнало високо в небето. Слънцето! Тя мразеше ярката светлина. По устните си усещаше вкус на патина, а ъглите на устата ѝ лепнеха. Вчера вечерта бе станало страшно късно.

Кати се обърна, видя мъжа в леглото си. Той беше полуотвит. Приблужи се към леглото, клатушкайки се. Младежът имаше хубава фигура, това трябваше да му се признае. И се беше представил добре, страшно добре, доколкото тя правилно можеше да си спомни. Имаше само един недостатък: не можеше да си спомни как се казва той.

— Хей, Хари, ставай!

Хари винаги беше подходящо име. Никой мъж не се обиждаше, когато го нарекат Хари. Хари беше националното стандартно име. Всеки барман се казваше така.

Кати се наведе над леглото, хвана голия крак на мъжа и го ухапа по прасеца. При това избухна в смях. Ухапа го няколко пъти един след

друг и остави следа от слюнка по кожата на бавно пробуждащия се мъж.

Чак когато той се опита да я хване, тя изведнъж отново се изправи.

— Господи, прилоша ми!

Залитна назад и изтича гола по дебелия килим на спалнята към банята. Наведе се над розовата мивка. Вълната от гадене утихна. Тогава запали лампата над огледалото и се огледа.

Вдигна русата коса от челото си и я приглади назад. Кожата ѝ се опъна. Кати приближи лице към огледалото. Двайсет и осем, мислеше тя, двайсет и осем, а с кожа на четирийсетгодишна жена. Никотинът и алкохолът бяха оставили следите си върху лицето ѝ. Ако някой ми смъкне кожата, мислеше Кати, тя няма да е гладка и еластична, а сигурно ще е като крило на пчела — шумоляща и чуплива.

Около устните ѝ се образува бръчка на огорчение. Кати тихо изрече едно проклетие и взе безразборно да рови из тоалетната си масичка, за да се намаже с крем.

— Хей, Хари — извика тя. — Събуди ли се?

— Не се казвам Хари, а Пол и съм буден — отговори мъжът от леглото.

Сега тя отново се сети. Пол Мандел, дизайнер и търговец на употребявани коли, според конюнктурата. Беше го намерила в един бар и сигурно някога щеше да го изгуби пак там, съвсем случайно.

— Бъди мил, Пол, и донеси вестника. Кафеварката е в кухнята. Трябва само да я включиш.

Тя чу как пухените завивки в леглото изпукаха. Това беше единственият недостатък на леглото, въпреки на харизания кон зъбите не се гледат. Почти всичко в това жилище ѝ беше подарено: килимите, палисандровите мебели, тапицирани с кадифе, репродукциите по стените, цветният телевизор и стереоуредбата. От певци на шлагери, притежатели на казина и радиоговорители — от нейните приятели за няколко нощи.

Плащаше ѝ се и наемът, но не от някой приятел, а от Джеймс, нейния мъж. Веднъж в месеца, когато идваха парите му, тя отново си спомняше за него. Тогава обикновено вдигаше рамене и презрително свиваше устни — като сега.

Тя се гледаше в огледалото. Господи, някога беше хубава. Но сега половината ѝ лице беше гримирано, другата половина се бе изкривила в гримаса и изглеждаше почти като Мириам.

Мириам. Мисълта за детето беше като една от онези черни дупки, за които все повече се пишеше по вестниците — черните дупки във вселената, от които всичко се превръщаше в пустош. Тя не искаше да мисли за това. Детето ѝ беше напълно безразлично.

На вратата се появи Пол Мандел. Все още беше гол. Членът му беше леко набъбнал, като че ли не можеше да се определи между ерекцията и мързела. Държеше вестник в ръка.

— Мъжът ти е на първа страница — каза той.

— Джеймс? Дай го!

Тя дръпна вестника от ръката му. Най-напред забеляза снимката на Франк Роян, който говореше по някакъв микрофон, а след това и една по-малка, на мъжа ѝ. Пишеше, че щял да бъде привлечен за разследване. Той все още изглеждаше дяволски добре, прекалено добре за такъв несигурен човек като него. Двете снимки една до друга изведнъж спряха дъха ѝ. Спомни си една сцена отпреди години: тя седеше на една пейка в тренировъчната зала и ликуваше, а Франк и Джеймс, двамата мускулести, потни симпатични мъжаги, тичаха след една топка. Косите им бяха полепнали по челата, а Франк крещеше с протегнатата ръка: ХВАНИ Я, ХВАНИ Я, ХВАНИ Я, ДЖЕЙМС! И Джеймс улови топката и я вкара в мрежата, след това се обърна и ѝ се усмихна...

Пол, навел глава над рамото ѝ, също четеше.

— Герой от войната във Виетнам — каза Мандел, кискайки се. — Така пише наистина: „герой от войната във Виетнам“. Как въобще може да се пише подобно нещо днес!

Кати също се засмя. Наистина беше смешно. Всеки от нейните приятели се бе смял, щом станеше дума за това, че Джеймс е бил толкова глупав да става герой.

— Що за разследване е това, към което искат да го привлекат? — попита Мандел. Той вече беше изгубил интерес към статията.

— Щом става дума за Джими, тогава може да се отнася само до разследване в лудницата — изсумтя Кати. — Той си понесе вече заслуженото, откакто се е върнал. Само че не го знае, най-малкото невинаги го знае. Просто никой не го е забелязал, никой, освен мен.

— Ти не се чуваш какво говориш — каза Мандел и излезе от банята. — Начинът, по който говориш за него, е отвратителен дори и да е идиот.

— Ако някой ти направи откачено дете, и твоята любов бързо ще се изпари — отвърна Кати заядливо.

Мандел се обърна.

— Ти имаш дете? — попита той смаян. — Нищо не си казвала досега за това.

— Бях забравила — каза Кати и това почти беше така.

— Къде е то?

— В един дом — отговори тя. — То е смахнато.

Мандел бавно поклати глава.

— Господи, ти си страшно безчувствена мръсница. Имаш ли снимка на детето?

— Снимка? Разбира се, не. Много е грозно. Винаги е било грозно и тъпо. То съсипа живота ми.

— Ако е душевноболно, не може да е тъпо — каза Мандел. Той се наметна с един халат. — Душевноболните не знаят какво правят. И ако определяш живота си като съсипан, само ти си виновна, че е станал такъв.

— Хари, не разрешавам да се говори така с мен. Надявам се, че не се стремиш към кавга?

Мандел се засмя.

— С всички тези мазила по лицето изглеждаш ужасно — каза той. — Освен това се казвам Пол.

Изведнъж Кати усети, че пак ѝ прилошава — прилоша ѝ както тогава, когато за първи път видя Мириам.

— Обичаш ли ме, Пол? — попита тя безпомощно.

— Изобщо не знам какво е това — каза Пол.

Кати започна да избърсва кожата си с един тампон.

— Аз също не знам — каза тя полугласно. Все още не беше обичала никого другото, освен себе си. Известно време вярваше, че обича Джеймс, но когато той започна да я отегчава в леглото, а и не печелеше достатъчно, за да компенсира този недостатък, а тогава се роди и Мириам, тя разбра, че не го обича и никога нямаше да може да го обича. Затова се реши на другата крайност. И колкото повече

установяваше, че вината е у нея, а не у него, толкова по-силна ставаше тази омраза.

А останалите? Боб, Пол, Конрад, Макс, Уил и както се казваха там всичките. Те бяха добри в леглото, имаха богата палитра от малки, мръсни трикове и солидна банкова сметка. Това беше достатъчно, за да могат да прекарат с нея нощта и утрото.

Мандел се мотаяше из кухнята. Докато включваше кафеарката и изваждаше две чаши, мускулите му подскачаха под кожата като малки риби. Кати Хиро отиде при него в кухнята.

— Във всеки случай получих родителските права над детето — каза тя.

— Това сигурно е виц! Ти?

— Едноличното родителско право. Нямахме ни най-малко колебание у комисията.

— Трябва да си призная, че това е загадка за мен — каза Мандел открито.

— За мен, не. Известно време Джеймс пиеше прекалено много. И веднъж, аз не бях вкъщи, той брутално беше бил и измъчвал детето. Беше пиян и използвал, че ме няма вкъщи. След това детето стана слабоумно.

Мандел вдигна вежди.

— Но нали ти току-що каза, че такова се било родило.

— Не знам какво съм казала преди малко. Във всеки случай е така, както твърдя.

Мандел се засмя.

— И какво предприе с твоето трудно извоювано родителско право? Пъхна си детето в някакъв приют. Не те упреквам. Вероятно там се намира в по-добри ръце, отколкото при теб. Как се казва детето всъщност?

— Мириам, мисля. Освен това приютът беше идея на Джеймс.

Мандел поклати глава.

— Кафето е готово. Мириам, мисля... Никога досега не съм срещал такава майка като теб.

Кати отметна косите от челото си с ръка. Засмя се прелъстително.

— Трябва да се радваш — каза тя. — Така поне никой не ти се мотая из краката, когато си намислил нещо.

Тя пхна ръката си в отвора на халата на Мандел, докосна долната част на корема му и плъзна пръсти надолу.

— Е?

— А кафето?

— Ще го изпием по-късно. Ще остане топло, докато го свалим от котлона.

— Точно като теб, съкровище мое — каза Мандел цинично. Халатът се плъзна от широките му рамене. Кати се притисна към него. Погледът ѝ попадна върху първата страница на вестника, който Мандел небрежно беше захвърлил на пода в кухнята. Тя го настъпи и го бутна с пръстите на крака си под масата.

ВИТОРИО КАСАЛОНГА, 54-ГОДИШЕН, ТЪРГОВЕЦ. НАБИТ, ШИРОКОПЛЕЩЕСТ МЪЖ, ВИСОК ОКОЛО 1,70 М, С ПОСИВЯЛА КОСА, ОРЕДЯЛА НА ЧЕЛОТО. ШИРОКА УСТА С ТЪНКИ УСТНИ, УВИСНАЛИ БУЗИ И СТУДЕНИ СИВИ ОЧИ ПОД ТЕЖКИТЕ КЛЕПАЧИ. ИЗГЛЕЖДАШЕ ТРОМАВ, НО ТОВА БЕШЕ ИНЕРТНОСТТА НА СПЯЩ ПИТОН. ПРИТЕЖАТЕЛ НА „КАСАЛОНГА ИМПОРТ ЕКСПОРТ КЪМПЪНИ“, ФИРМА ЗА ВИНО И ЗЕХТИН, МНОГОВРОЙНИ ИГРАЛНИ И НОЩНИ КЛУБОВЕ, РЪКОВОДИТЕЛ НА СНАБДИТЕЛНА ОРГАНИЗАЦИЯ ЗА ХЕРОИН, СИНДИКАЛЕН ДЕЯТЕЛ И ПОЛИТИК. ЖЕНЕН ЗА МАДАЛЕН КАСАЛОНГА ОТ СИЦИЛИЯ. ДЕЦА: МАРИО, АНА И ВИТОРИО II. МНОГО ТЪРГОВСКИ ПАРТНЬОРИ, НО НИКАКВИ ПРИЯТЕЛИ.

— Един се изплъзна — каза Касалонга.

Никой не му отговори. Когато искаше да чуе мнението на семейството, той го показваше изрично. Този път, изглежда, повече говореше на себе си. Гласът му звучеше пресипнало, като че ли бяха засегнати гласните му струни. Той не вдигаше поглед.

Беше десет часът сутринта, но завесите на стаята за заседания все още бяха спуснати. През прозорците не проникваше нито един лъч дневна светлина. Матовата лампа на тавана пръскаше оскъдна светлина, която се концентрираше в лъскаво петно върху гладко полираната повърхност на огромната заседателна маса от абаносово дърво. Черните стени на стаята с бродираните в тъмни тонове венециански гоблени по тях, абаносовите шкафове от двете страни на вратата и обшитият с дърво таван не създаваха особено уютна атмосфера.

Виторио Касалонга почти потъна в креслото с пурпурна дамаска в началото на масата. Беше опрял глава върху дясната си ръка и изучаваше заглавната страница на лежащия пред него вестник. Лицето

му беше помръкнало. Носеше черен костюм и риза на бели и червени райета с бяла яка, прихваната с кървавочервена папийонка.

— Сигурен съм, че не е по вина на Солдато, дон Виторио — каза един от тримата мъже, които седяха на респектиращо разстояние от другата страна на масата. Беше Карло Ланджела, съветникът на семейството. Двамата други мъже бяха Марио Касалонга, по-големият син на дон Виторио, и Бруно Матисен, заместникът на Виторио.

— Знам, Карло. Солдато се ползва с пълното ми доверие. Досега не е провалял нито една задача по своя вина. Той е скъп и е добър. Ако не се бе решил да работи за мен, би могъл да стане оперен режисьор в „Скалата“.

Тук върховният глава грешеше, но грешеше съзнателно. Това, да направи грешка, влизаше в сметките, щом беше по вкуса му.

— Този Франк Роян — каза Марио — не представлява ли опасност за нас, татко?

Веждите на Касалонга се свиха и образуваха мостове над очите му. Накрая той вдигна поглед.

— Не — каза той. — Разбира се, не.

— А другият — лейтенант Хиро? — попита Ланджела.

Касалонга се усмихна, но само за част от секундата. Тази усмивка напомняше на отражение на светлина върху месингова брава, натисната през нощта.

— Хиро, не. Вероятно би могъл, но няма да бъде. Проблемът е изплъзналият се синдикален деятел. Той трябваше да изгори, но както изглежда, има азбестова кожа.

— Той не би могъл да знае кой му е изпратил убиеца — възрази съветникът.

— Не. — Виторио му говореше като на умствено изостанало дете, с прекалено голямо търпение. — Но докато е жив, няма да можем да припарим до парите.

— Все пак това са един милион долара, а не котлет по болонски — каза Матисен. — Но дори и да не бяха парите, би било жалко, че е останал жив един от хората, които преди години ни прехвърлиха вината в случая с Джими Хофа. Не съм ли прав, дон Виторио?

Касалонга леко кимна. Той удари с длан по заглавната страница на вестника.

— Искам Гудман да бъде намерен, преди да е успял да се свърже с неговите разбойници. Погрижи се за това!

— Можеш да разчиташ на мен, дон Виторио. И да смяташ Милт Гудман за мъртъв.

— Не — каза Касалонга. — Казах ли нещо за умъртвяване? Казах да се намери. Това е нещо друго. Той ще умре. Но само един човек може да го убие, Солдато. Искам да знам къде се крие плъхът Гудман, нищо повече.

Марио кимна уплашен, уплашен и обиден. Не му харесваше, когато баща му го кастреше пред всички.

Виторио Касалонга бе притворил очи. Днес беше в особено настроение. Постоянно мислеше за отминали неща. Никой от присъстващите не би се осмелил да го заговори в такъв момент. Знаеха, че понякога му харесваше да създава впечатление, че е един много стар човек, и то откакто по покана на един холивудски продуцент беше гледал филма „Кръстникът“.

Касалонга не беше възрастен човек. Просто като всеки италианец, като всеки дълбоко в душата си романтичен човек той беше запазил усета си за преобразяващия спомен и патетичната красота. Затова трогателно беше и предпочитанието му към Солдато, човек без лице и име. Дон Виторио знаеше, че може да разчита на своя отряд убийци. Едно негово щракване с пръсти и едно име, и малко по-късно това име се превръщаше в украса на някой надгробен камък. Хората му бяха прецизни, но те бяха месари, касапи.

Докато Солдато беше човек на изкуството. Затова Касалонга му беше дал войнишкото име Солдато. Така можеше да се нарича и най-обикновеният човек от организацията, но така можеше да се казва и най-добрият — това беше чест. Касалонга използваше Солдато само в особени случаи. Той се наслаждаваше на работата му като на хубаво вино, от което на цялата земя са останали само още четири или петстотин бутилки.

Солдато не принадлежеше към организацията. Беше свободен. Не работеше за никого друго, освен за Касалонга и никой не знаеше кой всъщност е той. Когато дон Виторио се нуждаеше от него, информираше го лично — как, това също никой не знаеше. Солдато работеше срещу високи хонорари, които му се изплащаха след успешно приключване на задачата. Когато Касалонга му повереше

някоя поръчка, можеше да е сигурен, че смъртта на жертвата ще бъде инсценирана като във Вердиева опера или кантата на Скарлати. Един полицейски репортер не би бил способен да схване този вледеняващ, смъртоносно хубав балет и да го разясни на обществеността.

На това би бил способен само един изкуствовед.

Виторио Касалонга само веднъж бе видял как работи Солдато, но никога нямаше да го забрави. Това беше единственият път, когато Солдато му позволи да го наблюдава, защото в известен смисъл Касалонга имаше право на това. Тогава, преди три години, с помощта на Солдато Касалонга уби собствения си баща.

Ланджелла се окашля.

— Дон Виторио — каза той.

Касалонга се върна към действителността.

— Да, приятелю?

— Трябва да говорим за още нещо, дон Виторио.

Сега дон Виторио сбърчи чело, сигурен знак за това, че е напълно съсредоточен.

— Знам — каза той. — Ти и Бруно сте говорили с адвоката, нали?

— Да, дон Виторио.

— Е, и?

Съветникът вдигна ръце.

— Няма юридическа възможност това да й бъде забранено.

— Никаква ли? — В гласа на Касалонга прозвучаха огорчение и разочарование.

— Никаква, дон Виторио. Никаква, докато не го публикува. А тогава вече ще са го прочели десетина души.

— Така — каза Виторио тъжно. Това беше значи. Да обичаш и да бъдеш предаден. И то точно от Сара.

Той все още добре си спомняше как се беше запознал с нея. Това стана в Сицилия. Какъв контраст с мрачното сиво море от сгради на Ню Йорк! Сицилия преди осем години. Прекрасен ден, лъчезарно синьо небе. Слънцето напичаше изсушената земя около малкото градче Санта Мадалена. Пиниите леко се полюшваха на вятъра, идващ откъм морето.

Виторио Касалонга си спомни белите зидове на къщите, кафявите прашни улици, зеленината и червените цветя в градините.

Бяха се върнали в старата родина, защото Тереза Лучиано, майката на жена му, беше починала.

Той забеляза Сара за първи път на погребението в малката църква в центъра на градчето. Той беше с черен костюм, а и жена му също беше облечена изцяло в черно. В църквата беше студено и мрачно и миришеше на тамян и восък. През малките прозорци към кораба на църквата си пробиваха път няколко слънчеви лъча и в сноповете светлина танцуваха пращинки. Ковчегът беше в средата на църквата, окичен с цветя и зелени клонки. Докато органът свиреше една църковна песен и погребалната мяса се приближаваше към края си, Виторио отегчено се оглеждаше наоколо.

Сара стоеше пред една икона на Дева Мария. Върху млечнобялата ѝ кожа падаше отблясъкът на дванайсет горящи свещи. Златистите ѝ руси коси не бяха осветени. Цялата беше облечена в бяло. Виторио се наведе към един от местните хора и го попита коя е младата жена.

— Не е оттук — гласеше отговорът. — Туристка е.

След богослужението по пътя към гробището Виторио за втори път забеляза младата жена. Мадалена, покрита с воал, се присъедини към мнението на няколко по-възрастни местни жени, че Виторио ги отвращава. Той забеляза туристката под едно маслиново дърво. Тя фотографираше гробището.

С лъснала от пот кожа под палещото слънце Виторио се питаше от коя ли страна е туристката. След погребението той събра още някои сведения. Научи, че младата хубава жена се казва Сара Миърс и е от Ню Йорк. Когато седмица по-късно той и жена му се качиха в Палермо на кораба за Щатите, Сара Миърс също се намираше на борда и стана негова любовница.

Това беше преди осем години. Той и Сара имаха любовна връзка в продължение на седем години. Той ѝ беше подарил всичко: кола, къща, бижута, дрехи. Но преди всичко ѝ беше подарил своето доверие, а сега с това доверие беше злоупотребено. Той напусна Сара преди една година, след като Мадалена бе разбрала за връзката му. А сега трябваше да узнае, че тя иска отмъщение — като пишеше книга за мафията. Тя се бе обърнала с предложение и няколко пробни страници към едно нюйоркско издателство, а един от работещите в него сътрудници информира Касалонга за това.

Вероятно Сара не знаеше кой знае колко. Но от това, което знаеше, доста хора биха могли да се досетят за останалото. Сигурно Сара имаше богата фантазия — както винаги неговото име се споменаваше, това той не можеше да допусне. В никакъв случай. Съветът на семействата не би могъл да има нищо друго по-спешно за решаване от това — да поиска оставката му като върховен глава. Имаше много хора, които ламтяха за неговото място и свързаните с това предимства.

Виторио Касалонга въздъхна.

— Значи няма възможност да ѝ се попречи да напише книгата?! — попита той още веднъж. Можеше да си позволи тази сантименталност да постави втори път въпроса.

— Никаква, дон Виторио — каза Ланджела.

— Като че ли се опитваш да я оправдаеш, татко — каза Марио шеговито. Но щом дон Виторио го погледна, усмивката му угасна. Това беше само един кратък поглед, но Марио изведнъж го полазиха тръпки по гърба.

Дон Виторио се изправи. Беше взел решение. Времето на колебанието и въздишките беше отминало. Той свали ръка от челото си.

— Няма да я оправдавам аз — каза той. — Солдато ще направи това.

Изненадан от студенината в гласа му, Бруно Матисен недоверчиво погледна към дон Виторио. Той познаваше Сара и винаги я беше харесвал въпреки тази неприятна история сега.

— Ти смяташ...

— Да — каза дон Виторио. — Тя ще умре. Ще изглежда като нещастен случай.

Решението беше взето и за двата случая. Беше изречено най-тежкото наказание. Виторио Касалонга неведнъж бе насочвал палеца си надолу. Никой не посмя да възрази.

Дон Виторио стана и напусна помещението. Другите останаха в заседателната зала. Бедната Сара, мислеше Бруно Матисен. Той се питаше дали постепенно не се размеква прекалено много за тази работа. Въпрос, на който предпочиташе да не отговаря.

МИРИАМ ХИРО, ШЕСТГОДИШНА СЛАБА, КРЕХКА, ПРЕКАЛЕНА ДРЕБНА ЗА ВЪЗРАСТТА СИ, НО ВЪПРЕКИ ТОВА ВИСОЧКА. ТЪМНОКЕСТЕНЯВИ КОСИ, ПОДСТРИГАНИ НА ЧЕРТА, ПЛОСЪК НОС, УСТА С ВЪПРОСИТЕЛНО ИЗРАЖЕНИЕ И ВЪЗМОЖНО НАЙ-ОТНЕСЕНИТЕ И РАЗСЕЯНИ ТЪМНОСИНИ ОЧИ, КОИТО ЧОВЕК МОЖЕ ДА СИ ПРЕДСТАВИ. С АЗИАТСКА ФОРМА, ИЗПЪЛНЕНИ ОТ ПРЕЛИВАЩО ОТ КОПНЕЖ СИНЬО. ВИНАГИ Е САМА. НЕ ПОЗНАВА И НЕ ОБИЧА НИКОГО. НЕ МОЖЕ ДА ГОВОРИ. ТЯ Е ДЕТЕ, СТРАДАЩО ОТ АУТИЗЪМ.

Кафявата, купена на старо кола „Камаро“ пресече с трийсет и пет мили в час Бруклинския мост в посока към Стейтън Айланд. Нюйоркското движение между Бруклин и Ричмънд беше истинско стълпотворение. Джеймс Хиро си беше сложил слънчеви очила, защото обедното слънце караше някои драскотини върху предното стъкло да блестят.

Всеки път, когато посещаваше Мириам, часове преди, а също и след това, той мислено беше при непознатото същество, което двамата с Кати бяха създали. На седалката до него беше малкият подарък, който беше купил за детето. Винаги ѝ носеше по нещо, въпреки че обикновено това не ѝ доставяше радост.

От една година Мириам беше настанена в един Център за аутистични деца извън града. Това беше единственото нещо, което Хиро успя да постигне, след като се бяха разделили с Кати и детето беше дадено на нея. Беше най-доброто заведение в щата, а може би и в цялата страна и престоят на Мириам там струваше пари, много пари. Почти всеки цент, който Хиро печелеше, отиваше в училището „Майъм“. Но не съжаляваше. Странно беше, че все още използваше думата престой, защото шансовете на Мириам да бъде излекувана някога бяха минимални.

Той включи мигача и тръгна да изпреварва. Движението беше станало малко по-рядко. Лъскавите небостъргачи останаха зад гърба му, а къщите ставаха все по-малки и по-малки. Появиха се табели с подкана за по-икономично каране. Автострадата се врязваше в сушата като огромна змия. Стрелката на скоростомера приближаваше чертата на шейсетте мили.

Още три четвърти час, и колата щеше да спре пред плоската сграда в селски стил. Домът беше обграден от цъфтящи дървета и зелена трева и изглеждаше като убежище на мира и спокойствието. Хиро си спомни, че Франк Роян беше наел селска къща някъде близо до „Майъм“. Но сега не му се мислеше за Роян и службата. Пътуването от града към селото както винаги беше потапяне в един съвършено друг свят, света на Мириам и нейната терапевтичка Лаура Карадайн. Къде щеше да е той днес без Лаура? Как щеше да понесе това, да има аутистично дете, което живееше в един чужд свят и чиито очи гледаха на света съвсем другояче? Като полицаи беше свикнал да разгадава тайни. Но тайната на едно дете, което не беше като другите, щеше да остане неразгадана за него цял живот, ако Лаура не служеше непрекъснато като преводачка на детето, ако не беше отделила време да му обясни много неща.

Това се случи преди две години, една година след като Мириам беше настанена в училището „Майъм“. При едно от ежемесечните си посещения той изведнъж чу нов глас. Хиро беше в състояние да извика повторно тази сцена в съзнанието си дори и без да затваря очи, толкова жива беше тя, като че ли се бе разиграла вчера.

Мириам седеше срещу него на един стол. Погледът ѝ като че ли беше насочен към някаква точка във вътрешността на главата му. Тя седеше неподвижно. Лицето ѝ беше като мека маска. Той говореше с нея тихо, непрекъснато се опитваше да достигне до нея. Каза ѝ, че е нейният баща.

— Тя не може да ви познае — каза изведнъж един глас зад него. Той се обърна. Пред него стоеше една млада жена, усмихваше му се с тъга и разбиране в ъглите на устните като два тежки товара.

— Трябва да си представите, че от вас тя не възприема нищо друго, освен звук и сянка. Вероятно имате въздействие върху Мириам подобно на снимка пред куче, колкото и лошо да звучи това.

— Коя сте вие?

— Казвам се Лаура Карадайн. Аз съм новата терапевтичка.

— Това е дъщеря ми. Аз съм нейният баща. Как можете да твърдите, че за нея аз съм само една снимка.

Лаура поклати глава. Клепачите ѝ се повдигаха и спускаха търпеливо, докато тя му се усмихваше, изпълнена със симпатия. Той ѝ беше симпатичен, защото не се опитваше като другите родители да забрави детето си, а редовно посещаваше Мириам и все още се надяваше. И въпреки че не му харесваше това, което тя каза, той усещаше, че за нея Мириам означаваше също толкова много, колкото и за него, въпреки че беше чужда.

— Знам — каза тя, — вие не ме познавате. И не е необходимо да ми вярвате. Но ние не бива да останем чужди един за друг. Когато имате малко време, ще седнем в кухнята и аз ще направя силно кафе.

Хиро беше съгласен. Младата жена беше по-различна от лекарите и гледачките, с които досега бе имал работа. Ентусиазмът ѝ не се изчерпваше само с употребата на чужди думи. За нея не бяха важни медицинските случаи, а хората, в чийто живот те се врязваха като ръждясал нож в линиите на живота върху дланта.

— Може би първо трябва да ви разкажа за себе си — каза тя тогава, докато предпазливо отпиваше от кафето си. — Идвам от Филаделфия и съм в Ню Йорк от няколко седмици. Преди няколко години започнах да следвам педагогика и психология. В един момент ми дотегна от теория и прекъснах следването, за да работя с деца. Така за първи път влязох в контакт с аутистични деца.

— Защо напуснахте Филаделфия?

Лаура не отговори, че това не го засяга или че това е една тъжна история, за която не желае да говори. Тя знаеше, че доверие се печели само тогава, когато самият ти си готов да дариш доверие.

— Заради един мъж — каза тя. — Казваше се Ерик и беше художник. Запознах се с него по време на следването и приятелството ни наистина се развиваше добре, докато аз започнах да се занимавам с деца, страдащи от аутизъм. Изведнъж той се почувства изоставен. Не си беше представял, че ще е толкова трудно да има за приятелка милостива самарянка, която рядко ще вижда. И направи голяма история от това кой е на първо място при мен — децата или той. Така се разделихме.

Гласът ѝ звучеше малко тъжно, но не така, като че ли съжаляваше за решението си.

Хиро въздъхна.

— Не бих искал да знам колко двойки, колко приятелства или съпрузи са разделени от деца с недъзи — каза той. — Моят брак вървеше зле още преди раждането на Мириам. Но след като жена ми видя какво дете е родила, приписа и тази вина на мен. За останалото можете да се досетите.

— Да — отговори Лаура. — Знаете ли, че думата „аутистичен“ е производна от гръцката дума за „себе си“? И ако бъдем цинични, бихме могли да прехвърлим наименованието от болестта върху хората, засегнати от нея. Тогава се натъкваме на думата „себелюбие“.

— Спокойно можете да бъдете цинична — каза Хиро. — Свикнал съм с цинизъм в моята професия.

— Каква е тя?

— Полицай съм.

Той очакваше, че тя ще сбърчи чело или ще направи нещо подобно, но тя прие спокойно тази информация. Хиро погледна часовника си. Беше време да се връща в града.

При следващото си посещение, две седмици по-късно, той се радваше, че ще види младата терапевтичка, и установи, че и на нея ѝ е приятно. Нямахме много родители, които да посещават редовно децата си в „Майъм“. Тъй като денят беше хубав, Хиро попита Лаура дали би могъл да се поразходи малко с Мириам. Идеята му ѝ хареса и тя се присъедини към тях. Слънцето грееше. Черешовото дърво пред входа на Центъра беше обсипано с цвят и докато вървяха по тясната пътека, която минаваше между две поляни и водеше към едно езеро, Хиро мислеше колко хубаво би било, ако вместо Лаура до него вървеше Кати и можеха да бъдат едно щастливо семейство. Той държеше Мириам на ръце и нейният дъх гъделичкаше ухото му. Тогава осъзна, че беше несправедлив към Лаура. Той погледна отстрани младата жена с коси с цвят на лешник.

Изведнъж един полъх на вятъра духна тъмната му коса върху челото. Почти мигновено Мириам пронизително изпищя в ухото му. Той припряно я пусна на земята, както крадец оставя часовник с кукувичка, който започва да бие в мига, в който го сваля от стената.

— За Бога, какво ѝ стана? — попита той изплашен.

Лаура се наведе към Мириам, вдигна я и притисна главата ѝ към гърдите си. Детето пищя още известно време, след това бавно се успокои. Един слънчев лъч проблесна в очите на Лаура.

— Деца като Мириам имат почти религиозно отношение към всичко, което се повтаря или остава непроменено — обясняваше тя. — Те могат часове наред да се посветят на един-единствен предмет. Предполагам, че през цялото време, докато сме вървели, Мириам е наблюдавала едно определено място в косата ви. Покажете на Мириам едно заоблено камъче и след това го хвърлете на някой плаж, на който има само такива камъчета. Можете да бъдете сигурен, че тя ще намери същото камъче, което сте ѝ показали.

Хиро все още трепереше. Спомняше си колко често по-рано Мириам е започвала да пищя вкъщи без видима причина. Той винаги си бе мислил, че това е някаква тайна. Спомни си също и това, че понякога тя часове наред наблюдаваше някоя цигара или лъжица. Тайна. Лаура можеше да я разбули.

— Тя никога не е говорила нормално — каза той безпомощно. — Като че ли не знае нито една дума. Затова пък тогава започваше да крещи така, че би могла да пръсне стъкло. Или вдигаше ръце пред лицето си и свиваше и разпускаше пръстите си с бясна бързина като ножица. На всичко отгоре през цялото време лицето ѝ има това загадъчно изражение. Никой нормален човек не би могъл така да пищя, да се смее или така да гледа.

— Мириам не е нормална — отговори Лаура. — В Америка има хиляди деца, страдащи от аутизъм, и нито едно от тях не е нормално. За американските разбирания.

Върнаха се, без да стигнат до езерото. Лаура все още притискаше главата на Мириам към рамото си, за да не може детето да възприема други впечатления.

— Понякога се питам дали вината не е у нас — каза Хиро. — У мен или у Кати.

— За деца като Мириам никой няма вина — отговори Лаура. — Освен може би Господ, ако го има. Те такива се раждат. Известно време съществуваше теория, че аутизмът произтича от липса на любов към детето, от побой или студенина. Но междувременно се разбра, че това не е вярно. Няма човешка вина. Може би тъкмо това е най-мъчителното нещо. Някъде в мозъка на тези деца нещо ги настройва

така, че да живеят в друг свят — в един свят, който може да бъде една безчувствена пустош или пък ад от мъчителни чувствени импулси.

Те стигнаха до дома и Хиро се сбогува с Лаура. Този път нямаха време за кафе в кухнята, но тя беше готова при някой от следващите ѝ свободни следобеди да се срещне с него в града. Тогава нито той, нито тя предполагаха, че от симпатията, която се породила между тях заради детето, може да излезе любовна връзка. Преди да се върне при колата си, той видя как Лаура носеше Мириам по стълбите — една млада жена с безмълвно създание в ръце, което само изглеждаше като дете.

По някакъв странен начин тази гледка му вдъхваше сили, даряваше му утеха. Много повече утеха от всички думи, които му бяха казани от лекарите, при които беше мъкнал Мириам, преди да дойде тя в центъра „Майъм“. Един от тези лекари беше отишъл дотам, че го поздрави с неговото дете-чудо. *Може би Мириам не е способна да говори или да се облича сама, беше казал той. Но затова пък може да развие невъобразими, чудни способности. Понякога при такова едно дете едно-единствено сетиво се развива за сметка на всички други с огромна сила. Питате се, какво предизвиква това? Някои от тези деца могат да умножават три или четирицифрени числа за секунди, да се запознаят със законите на електричеството или да говорят японски или арабски, без преди това да са казвали нито една дума на този език. Други са в състояние тон по тон да изпеят цели симфонии от Моцарт, Хайдн или Брамс, преди да са навършили три години. Разбирате ли с какво са надарени деца като Мириам?*

Той не разбра това. А и не беше утеха за него да си представя, че Мириам би могла да научи наизуст половината Библия, щом като не е в състояние да говори с него. Вместо това го измъчваха сънища. Тези сънища остаряваха с него, ставаха все по-мъчителни и накрая щяха да го доведат до отчаяние. Мириам беше превърната от съдбата си в тиранин, с който той никога нямаше да може да се спогоди напълно, но в същото време тя беше една страст, без която не би могъл да живее. Той знаеше колко непринудено е неговото отношение към нея, но щом я погледнеше, не можеше да прецени дали тя беше реалност или не.

Лаура му помогна. Тя интерпретираше странните звуци, които Мириам издаваше. Благодарение на Лаура той можеше по-добре да опознае детето — както през оцветените обективи на някои камери

могат да се видят контурите на слънцето, без това да причинява болка на очите.

При първата им уговорена среща в една дрогерия в близост до Медисън авеню валише дъжд. Небето над Манхатън имаше цвят на графит и като че ли върховете на небостъргачите го докосваха. Високите стени на сградите бавно почерняха от изливащата се от небето вода, която удряше по предните стъкла на колите, по прозорците на ресторантите и магазините.

Хиро измина последните метри до входа на дрогерията приведен. Отвори вратата и се отърси като куче. После забеляза Лаура на една от отдалечените маси. Той ѝ махна, но тя не го позна веднага. Тя беше с бежови джинси от рипсено кадифе и светлосив пуловер, който приятно контрастираше с косата ѝ. Пушеше с бързи, нервни движения.

Хиро беше облечен в пуловер с поло-яка и яке на фино каре меланж и тъмносиви панталони. Той се поздрави за решението си, защото в „Гамел-лук“, който предпочиташе през свободното си време, не би изглеждал добре до нея.

— Здравейте — каза той. — Закъснях. Моля да ме извините.

— Няма значение — отговори Лаура весело. — Обикновено аз съм тази, която кара другите да я чакат. Не нарочно, разбира се.

— Наблюдавах ви от вратата. Изглеждахте толкова угрижена. Имате някакви колебания, понеже сте се уговорили с ченге?

Лаура отговори:

— Генерални колебания, понеже имам уговорка с мъж. — Като каза това, бръчките в ъглите на очите ѝ се вдлъбнаха.

Хиро каза:

— Не виждайте в мен мъжа. Вижте в мен бащата. Може би това ще помогне.

— Не и ако бащата изглежда като вас. Дори и терапевтичките не са имунизирани срещу мъжки чар.

Двамата се засмяха, а Хиро попита:

— Какво бих могъл да ви поръчам?

— Едно сухо martini, моля.

— Аз ще взема един бърбън.

Хиро махна на келнера. След това си запали цигара.

— Какво ще правим след това? — попита той. — Имате ли желание да отидем на кино?

— Ако не настоявате да гледаме „Полет над кукувиче гнездо“, с удоволствие.

— Не, днес няма да гледаме проблемни филми. И никакви филми за Виетнам. Аз съм бил там, знаете ли? Видях всичко. А какво ще кажете за „Коса“?

— Съгласна съм. За полицаи имате добър вкус.

— Благодаря, затова съм вече лейтенант. Освен това капитанът тайно ходи на порнофилми. Какво да се прави?

Донесоха им напитките. Хиро измери с поглед Лаура и тя го погледна. Има неща, които не могат да се възпират, мислеше Хиро. В един свят, пълен с мръсотия, не биваше да се изпуска добрият случай, когато се запознаеш с жена като нея.

— Колко време имате? — попита той. Надяваше се, че тя няма да каже до вечеря.

— Това зависи от вас — отговори Лаура и тогава Хиро за първи път почувства, че и тя като него изпитва нужда от нежност и ласки.

Пиеха мълчаливо, като че ли внезапно се бяха озовали върху терен, в който всяка по-нататъшна дума се равнява на стъпка върху мина. Хиро потърси погледа на Лаура и го улови. Изпитваше към тази стройна млада жена, която беше посветила живота си на малките аутсайдери на обществото, топлина, каквато повече не бе изпитвал, откакто за първи път бе държал ръката на Кати.

— Ще бъдете нежен към мен, нали? — попита Лаура с безпомощно трепване в ъгъла на устните.

— Да.

— Няма да ми причинявате болка?

— Не.

— И няма да ми правите сцени, когато имате чувството, че понякога сте на по-заден план от децата?

Хиро се усмихна.

— Не, защото това бяха децата, които ме доведоха при вас. Това беше Мириам. И при мен Мириам стои на първо място.

— Да, мисля, че вие можете да ме разберете. Ако въобще е възможно един мъж да ме разбере, то това е един нюйоркски полицаи с дете като Мириам.

— Това вероятно е най-милото нещо, което някога ми е казвала жена — отговори Хиро.

Сега и Лаура се усмихна. Те си допиха чашите и Хиро плати. След това излязоха навън под проливния дъжд. Хиро разтвори чадъра и Лаура го хвана под ръка. Той вдъхна аромата на парфюма ѝ, не изглеждаше да е от скъпите, луксозни парфюми, но въпреки това издаваше добър вкус.

Филмът им хареса и на двамата, въпреки че душевно бяха превъзбудени, за да могат да се концентрират напълно. Всеки от тях усещаше близостта на другия почти болезнено. Смееха се много и веднъж Лаура въодушевено хвана ръката на Хиро при една пленителна танцова сцена, без след това да я пусне. Вихърът на възпламеняващите като фойерверк песни, пленителните картини, метежът на вълнението в техните души им даваха чувството, че се наслаждават на един изключителен, важен и хубав момент в живота си. Дори и малките закачки по адрес на ченгетата в Ню Йорк не можеха да раздразнят Хиро. Единствено в края на филма, когато предводителят на една хипарска група по нещастно стечение на обстоятелствата го изпращат на война във Виетнам и там го убиват, ръката на Хиро конвулсивно се сви около ръката на Лаура, така че младата жена загрижено го погледна и се опита да го разсее с една лека целувка по бузата.

След киното отидоха да вечерят. Хиро успя да намери маса в „Елайн“, един малък локал, много обичан от нюйоркските писатели и кинодейци по това време. Италианската обстановка им хареса, но и двамата бяха на мнение, че яденето и комфортът не отговаряха много на реномето на локала.

Веднъж Хиро каза:

— Обърни се бързо. Зад теб седи Уди Алън.

Лаура се усмихна и поклати глава.

— Майка ми ми е казвала никога да не се обръщам след чуждите хора.

— Но това наистина е Уди Алън.

— А срещу мен седи Джеймс Хиро, когото десет пъти повече предпочитам да гледам, въпреки че не е световноизвестна звезда — отговори Лаура.

Малко по-късно тя стана неспокойна. Това беше същото безпокойство, което беше обзело и Хиро и щеше да се уталожи отново

едва след дълга нежна прегръдка. Излязоха почти припряно и потеглиха към жилището на Хиро.

След като спаха заедно, Хиро се чувстваше така, сякаш тялото му беше изгубило измеренията си, като че ли се уголемяваше до безкрай. Името му, произнесено от нейните устни близо до ухото му, звучеше като вопъл, молитва, а той разстилаше завивка от нежни думи над нея като над зъзнещ човек. В тази минута те бяха забравили всичко, което бяха преживели и каквото бяха очаквали от бъдещето.

След това двамата лежаха плътно прегърнати върху белия чаршаф и Хиро попита:

— Причиних ли ти болка?

— Не — каза тя тихо. — Беше прекрасно.

— Знаеш ли, много бих искал да ти предложа нещо по-различно от това малко, изпомачкано легло, това овехтяло жилище и този непохватен, тромав мъж.

— Ако имаш предвид обстановката в „Плаца“, легло с водни матраци и Рудолфо Валентино, тогава с удоволствие се отказвам. Твоето легло, твоето жилище и теб, всичко това намирам за напълно прилично. А ако човек не може да си представи нищо по-добро, пак е добре.

— Да, може би. Знаеш как да се справиш с един мъж.

Лаура се усмихна, нещо, което Хиро по-скоро усети, отколкото видя.

— Знам как да се оправям с деца. А в крайна сметка мъжете не са нищо друго, освен остарели деца.

Той я притисна до себе си и облегна глава на рамото ѝ. Остарели деца с подрязани крила и окървавени пръсти, мислеше той. Деца, които отчаяно имитират живота на възрастните.

Тази нощ те се любиха още три пъти, а когато утринната дрезгавина се промъкна през лайстните на щорите, се чувстваха изтощени, но щастливи. Знаеха, че едва са започнали да се опознават, че ако се опитаха да разберат по-добре другия, невинаги щяха да се носят на ръце. Щяха да си подарят един обогатен и по-смислен живот, но щяха да нараняват другия до болка и да изпитват болка. Те знаеха всичко това, защото бяха станали възрастни, без да се предават, и знаеха, че нищо не може да се избегне — нито щастието, нито

нещастieto. Най-сетне те знаеха, че винаги ще се срещат чрез Мириам, частицата, която свързваше техните два живота.

И точно това се случи през следващите месеци. Понякога не се виждаха седмици наред, след това известно време — почти всеки ден. Караха се, плачеха и пак се одобряваха. Проклинаха се, съжаляваха и се обожаваха, но никога не преживяваха нищо напразно и не избягваха отговорността, с която тяхната любов ги беше натоварила.

Това е, мислеше Хиро, докато насочваше колата си към отклонението, най-хубавото нещо, което се е случвало през живота ми.

След покушението при пожара на „Клерол“ Милт Гудман повече не посети нито едно от местата, където убийците на мафията биха могли да го издебнат. Не стоеше и у дома си, нито пък се мяркаше в синдикалната централа. Той веднага разбра на чия съвест лежат неговите двама приятели. Знаеше и какъв е мотивът. Имаше само един човек, който можеше да им изпрати убиеца.

Милт Гудман беше бесен и се страхуваше, но ядът надделя. Знаеше, че ако отвърне на удара, ситуацията става или — или, но щом искаше да живее, трябваше да отвърне. Беше бос на един от най-силните синдикати в страната. Разполагаше със собствена тайфа от биячи, наемни убийци и някогашни служители на ФБР, които не му възразяваха. Не беше необходимо да подвива опашка пред мафията. Не и той.

Войната беше обявена и той, Гудман, пръв беше нападател ненадейно. Но сега той имаше боен план, само трябваше да свърже още няколко жици, за да приведе плана в действие. Естествено той самият не биваше да се появява, а трябваше да включи няколко посредници. Все още не можеше да действа открито.

Алуминиевите лайстни на телефонната кабина блестяха на слънцето, когато той влезе в нея. Знаеше номера на централата, а също и вътрешния номер на помощниците си. Набираше. По челото му бе избила пот. В далечината се виждаха Кони Айланд и морето. Гудман извади една носна кърпа от джоба на лекия памучен блейзер, който носеше в ръка. Попи челото си.

След това прозвуча гласът на Джек Мартин:

— Мартин, Бюро „Гудман“.

Гласът му имаше истерична нотка. Вероятно в централата всичко вървеше наопаки.

— Ало, Джек, Милт е на телефона.

За миг се възцари мълчание. След това Мартин каза:

— Да, Милт.

Не звучеше нито въодушевено, нито озадачено. По-скоро изчаквателно. Всякаква друга реакция бе очаквал Гудман, но не и тази.

— Случило ли се е нещо, Джек? — попита Гудман.

— И точно ти поставяш този въпрос? — отвърна Джек. — Изчезнал си от няколко дни. Полицията те търси, ние те търсим, а смятам, че те търсят и още някои други хора.

— Знам. Затова ти телефонирам. В момента не мога лично да дойда. Но трябва да свършиш нещо вместо мен. Можеш ли да говориш?

— Не — отговори Джек. — Ти също не трябва да говориш.

Гудман спря за малко. Но не това го озадачи.

— Какво има? — попита Гудман. В този миг чу гласове по телефона, тихи гласове зад дишането на Мартин.

— Какво става при вас? — попита той още веднъж.

— Къде си? — попита сега Мартин.

Гудман мълчеше. След това попита:

— Какви са тези гласове при теб?

Мартин не отговори веднага.

— Можем ли да се срещнем? — попита той накрая.

— За какво? — Изведнъж на Гудман му спря дъхът.

— Натъкнахме се на нещо — каза Мартин неочаквано. — Отнася се до синдикалните пари. Аз...

В този момент в слушалката изръмжа един чужд глас:

— Гудман, чувате ли ме? Тук говори...

Гудман бързо затвори и излезе от телефонната кабина. Вън дълбоко си пое дъх. Протегна ръка, като че ли искаше да се хване за нещо.

Твърде често и дълго се бе борил през живота си и знаеше как човек губи. Той познаваше губещия по миризмата, а сега тази миризма се излъчваше от него. За няколко секунди му бяха отнети всички средства, на които беше разчитал. Той вече не беше човек, който можеше да дава заповеди, защото повече никой нямаше да го слуша.

Отсега нататък щеше да е гонен от две страни. От убийците на Касалонга и от своите собствени хора, както и от властите заради измамата. Явно по време на отсъствието му там, в централата, стреснати от покушението, са проучили миналото на Картър, Белами и неговото и са разкрили всичко.

Картър и Белами бяха мъртви. Можеха да се докопат само до него. А вече нямаше нищо, което може да направи нито срещу Касалонга, нито срещу своите собствени кучета, които изведнъж се нахвърлиха срещу господаря си. Той беше сам.

Хиро излезе от автострадата и караше по шосето. Отдясно и отляво на слънчевата светлина се ширеха поля и ливади. На хоризонта се открояваха отделни къщи. В колата миришеше на затоплена кожа и бензин. След няколко мили Хиро забеляза в далечината червения керемиден покрив на центъра „Майъм“, заобиколен от дървета с големи корони.

Той беше единственият шофьор наоколо. Скоро асфалтът свърши и колата навлезе в един широк черен път. В панорамното огледало видя облака прах, който беше вдигнал.

После стигна до Центъра. Бяла ограда от летви, блестяща на слънцето месингова табелка. Върху нея стояха думите „Майъм — училище за аутистични деца“. След като изключи радиото, чу чуруликането на птиците по дърветата. Хубаво беше тук навън.

След това от дома се чу пронизителен нескончаем писък. Не, не беше хубаво. Само така изглеждаше. Хиро хвана с две ръце волана. Все още не можеше да слезе. Не беше достатъчно подготвен за това. Едно листо падна върху люка на покрива и остана там. Той го гледаше втренчено и като осъзна това, си помисли: „Може би и аз самият страдам от аутизъм.“

Хиро откъсна поглед от листото и слезе. Беше облечен в светлосив фланелен костюм и бяла риза с тясна яка и черна плетена вратовръзка. Винаги се обличаше така, когато посещаваше Мириам, тъй като искаше колкото може по-малко да я изненадва. В ръката си държеше подаръка. В градината зад оградата от летви беше тихо. Понякога разрешаваха на децата да играят тук, но сега в ранния

следобед те вероятно спяха. На слънцето сградата изглеждаше като прекалено голяма фермерска къща.

Хиро отвори дървената порта, отиде през огряната от слънчева светлина пътека до вратата и позвъни. След две минути му отвориха. Пред него стоеше млада жена, която не познаваше. Облечена беше в тъмносиня престилка и го погледна въпросително.

— Името ми е Джеймс Хиро — каза той. — Бих искал да видя дъщеря си.

— Децата сега спят, мистър Хиро.

Джеймс плъзна поглед покрай нея в дългия коридор, в чийто край се намираше едно голямо помещение. Учебна дъска — изпълнена с детски драсканици, престилки, накачени по стените, малки столчета за малки същества.

— Тук ли е Лаура?

— Да, един момент, ще я повикам.

Младата жена с опънатата коса изчезна, а малко след това се появи Лаура, носеше сив пуловер с поло-яка и тъмнокафява пола. Както винаги, беше без грим. Тъкмо си бършеше ръцете в една кърпа.

— Джеймс!

Те се прегърнаха.

— Как си? — попита тя.

— Добре — каза Хиро, — както винаги, когато виждам теб и Мириам. Много работа. — Държеше ръката си с подаръка встрани от нея, за да не се блъсне тя в него. — А ти?

— Също добре. Представи си, сега имам група от шестнайсет деца. Някои от тях — може би седем — ще могат да се оправят. Те наистина биха могли да се оправят, поне до известна степен да станат нормални, Джеймс.

— Радвам се за теб. Спи ли Мириам?

— Би трябвало, но вероятно наблюдава пак крайчеца на възглавницата си. Почакай минутка, ще я доведа.

Тя изчезна и Хиро бавно тръгна към голямото помещение в дъното на коридора. На места още стояха мръсните съдове от обяда. Миришеше на горчица и картофи. Две момичета, връстнички на Лаура, събираха чиниите и чашите и ги носеха в кухнята. На една маса седяха две деца, които още не бяха приключили с яденето.

Но те не ядяха. Едното от тях се клатушкеше на стола си напред-назад и с невероятна бързина движеше пръстите си пред лицето. Другото се кискаше безспир и наблюдаваше палеца си, на който имаше малка превръзка.

Лаура се приближи до Хиро.

— Луиза — обясни тя — преди две седмици си отхапа палеца. Постоянно се опитва да си отхапе нещо или да се блъсне в стената.

Хиро се обърна шокиран. Тогава видя Мириам. Малкото шестгодишно момиче се появи от тъмнината на коридора и влезе в светлото помещение. Беше със сиви панталонки и тениска. Тъмносините ѝ очи като че ли прокарваха огнена пътека през въздуха. То вървеше бързо, сякаш тези чудно хубави очи го теглеха напред. За малко да се блъсне в Хиро.

— Здравей, Мириам — каза той нежно.

Тя не го позна.

Лицето ѝ като че ли трепна под маската на обърканост. След това се наведе напред, но веднага отново се отдръпна.

— Мириам — каза Лаура. — Мириам — това е баща ти. Твоят баща. Твоят баща, Мириам.

Хиро гледаше големите очи, малкото чипо носле, чувствителната, нежна уста и високото чело под бретона. Едва съдържаха сълзите си.

— Мириам — каза той. Стараеше се да придаде на гласа си нежна нотка. — Мириам, донесох ти нещо. Ето.

Той се наведе и ѝ подаде опакования подарък, детето фиксира с поглед една точка на рамото му.

— Трябва да ѝ го разопаковаш — каза Лаура. Тя наблюдаваше високия мъж и трепереше, понеже той не можеше да достигне до дъщеря си, не можеше да говори с нея и го обичаше, обичаше и двамата.

Хиро разопакова подаръка. Беше часовник-играчка, който изпълняваше мотив от „Лебедово езеро“ на Чайковски с леки напевни звуци. Капакът на кутията беше стъклен и в средата му на един крак стоеше балерина, застинала в пирует. Мириам се отпусна на табуретката и се наведе напред. Втренчи поглед в танцьорката. Хиро натисна едно копче, което задвижи механизма.

Едва бяха отзвучали първите тактове на музикалния откъс, лицето на Мириам се разкриви и тя започна да пици. Пищеше толкова силно и пронизително, че на Хиро кръвта му замръзна във вените.

— Господи, какво обърках? — попита той изплашено.

Лаура взе Мириам на ръце.

— Трябва да мине известно време, докато свикне с играчката — каза тя. След това занесе Мириам в една стая, в която нямаше абсолютно никакви мебели, а стените бяха боядисани в бяло. Тя затвори вратата. Беше ужасно да си затворен в такава стая, дори и да си нормален човек. Но деца като Мириам можеха да успокоят в нея опънатите си от визуално раздразнение нерви. След известно време тя престана да пици.

— Не исках това — каза Хиро безпомощно. Той вдигна играчката и нерешително я държеше в ръка.

— Знам — каза Лаура. — Дай ми я. Ще я поставя до леглото й. Когато дойдеш следващия път, тя вече ще е свикнала с нея.

— Може би трябваше да й подаря камионче — каза Хиро с горчивина. — Един огромен камион, който лети по улицата с бясна скорост.

— Сигурно щеше да се смее на това — отвърна Лаура сериозно. — Децата като Мириам са такива.

— Колко време ще остане в тази стая?

— Докато се успокои. Бялата пустош й действа успокоително.

— Ужасно. Мога ли да я видя още веднъж, преди да си тръгна?

— Ако не тръгваш след пет минути, естествено.

— Имам още време. А ти?

— Децата си легнаха едва преди петнайсет минути. Имам на разположение още три четвърти час. Обядвал ли си? Искаш ли чаша кафе?

— Едно кафе би било чудесно.

Лаура занесе играчката в стаята на Мириам и изчезна в кухнята. Джеймс Хиро неспокойно крачеше назад-напред, накрая се спря до прозореца и погледна навън. Опита се да не мисли за Мириам в бялата стая. Огряна от слънцето, кората на дърветата изглеждаше като прясно боядисана.

След няколко минути Лаура се върна с поднос, върху който имаше две чаши и кана с кафе.

ЛАУРА КАРАДАЙН, 27-ГОДИШНА, БОЛНОГЛЕДАЧКА. ОТКРИТО, ОВАЛНО ЛИЦЕ С ЖИВИ УМНИ ОЧИ. КОСИ С ЦВЯТ НА ЛЕШНИК, СИВО-ЗЕЛЕНИ ОЧИ, ЧИП НОС И УСМИХНАТА УСТА. ПРЕДИ ДА СЕ ПОСВЕТИ НА ГРИЖИТЕ ЗА АУТИСТИЧНИ ДЕЦА, ЛАУРА Е СЛЕДВАЛА НЯКОЛКО СЕМЕСТЪРА ПСИХОЛОГИЯ И ПЕДАГОГИКА. НЕ Е ОМЪЖЕНА, НЯМА СОБСТВЕНИ ДЕЦА. ДВАМАТА Ъ РОДИТЕЛИ СА ПОЧИНАЛИ. БРАТ Ъ СЕ Е ВЪРНАЛ ОТ ВОЙНАТА ВЪВ ВЬЕТНАМ БЕЗ РЪКА.

— Вече не си ли слагаш мляко в кафето? — попита учуден Хиро, когато Лаура допря чашата до устните си.

— Не — отговори Лаура. След това с усмивка добави: — Но не се страхувай, това е единственият навик, който съм променила.

— А какви са били другите, вече изобщо не си спомням — каза Хиро. — Колко време мина, откакто за последен път бяхме заедно.

Те се погледнаха в очите. Хиро почувства, че нещо в него се отпуска.

— Знам — каза Лаура. — Малко време имахме един за друг през изминалите месеци. Не бива да продължава така.

— Не — съгласи се той.

— Все още ли имаш онези кошмари? — попита Лаура.

— Да, понякога.

— А другото?

— Какво друго?

— Моментите, в които не знаеш какво си правил?

Хиро почувства леко треперене.

— Това напълно изчезна — каза той твърдо.

— А в службата всичко наред ли е? — попита Лаура.

— С работа като моята не може да е наред. Малко по-малко зле. Когато няма отвличане на дете, а само подпалване или убийство,

тогава е по-малко зле.

— Бъди предпазлив — каза Лаура тихо.

— Нали ме познаваш — отбеляза Хиро.

— Тъкмо затова.

— Знаеш, че живея само за Мириам — за Мириам и за теб. И само заради вас двете искам да живея.

Лаура си беше запалила цигара. Пепелта изтръскваше в чинийката на кафеената чашка. Тя наблюдаваше лицето на Хиро през издигащите се струйки дим. В очите ѝ се четеше любов към този самотен полицай.

Хиро допи последната глътка кафе.

— Сега пак трябва да тръгвам — каза той. — Ще ми се обадиш ли по телефона?

— Да — каза Лаура. Тя изгаси цигарата и отиде да доведе Мириам.

Хиро изчака до вратата, докато дойдат. Той целуна Лаура и погледна Мириам. Не смееше да я докосне, за да не започне отново да пици. Детето с нищо не издаваше, че знае кой е той. То издържа на погледа му, но не му отвърна.

Хиро рязко се обърна и тръгна към дъсчената ограда, зад която беше колата му. Повече не се обърна. Качи се в колата, запали и потегли. Лаура вдигна ръка и му махна. Той също вдигна ръка, въпреки че не знаеше дали тя може да види движението му. В страничното огледало видя още веднъж Мириам, самотна в едно петно слънчева светлина. Той отново отпусна ръка. Имаше чувството, че сега Мириам го погледна, като че ли с погледа си искаше да проникне в мозъка му.

Той даде газ и профуча по неасфалтирания път.

Когато отново излезе на автострадата, се бе овладял дотолкова, че можеше вече да мисли. Небето избледняваше. Виолетовите стопове на колата светеха като рубини върху синя покривка. Неоновите лампи на улицата се поклащаха на вятъра насам-натам. Една тясна червена ивица на небето постепенно отстъпваше на тъмнината.

В „Майъм“ Мириам беше в добри ръце. Ако на нея изобщо можеше да ѝ бъде помогнато някъде, то това беше точно там. Но за да плаща грижите за нея, Хиро имаше нужда от пари, много пари. Защото в крайна сметка той също трябваше да живее, без да говорим за издръжката на Кати.

Мислите му се отклониха, а ръцете му се вкопчиха във волана. Кати винаги бе гледала на Мириам като на личен недостатък, като на недостатък, който дължеше на него и който ежедневно ѝ напомняше за нейното себелюбие, нейния нарцисизъм и нейното собствено несъвършенство. Докато той беше във Виетнам, тя сменяше любовниците си един след друг. Всички знаеха това, но въпреки всичко съдът присъди детето на Кати. Тя каза под клетва, че той биел детето и нея. Но това изказване беше заблуда. Той беше бил НЕЯ — в пияно състояние, — защото тя беше била детето.

Така Кати постигна това, което можеше да постигне. Хиро трябваше да плаща, а тя можеше да продължава да се шляе с приятелите си. Детето беше отстранено от пътя ѝ. Той също. Хиро вече не изпитваше злоба към нея, а само разочарование. Понякога дори се смееше — например, когато мислеше за това, че баща му винаги го бе разубеждавал да не се жени за Кати и чак на смъртното си легло беше променил мнението си, след като седмици наред снахата не се бе отделяла от него. Бяха минали няколко седмици от раждането на Мириам — един последен опит и на двамата да си оправят отношенията.

Как е могъл да я обича? Не беше ли разбрал от самото начало, че животът ѝ принадлежеше само на парите, на успеха и на безделието? Тя винаги е била повърхностна, по-повърхностна от всеки друг човек, когото Хиро познаваше. В гимназията и спортния клуб, където беше ангажирана по онова време, нямаше никой, който наистина можеше да ѝ помогне по пътя към парите, успеха и безделието. Затова тя се задържа при него, при Хиро. Сега тя имаше другите, тези с парите и големите възможности, за да се самозалъгва, а той беше изоставен.

Хиро наистина мислеше така. Не обичаше Кати повече. Човек трябваше да може да се примирява с поражението. Трябваше да може да губи с достойнство, щом нещата са стигнали дотам. Беше изгубил Кати, а с нея и Мириам, защото никой съд в страната не би присъдил шестгодишно момиче на бащата, особено ако той упражнява най-мръсната професия във вселената — ченге в Ню Йорк.

Той имаше Лаура и работата си, която вършеше само заради това, защото трябваше да осигури Мириам. Детето поглъщаше цялата му заплата, защото то трябваше да има най-доброто. Най-доброто гледане, най-доброто обкръжение, най-добрите терапевти. Но парите не

стигаха. В сравнение с другите мъже на неговата възраст той печелеше мизерно. А освен това Кати чакаше всеки месец издръжката си.

Разбира се, и за един полицай имаше възможност да се добере до пари. До много пари. Колкото по-високо седи в йерархическата стълбца, толкова повече сухо можеше да падне. Хиро знаеше колко би могъл да спечели един корумпиран полицай в Ню Йорк. Понякога можеше да остане дори и за къща на село и за едно отскачане до Акапулко.

Но рискът беше прекалено голям за него. Само при мисълта, че могат да го спипат, ако работата се провали, го побиваха тръпки. Виждаше се в затворническа килия, Мириам върви с Лаура през двора. Той промушва ръка през решетките, но те не го забелязват... Виждаше как той, уволненото ченге, стои като портиер на вратата на някой второкласен нощен локал или като нощен пазач на някой голям магазин.

Не, единствените му шансове бяха безукорната слава, положителните отзиви, орденът за храброст и другите медали, и двукратното му избиране за полицай на годината. Можеше да се надява скоро отново да го повишат. Затова беше толкова добър. А беше и предпазлив, почти никога не употребяваше оръжието си. Един добър полицай вадеше оръжието само в краен случай, но дори и тогава не убиваше. Хиро беше добър полицай. Във Виетнам се числеше към най-добрите снайперисти в своята част. Боравеше с оръжието с почти лунатична сигурност. Измъкваше се невредим от почти безизходни ситуации. Но това беше друга война, в друга страна. Войната, в която той сега участвуваше, изискваше от него и в най-опасните ситуации да мисли за служебния револвер само в краен случай. „Камарото“ се потопи в градското движение на Ню Йорк. Фаровете на идващите насреща коли го заслепяваха. Небето над града беше кървавочервено, а надвисналите облаци отразяваха неоновия ад на улиците. Черните контури на небостъргачите се открояваха в небето. От двете страни по фасадите на сградите горяха светещи надписи.

Хиро знаеше, че няма да се поддаде. Защото понякога ненадейно получаваше пари от източници, които се бяха появили изненадващо. Младият режисьор, който беше снимал големия филм за Виетнам, беше използвал за основа преживяванията на Хиро и се оказа така порядъчен да му плати десет хиляди долара. След второто избиране на

Хиро за полицаи на годината Пат Гарик написа на трета страница статия за Хиро и така му даде възможност да получи 1000 долара.

Хиро паркира колата на едно празно място, отдалечено през две къщи от жилището му, между един „Пакард“ и един „Тъндърбърд“. Празното място му напомняше за черните дупки, за които бе говорила Лаура. Искаше му се те да могат да се запълват също толкова лесно, както празното пространство между двете спрели коли. Беше излъгал Лаура. Тях все още ги имаше — часовете, за които той не можеше да си спомни. Появиха се след връщането му от Виетнам, но той криеше това от всички, дори и от лекарите в клиниката. Само от Лаура не скри. На една жена, която обича някого, нищо не ѝ убягва. Тя беше по-добра от всяко ченге. Като излезе от колата, Хиро отново забеляза колко беше задушно. Нощта гореше в треска. През отворените прозорци на къщата се чуваха откъслечни звуци от музика, а наблизко изсвиреха автомобилни гуми. Една жена изкрещя — от удоволствие или от страх, това не можа да се разбере.

Хиро се изкачваше по външното стълбище към вратата, изпразни пощенската кутия и след това тръгна по тясната стръмна дървена стълба към малкото си двустайно жилище. Мислеше за Мириам. Кой щеше да поеме разходите за възстановителния център, ако един ден той внезапно умре?

Отвори вратата на жилището си и тръгна опипом в тъмнината, докато стигна до скрина, върху който имаше настолна лампа. Лампата на тавана още не беше свързана. И никога нямаше да я свържат, защото Хиро живееше тук вече три години. Запали настолната лампа.

Доктор Марио Валачи седеше в един изтърган дълбок фотьойл до скрина. Когато светлината блесна, просветнаха и кръглите стъкла на очилата с рогова рамка на доктора.

— Здравейте, докторе — каза Хиро изненадан. — Да не би напоследък да правите домашни визити? Как влязохте?

— Портiererът ми отвори — каза Валачи. — Достатъчно беше само да му покажа паспорта си.

Валачи беше асистент-лекар в психиатричната клиника, към която Хиро беше насочен за наблюдение след връщането си от Виетнам. Тогава се виждаха почти ежедневно и между тях се зароди нещо като симпатия. След като пуснаха Хиро, Валачи посещаваше непрекъснато лейтенанта, но никога в управлението. Беше нисък,

пъргав, с черни коси, тъмна, почти маслиновокафява кожа, малък нос, тесни устни и остри кафяви очи. Валачи се огледа.

— От последния път тук почти нищо не се е променило — каза той.

— Тук никога нищо не се променя — каза Хиро. — Освен това последният път не беше чак толкова отдавна.

Той се опита да види жилището си през погледа на Валачи, защото знаеше, че лекарят, така да се каже, неофициално все още го наблюдаваше. До лампата, в украсена със завъркулки рамка, стоеше една снимка. На нея се виждаха млад мъж в тъмносин костюм и една жена в бяла рокля. Хиро вече не се натъжаваше, като гледаше сватбената снимка. Но не искаше да я изхвърля и тя си стоеше така. Той вече не знаеше точно преди колко години е правена. Кати сигурно все още помнеше. Можеше да помни дати. Във всеки случай беше преди Виетнам. Защо всичко не беше преди Виетнам, а и колко от него беше добро.

Обзавеждането на стаята се състоеше от един протрит килим, креслото, висока маса, скрин с лампа и телевизор и три картини от Майк Лотко. В спалнята имаше само легло, гардероб, нощно шкафче и един стол. По стените нямаше нищо, а от три години от щорите липсваха седем пластинки. Хиро взе жилището мебелирано и не промени нищо.

Той сложи пощата върху скрина и попита:

— Как са контактите ви с мафията, докторе?

В болницата често се бяха шегували с това, че Валачи е твърде млад, за да е в състояние със собствени сили да стигне толкова далеч. Тъй като беше италианец, човек можеше да си помисли, че е протежиран от мафията — точно както Хиро в кариерата си при полицията, но, изглежда, Валачи днес не беше настроен за шеги. Той се размърда в креслото и попита с крива усмивка:

— А вашите?

— Благодаря, добре.

— Също. А в службата?

— Много работа — каза Хиро. — Страшно много работа.

— Знаете, че напрегнатата работа е терапия за вас, нали? Затова ви и посъветвах да отидете в полицията. По-добре е да забравите миналото.

— Знам.

— Не искате ли да седнете, лейтенант?

— Веднага. Мога ли да ви предложа нещо за пиене?

— Не, нямам много време. Къде бяхте цял следобед?

— Ходих да видя дъщеря си.

— Ах да, дъщеря ви Мириам, понякога наистина не ми се иска да съм на ваше място. Училището, в което е настанена, не е ли скъпо?

— Да, но това е мой проблем. Сигурно не сте дошли да говорим за пари, нали?

— Не точно. Бих искал да ви помоля за една услуга.

Хиро седна.

Валачи свали очилата си. Разтърка затворените си очи, като че ли беше много уморен. След това отново ги отвори. Под косо падащата светлина тъмнокафявият им цвят блестеше като опалов огън. Хиро не можеше да отмести поглед от този омагьосващ блясък, който още в болницата странно му бе повлиявал, когато Валачи седеше при него в свободните си минути, за да му поставя въпроси и да го подлага на тест. Още тогава този поглед го повлече като във вихрушка и винаги, когато паднеше върху него, той се чувствуваше както тогава, когато, за да преодолее своя кошмар, трябваше да прави каквото бяха наредили лекарите.

— Какво мога да направя за вас, докторе? — попита Хиро.

ФРАНК РОЯН, 37-ГОДИШЕН, КАПИТАН В УПРАВЛЕНИЕТО НА МАНХАТЪН-УЕСТ. ВИСОК, СТРОЕН, СИННИ ОЧИ, РУСА КОСА С РАНО ПОБЕЛЕЛИ КИЧУРИ. ЗАРАДИ ФОРМАТА НА ЛИЦЕТО МУ И ЧУВСТВЕНАТА УСТА ПОДЧИНЕНИТЕ МУ МУ БЯХА ПРИКАЧИЛИ ПРЯКОРА „ХЕНРИ ФОНДА“. РОЯН СЕ ДВИЖИ БАВНО И ПРОВЕРЯВА, РЯДКО ПОВИШАВА ГЛАС. ДОБРЕ ИЗРАЗЕНА ЛИНИЯ НА КАРИЕРАТА ВЪРХУ ДЯСНАТА ДЛАН. КУМ НА ХИРО И НЕГОВ НАЙ-ДОБЪР ПРИЯТЕЛ. НЕПОСТОЯННИ ВРЪЗКИ С ЖЕНИ. НАЙ-НОВОТО ЗАВОЕВАНИЕ: ФЕЛИСИТИ ПАРКЪР ОТ „ФЪРСТ НЮ ЙОРК СИТИ БАНК“.

Франк Роян се качи в асансьора, натисна бутона за етаж и облегна гръб върху стената на кабината. В дясната си ръка носеше дипломатическо куфарче, праметнат през лявата ръка — лек шлифер. Сутринта имаше изгледи за дъжд, но денят не спази обещанията на първите си часове.

Роян се чувствуваше изтощен. Беше десет часът вечерта. Четиринайсет часа се беше занимавал със случая по пожара в хотела и наемния убиец, без да постигне какъвто и да е резултат. Милт Гудман бе изчезнал също така безследно, както и убиецът. Междувременно Роян се усъмни дори в това, че приятелят му Хиро ще успее да се справи със случая.

Вратата на асансьора се затвори с прещракване и Роян също затвори очи. Качването с асансьора траеше по-малко от минута, но на Роян понякога му се струваше, че е минал цял час. Това беше странен феномен — като че ли, докато траеше изкачването до етаж, на който се намираше жилището му, нормалният ход на времето спираше за него. Той затваряше очи и размишляваше. Тук никой не можеше да го занимава. Нямаше нищо друго, освен четирите стени и усещането за изкачване. Тук можеше да бъде честен — човекът, който беше в

действителност, а не човекът, за когото се представяше. Вече не можеше да си спомни откога двата му образа не съвпадаха. Някога нещо се беше променило като при лошо залепена ваденка и никой, освен него не беше забелязал.

Той вече не беше полицаят за пример, какъвто беше в началото на кариерата си. Изглеждаше така, като че ли все още е, но вече не беше. Понякога дори той самият не забелязваше кога поведението му и желанията му се променяха в тази посока под натиска на обстоятелствата. В други ситуации пък осъзнаваше това прекалено добре.

Вече не помнеше кога беше започнало всичко, но знаеше добре каква беше причината. По природа той беше слаб човек. Дълго време се беше опитвал да прикрива това дори от самия себе си, като се залови с професия, в която трябваше да бъде силен. Но той не беше. Не беше като Джими например. Забеляза по това, че при ежедневния си допир с престъпници се е заразил. Той самият никога не би извършил престъпление, но чувствуваше, че би могъл да бъде способен на това, ако си заслужава. Винаги е имал слабост към лукса, към неща, които се купуваха с пари, с много пари, които той нямаше й не би имал, ако не беше станал посредник.

Парите бяха ключът — това той вече знаеше, — ключът към неговата слабост. До това прозрение стигна при запознанството си с Фелисити. Те се сприятелиха с Фелисити само по една-единствена причина: тя се занимаваше с пари.

Всичко започна преди девет месеца, на новогодишния бал на висшите служители на нюйоркската полиция. Комисарят беше дошъл за няколко часа, появиха се и капитаните от управленията и цял куп лейтенанти. И, разбира се, жени — този вид жени, които се интересуват от ченгета или са женени за такива по познати причини. Това бяха жени, които копнееха за силен мъж, привличаше ги униформата или просто не се бяха запознали с някой нормален човек. Такъв вид жени по принцип не вълнуваше Роян.

Фелисити Паркър седеше сама на една маса, нещо, което малко след полунощ вече означаваше твърде много. Беше пила доста и гледаше към дансинга с искрящ поглед. Там ревящи мъже се притискаха към кискащи се жени, над раменете на танцуващите, чиито

лица изглеждаха обезобразени от светлината на червените прожектори, летяха ленти и конфети.

Оркестърът свиреше румба. Дори и в полумрака се виждаше, че Фелисити Паркър сега копнее най-много за това, да се числи към жените, които се носеха по паркета на гимнастическата зала. Беше с бяла рокля, като на първо причастие, със забодена в косите червена роза от хартия. Ръцете ѝ нервно си играеха с полупразната чаша шампанско.

Роян я наблюдаваше. Той скучаеше, а когато му беше скучно, започваше да наблюдава хората. Той призна пред себе си, че търси нещо само за леглото. Опитът го беше научил, че най-добрите партньорки в леглото са тези, които остават самотни на танците, защото позволяват да се прави с тях всичко, а освен това са и благодарни.

Той заговори Фелисити и ѝ поръча още една чаша шампанско. Завързаха разговор, в хода на който под влияние на алкохола тя му разказа целия си живот. Той със задоволство установи, че пак беше попаднал на подходящ обект: самотно момиче. Заведе я на дансинга, а след това и в леглото си.

На следващата сутрин научи, че тя работи като главна секретарка в една банка. Пари — за него това беше като подрънкване на кастанети. Подрънкването се превърна в мелодичен звън. И изведнъж го обзе чувството, че съдбата му дава шанс. Главна секретарка в банка. Той все още не знаеше за какво може да му послужи това, но почувствува, че тази връзка може да му бъде от полза само ако Фелисити станеше зависима от него.

И той направи това. Тя се бе вкопчила в него като удавник за сламка и продължаваше да се държи така дори и след като отдавна ѝ беше станало ясно, че той беше всичко друго, но не и влюбен в нея.

Роян поклати глава. Излезе от асансьора и тръгна към вратата на жилището си по зеления мокет. Мушна ключа в ключалката. Лампата в коридора светеше ден и нощ. Роян отключи вратата и влезе.

Лампата в коридора светеше. Телевизорът работеше.

— Фелисити? — извика Роян.

Не получи отговор. Вероятно пак беше заспала пред телевизора. Роян сложи шапката си върху рафта в гардероба и закачи лекия си

шлифер на една закачалка. Разхлаби виненочервената си вратовръзка и съблече сакото на сивия фланелен костюм.

Комфортното четиристайно жилище на Роян беше на хубаво място и бе обзаведено с много вкус и значителни разходи. Бежови килими, тъмни, модерно изработени мебели, шведска кожена гарнитура, картини от съвременни художници по стените и цветя в големи бели сандъци във всяка стая.

Фелисити лежеше на кушетката, облечена в тъмносин раиран халат. Беше заспала. Полупразна чаша с вино стоеше върху ниската масичка. По телевизията вървяха новини. Роян изключи апарата и си направи един коктейл от бутилките върху количката с напитките. Една лампа с матово стъкло хвърляше мека светлина. С чаша в ръка той седна до Фелисити и загледа спящата жена.

Беше с две години по-млада от него. Имаше черна къдрава коса и изкусно изписано кукленско лице, което в съня бе приело сериозно изражение. Фелисити имаше собствено жилище, но обикновено след работа идваше при него, като за целта използваше втори ключ. Тя работеше като секретарка на директора в един филиал на „Фърст Ню Йорк сити банк“. Досега вече няколко пъти му беше давала съвети, които се бяха оказали полезни при спекулациите с акции и ценни книжа.

Фелисити го обичаше. Той никога досега не бе обичал някоя жена, освен майка си. Винаги бе имал бегли любовни връзки, които бяха също толкова краткотрайни, колкото и незадоволителни. Затова бе съветвал Джеймс да не се жени за Катерина и беше имал право. Още едно основание повече за него да стои далеч от една по-задълбочена връзка.

Фелисити му беше закрепостена, но за него тя не означаваше нищо. Добре беше да знае това. Всичко, от което един мъж действително се нуждаеше, е чаша кафе и цигара, се казваше в един уестърн, който Роян веднъж беше гледал по телевизията. Точно така — това и един добър приятел, някой като Джеймс например.

Откакто Роян се бе издигнал до капитан в управлението, много пъти се беше опитвал да вземе Джеймс на служба в Манхатън-Уест. Дори му беше намекнал, че ще има пълна свобода на действие и като лейтенант ще може да си избира най-хубавите случаи. Но Джеймс отказваше, защото искаше да предотврати опасността дружбата им да

пострада от неизбежната професионална конкуренция. Роян му се възхищаваше и затова го ценеше повече.

Той изпи чашата — уиски със сода — и се наведе над Фелисити, за да я събуди. Тя леко миришеше на сладникав парфюм, на вино, никотин и някакъв мазен крем. Когато я целуна по ухото, тя измърка, отвори едното си око и въздъхна.

— Франк — прошепна тя и го потърси опипом с ръка.

— Какво ново има, съкровище? — попита той тихо.

— Обичам те. Липсваше ми.

Той целуна меката част на ухото ѝ и продължи с върха на езика си към слепоочието ѝ.

— Телефонът звъня няколко пъти — каза тя. — Не го вдигнах, както ми беше поръчал.

— Ти си истинско съкровище — каза Роян. Знаеше, че тя обича такива глупави гальовни обръщения. Той се изправи. Беше ѝ позволил да остава в жилището му, но при условие, че няма нито да отваря вратата, ако се звъни, нито пък да вдига телефона.

— А в банката? — попита той.

— Чарли Уорън е болен — отговори Фелисити. Чарли Уорън беше директорът, в чиято приемна тя работеше. Тя се изправи и посегна към чашата с вино.

— Имаше ли ядове днес? — попита тя загрижено.

Роян сви рамене.

— Както обикновено — отговори той. — Всичкият боклук на града се смята пред нашата врата. Откога си тук?

— От седем часа.

— Колко пъти звъня телефонът?

— Три или четири пъти. Важно обаждане ли очакваш?

Роян не отговори. Обикновено го търсеха вкъщи само когато в управлението имаше някакъв проблем. Но тъй като той идваше тъкмо оттам, сигурно се отнасяше за нещо друго. Питаше се кой непременно искаше да говори с него вкъщи. Ако е бил някой информатор, щеше да се обади в управлението. Иначе оставаше да е Джими. Сигурно пак е имал ядове с Мириам и Кати. Но и Джеймс също би опитал първо да го намери в Манхатън-Уест.

— Ще си лягаме ли?

— Да, веднага.

Роян си наля още едно уиски. Наблюдаваше Фелисити. Питаше се какво всъщност очаква една жена като нея от живота. Сутрин отиваше на работа, а вечер идваше при него. Когато го нямаше, чакаше, докато той се прибере. Тя не се издигаше в професията си като него, а нямаше и мечти — мечти за богатство и власт. Тя не можеше да разбере, че той е погълнат от тези мечти и постоянно мисли как да ги осъществи.

— По телевизията — каза Фелисити изведнъж — в новините показаха снимка на един синдикален функционер, който...

Телефонът иззвъня. Роян бързо вдигна ръка, за да я помоли да замълчи. Телефонът стоеше на масичката до телевизора, но шнурът беше толкова дълъг, че можеше да отиде с него в коридора. Фелисити погледна Роян втренчено. Телефонът продължаваше да звъни без прекъсване.

Накрая Роян скочи и вдигна слушалката.

— Да — каза той само. Устните му се бяха превърнали в две тесни линии. От слушалката се чуваше леко шумолене. Роян чуваше как някой диша.

— С кого говоря? — попита един тих глас.

— Капитан Франк Роян — отговори Роян. Той гледаше Фелисити, която бе вперила поглед в устните му с немиждащи очи, понеже се опитваше да си представи човека, който се обаждаше. — А вие кой сте?

Дори и един нюйоркски полицаи не можеше веднага да разгадава всяка загадка. Роян трескаво разсъждаваше откъде познаваше гласа на другия. Вече го беше чувал някога.

— Сигурен ли сте, че телефонът ви не се подслушва? — попита другият.

— Да — отговори Роян. — Доколкото това е възможно. Какво искате от мен?

— Помощ — каза мъжът на другия край на линията. — Аз съм Милт Гудман.

Роян остана съвсем спокоен, въпреки че от радост би направил и казал хиляди неща наведнъж. Но той запази спокойствие. Дори си позволи малка шега. Той каза:

— Добре е, че се обаждате, Гудман. Търсихме ви навсякъде. Синдикалният функционер не се засмя.

— Нямам намерение да продължавам да стоя в телефонната кабина — каза той. — Проклетото нещо е осветено отвътре. Виждам се като на тепсия. Можем ли да се срещнем?

— Сега ли? — попита Роян. Опитва се да потисне едно нервно треперене на лявата си ръка. Един безнадежден случай, изглежда, щеше изведнъж да се разреши от само себе си.

— Бихме могли да се срещнем и другата година, но сигурно няма да има много смисъл. Спомнете си за Джими Хофа.

Роян стисна зъби: Никой американски полицейски служител не биваше да бъде подсецан за Джими Хофа, синдикалния бос, който един ден изчезна безследно и накрая бе намерен мъртъв.

— Окей — каза Роян. — Къде ще се срещнем?

— Барът се казва „Джими“ — обясни Гудман. — Точно до Ист Ривър в Куинс. Ще карате...

— Знам бара — прекъсна го Роян. — След три четвърти час съм там.

— Трябва да дойдете сам — каза Гудман.

За какъв ме смята, питаше се Роян ядосан. Не съм някой от неговите шофьори, на които може да държи такъв тон. Но се сдържа и каза:

— Естествено.

Прецраковане в линията. Синдикалният бос беше затворил. Роян бавно остави слушалката върху вилката и се втренчи пред себе си.

— Кой беше? — попита Фелисити.

Роян я погледна, сбърчвайки чело.

— Един човек, който се страхува — отговори той.

— Страхува се? От какво?

— Да прекара сам нощта — каза Роян, без да се замисли.

Затегна възела на вратовръзката си и облече самото.

Фелисити подскочи.

— А аз? Това, че аз ще прекарам сама нощта, няма никакво значение, нали?

Гласът ѝ беше станал дрезгав от напрежение.

— Ти си жива, Фелисити, и ще живееш още дълго. А този мъж сигурно скоро ще бъде мъртъв.

Той я целуна по челото и бързо излезе.

„Джими“ беше малка кръчма на крайбрежната улица в Ист Ривър. Мръсната вода се блъскаше във вълнолома, а червеният неонов надпис над входа се отразяваше във вълните. По това време, малко след полунощ, нямаше вече толкова посетители. Бледозелените стени на кръчмата бяха покрити със снимки на боксьори и шампиони по бейзбол. Една голяма табела рекламираше с ярки цветове будвайзерска бира. Самият Джими стоеше до една свистяща кафе-машина и миеше съдове.

Роян поздрави и се огледа. Осветлението не беше особено добро, но достатъчно. Гудман още го нямаше. Имаше седем маси, покрити с мръсни покривки на сини и бели квадрати. Пет от масите бяха заети. На четирите седяха мъже с кожени якета, които, изглежда, работеха някъде наблизо. На една маса седеше жена, както изглеждаше бездомна, която кротко си пиеше.

Роян седна на една празна маса в ъгъла до автоматите за пуканки и си свали шапката. Джими погледна към него.

— Едно кафе и едно бренди — поръча Роян. Въпреки че беше елегантно облечен, никой не му обърна внимание.

Десет минути по-късно в кръчмата влезе Милт Гудман. На ръката му беше праметната тъмнокафяво яке, а яката на ризата му бе разкопчана. Изглеждаше изтощен. Широкото му лице беше набраздено от белези и бръчки. Косите му висяха над мокрото от пот чело, а брадата му спешно се нуждаеше от бръснене.

Той се огледа. След това позна Роян и тръгна към него между масите. Строполи се на един свободен стол.

— Благодаря, че дойдохте — каза той.

Роян наблюдаваше боса на ТИЙМСТЪР. Често беше виждал това характерно лице по снимки и по телевизията. Сега то се бе променило. Очевидно това все още беше Милт Гудман, но вече не този горд, важен синдикален водач, който теглеше другите като тежкотоварен дизелов камион, а един човек, който се страхуваше. Изглежда, страхът беше нещо свършено ново за него, щом лицето му така се бе променило. Страхът караше очите му да пламтят, беше променил положението на веждите му, изместил бе ъгълчетата на устата му, а ноздрите му бе направил чувствителни. Не беше много приятно да си преследван от мафията.

— От вестника ли научихте името ми?

— Да.

— И искате да ви помогна?

— Вече никой не може да ми помогне — каза Гудман. — Аз съм мъртъв, знам това.

Роян би могъл да каже: „Но това са глупости, ще ви дам полицейска охрана, ФБР ще се грижи за вас, ще получите ново име, ново лице, нов живот в друга страна.“ Но не каза нищо такова. Щом един човек се е предал, никой вече не може да му помогне. А Гудман се беше предал, както сигурно би постъпил всеки, който едва се е отървал от огнения ад, чиито коси и пръсти още са обгорени и който трябваше да гледа как двама негови приятели умират в пламъците, понеже някой ги беше прострелял с прецизно оръжие между очите.

Ето това беше Милт Гудман, човекът който току-що бе дал знак на кръчмаря, че иска да пие бира. Роян си припомни снимки, на които той беше по-сияещ: как разговаря с президента, как слиза от луксозна лимузина, на партита — прегърнал най-хубавите момичета в страната. Милт Гудман, 53-годишен, бездетен, неженен, стоеше сега на губещата страна и там щеше да остане. Това можеше дори да се помирише.

— Защо тогава ми се обадохте? — попита Роян. — Щом нямате нужда от помощ? Казахте нещо подобно по телефона.

— Знам — призна Гудман. — Но ако ви бях казал, че само искам да говоря с вас, щяхте да си спестите дългия път и да пожелаете да чуете всичко по телефона.

Кръчмарят донесе бирата на Гудман. Той замълча, докато Джими отново се върне зад бара си. Тогава към автомата за пуканки се приближи един мъж и пусна вътре една монета. Щом и той се върна на масата си, Гудман продължи да говори:

— Сигурно вече сте мислили кой е могъл да подпали „Клерол“ и да стреля по нас, нали?

— Да — каза Роян.

— И кого подозирате?

— Мафията — обясни Роян кратко.

Гудман отпи една глътка и облиза устни.

— При престъпление от такъв мащаб не е трудно да се отгатне. Но защо мафията? Замисляли ли сте се за мотива?

— Да, но без успех — призна Роян. — След смъртта на Хофа...

— Тъкмо — прекъсна го Гудман. — За това ставаше дума в цялата тази работа. За смъртта на Хофа. Знаете ли кой уби Джими?

— Мафията — каза Роян отново.

— Не. Гудман поклати глава. Странен блясък се появи в очите му, като на магьосник, който започва да изпълнява най-добрия си номер.

— Джими не лежи на съвестта на мафията. Ние го убихме.

— Кой?

— Картър, Белами и аз. Ние го премахнахме от пътя си и хвърлихме вината върху мафията. В деня, в който „Клерол“ изгоря, Картър, Белами и аз се намирахме на най-горния етаж и празнувахме годишнината от смъртта на Хофа. Имаше торта, а върху нея горяха свещи — по една за всяка изминала година от смъртта на Джими.

Роян беше смаян. Това беше абсурдна гледка — тримата най-влиятелни мъже на един могъщ синдикат седят в една хотелска стая около торта с горящи свещи и празнуват една зловеща годишнина. Не знаеше да се смее ли, или от яд, че го правят на глупак, да удря с юмруци по масата.

— Това е доста плитка история — каза той и отпи от кафето си.

— Щеше да е плитка история, ако някой друг ви я беше разказал — коригира го Гудман нетърпеливо. — Но от устата на човек, по когото е стрелял един от най-добрите убийци на мафията и чиито двама вицепрезиденти вече са убити, тя би трябвало да звучи в ушите на един полицаи малко по-другояче.

— Защо убихте Хофа? — попита Роян.

— Всъщност първо би трябвало да питате защо мафията не уби Хофа, въпреки че всеки мислеше така. Отговорът е следният: защото Хофа работеше заедно с нея. О не, не пряко. Но играеше по нейната свирка. А отговорът на вашия въпрос гласи: Хофа искаше да ни ликвидира: Картър, Белами и мен. В стаята, в която всяка година празнуваме смъртта му, той веднъж опря пистолет върху гърдите ми. Искане от нас да изчезнем от синдиката.

— Защо?

— Че защо? Около какво се върти всичко в света? Около властта и парите. Картър, Белами и аз бяхме събрали цял куп пари, мръсни

пари, ако щете. Три милиона долара, за да бъда по-точен.

Роян леко подсвирна. Сега беше време за брeндитo. Той го гаврътна. Алкохолът проправи горяща пътека до стомаха му и там се разля.

— Пари от синдикалната каса — продължи Гудман. — Вместо да ги разпределим по каналите, за които всъщност бяха определени, канали, които водеха и към мафията, ние ги задържахме. Част от тях сега са в швейцарски и люксембургски банки, а една по-малка част се намира в сейфа на една нюйоркска банка. Хофа искаше да се добере до парите, а след него и мафията. Затова го разкарахме. Както по-късно се разбра, това беше грешка. Никой не може да премахва някого, зад когото стои мафията.

Роян мълчеше. Това признание му звучеше прекалено невероятно, за да е измислено. Той търсеше в лицето на Гудман признак, че синдикалистът си е направил шега с него. Но не го откри.

— Готов ли сте да потвърдите казаното? — попита той, въпреки че вече знаеше какъв ще бъде отговорът.

— Не — каза Гудман.

— Защо тогава ми разказахте всичко това?

— Защото съм мъртвец. — Това прозвуча трезво. — С Картър и Белами вече е свършено. Аз съм последният, който знае защо Хофа трябваше да умре и защо ние трябва да умрем. И понеже не искам онези свине да се доберат до парите.

— Щом трябва да умрете, бихте могли всъщност да направите изявление пред съдебната комисия — възрази Роян.

— Не. Показах ви пътя, но аз самият няма да тръгна по него. Искam да имам спокойствие, докато дойде краят. Скрил съм се, но те ще ме намерят. Ще запазя спокойствието си, докато ми прережат гърлото или ми пуснат куршум в тила от засада.

Роян почувствува, че му пресъхва устата. Разбираше Гудман. Даването на изявления пред съдебната комисия щеше да означава суматоха и сензация, постоянно да сменя хотелите, в които живее, и седмица след седмица да бъде охраняван от полицейски служители и хора на ФБР. И после, когато всичко отминe, убийците пак щяха да го намерят. Гудман искаше да умре без шум.

— Какво да правя тогава?

— Това оставям на вас. Оставям всичко във ваши ръце. Сега не можете да направите абсолютно нищо. Чак когато всичко свърши, тогава е ваш ред.

— Ще ми кажете ли в коя нюйоркска банка са парите?

Гудман поклати глава.

— И това ще трябва сам да откриете. Държавата е потрошила куп пари за образованието ви, защото ви е гласувала доверие, както аз сега. От вас зависи да докажете дали го заслужавате. Не можете да очаквате, че ще предам Картър и Белами.

— По дяволите! — процеди през зъби Роян. — Аз...

В този момент върху масата падна сянка. Двамата мъже вдигнаха очи и видяха лицето на кръчмаря.

— Вече затваряме — каза той. — Един часът е, удряме кепенците.

Роян видя, че другите маси бяха вече празни. Милт Гудман допи остатъка от бирата си и стана. Облече якето си.

— Капитанът ще плати — каза той и тръгна към вратата.

— Хей, чакайте! — извика Роян. Потърси пари и накрая мушна в ръката на кръчмаря една десетдоларова банкнота.

— Момент — каза Джими. — Ще ида да ви разваля.

Роян хукна към вратата, без да обръща внимание на кръчмаря. Вятърът разроши косата му. Крайбрежната улица беше напълно пуста. Вълните на Ист Ривър се удряха във вълнолома и миришеше на водорасли и сол.

Гудман не се виждаше никъде. Роян знаеше, че няма никакъв смисъл да го търси тук. Той бавно се върна към колата си. Един облак се мушна под пламтящата луна.

Три милиона долара, мислеше Роян, три милиона долара. По-голямата част беше в Европа. Никой нямаше да може да сложи ръка върху тях. Но по-малката част се намираше в Ню Йорк, в един сейф. Колко ли бяха? Един милион, осемстотин хиляди, триста хиляди долара?

Сега Роян разбра защо устата му изведнъж пресъхна. Това бяха големите пари, за които винаги беше мечтал. Само двама души знаеха за тях — Гудман и той. А скоро щеше да е само един.

Качи се в своя форд „Мустанг“ и запали двигателя. Постоя с включен мотор още един момент и погледна към празната крайбрежна

улица през мръсното предно стъкло. Тънък слой влага покриваше камъните на кея.

„Сега не бива да действувам прибързано, мислеше той. Всичко ще се нареди от само себе си, ако съм сдържан. Преди всичко никой не бива да разбере, че съм се срещал с Гудман. Трябва да продължа с разследването и същевременно да открия в коя банка Гудман и другите двама са скрили парите. Господи, бедните шофьори, които ден след ден карат до премаляване, винаги почтено са си плащали членския внос в профсъюзната каса, за да бъдат правилно разбрани интересите им, а после босовете си правят едно добре тапицирано гнездо в Швейцария. Все още има свине по света...“ Роян освободи спирачката и даде газ.

САРА МИЪРС, 31-ГОДИШНА. ВИСОКА, С ПРАВИЛНИ ПРОПОРЦИИ, МАЛКО ШИРОКИ РАМЕНЕ. ДЪЛГА РУСА КОСА, ПОНЯКОГА НАКЪДРЕНА, ВИСОКИ СКУЛИ, ЗЕЛЕНИ КОТЕШКИ ОЧИ. ЖАДУВАЩА, ИРОНИЧНА УСТА. САРА МИЪРС НЕЖЕНЕНА, НЯМА ДЕЦА, СЛЕДВАЛА ТРИ СЕМЕСТЪРА ПРАВО, ПРЕДИ ПРЕЗ ОТПУСКАТА СИ ДА ЗАМИНЕ ЗА СИЦИЛИЯ И ДА СЕ ЗАПОЗНАЕ С ВИТОРИО КАСАЛОНГА. СЛЕД ЗАВРЪЩАНЕТО СИ НАУЧАВА ЗА СЪОТНОШЕНИЕТО МЕЖДУ ПРАВДА И НЕПРАВДА ПОВЕЧЕ, ОТКОЛКОТО ПРЕЗ ЦЯЛОТО СИ СЛЕДВАНЕ. СЛЕД КАТО КАСАЛОНГА Я ИЗОСТАВЯ, ТЯ СИ КУПУВА ПИШЕЩА МАШИНА. БРОЙ НА НАПИСАНИТЕ ДОСЕГА СТРАНИЦИ — 66, ШАНСОВЕ ДА ДОЧАКАТ ПУБЛИКУВАНЕ — НИКАКВИ.

Вертолетът неравномерно падаше от металносиньото небе като огромно водно конче. Той се спускаше над приведената трева прекалено бързо и все пак твърде бавно. Въртящите се перки шибаха въздуха. На заден план изплуваха зелените завеси на джунглата. Стрелецът на борда изстреля няколко откоса сигнални ракети във високата трева.

Той тичаше. Тичаше срещу вертолета. Сигналните ракети летяха към него като снежинки срещу мотоциклетист. Минаваха покрай него, а той тичаше. Потеше се целият. Ботушите му — тежки, тежки, тежки като олово — при всяка крачка затъваха все по-дълбоко в мочурестата пръст. Непрекъснато се страхуваше да не затъне и да не може да продължи повече. В устата си усещаше вкус на патина, а дъхът му с екот бучеше от дробовите в главата му. Блестящи капки пот пръскаха от лицето и врата му. От изтощение всичко му се виждаше прекалено светло, в светлозелени и жълтеникави картини, които искряха по краищата. Вертолетът се издигаше и спускаше и все още беше прекалено далеч. Той тичаше и с всяка крачка се движеше все по-

бавно, като в кошмар, и не смееше да се обърне назад, защото след него идваха те. Цялото му лице беше разкривено от напрежение. Зелената трева го удряше в лицето, а той се спъваше и крещеше, крещеше с нечовешки глас на вертолета да не се вдига, а сигналните ракети му очертаваха пътя, по който можеше да тича. Техният животински крясък звучеше като вой в ушите му. Той хвърли оръжието си, но въпреки това ставаше все по-бавен и по-бавен. Те се приближаваха все повече и повече, а когато той вече протягаше ръка, вертолетът се издигна и ръката му увисна във въздуха, а след това се обърна. Те...

Джеймс Хиро се събуди. Изправи се в леглото облян в пот и потърси ключа на лампата. В продължение на няколко секунди гледаше пред себе си като заслепен, докато разбере къде е. Пое си дълбоко въздух и уморено отметна косата от челото си. Хвърли един поглед върху ръчния си часовник, оставен на масичката до леглото. Два часа и четиринайсет минути. Скоро щеше да стане два и половина. В Ню Йорк, не във Виетнам.

Успокой се. Ти успя да хванеш вертолета, той не е излетял под носа ти. Ръката ти не замахна в празното пространство и не е необходимо да гледаш жълтите лица със студени очи на убийци. Тези очи на убийци, тази маслиненя кожа, тези малки корави фигури — не можеше да се освободи от тях. От време на време имаше кошмари. Но това не беше чак толкова лошо. Това беше един и същи сън, който идваше през нощта.

Хиро погледна към щорите, които не се затваряха добре. Стана и през една цепнатина надзърна към улицата. Небето над града все още беше червено — червено като небето над Сайгон. Хиро знаеше, че тази вечер повече нямаше да може да заспи. Понякога се питаше дали не е болен, дали войната не го е белязала завинаги. Но в клиниката не бяха забелязали нищо. Изследваха го и го пуснаха.

Отиде в хола и запали лампата и там. Очите му се спряха на снимката от сватбата. Той я гледаше безизразно, а след това погледна телефона, който никога не звънеше; ако искаше, той се обаждаше на някого.

Слънцето щеше да изгрее след два часа.

Хиро отиде в банята и започна да се мие. След това се облече.

Той се усмихна. А ето ви и вас, Солдато.

Да. (Той рядко казваше нещо повече от да или не.)

Този път е жена. Това има ли значение за вас?

Не.

Казва се Сара Миърс.

Кога?

Още днес. Той пак се усмихна, но не от стеснителност или защото не се чувствуваше добре. Харесваше му да говори със Солдато и да знае, че той скоро ще превърне в действителност неговите представи. Робот — това беше Солдато. Без душа, без чувства. Той не можеше да се изразява с думи, а само с оръжие. За малко другият да го помоли за позволение да може да докосне Солдато.

Сега е полунощ. Устройва ли ви, ако тя умре до обяд? Бих искал да поспя още един час.

Изобищо не бях мислил за това, че вие също имате нужда от сън. Защо не?

Те стояха един срещу друг на разстояние около два метра. Срещнаха се там, където винаги се срещаха — в коридора на една тренировъчна зала за боксьори. В коридора беше тъмно. Миришеше на пот и кожа, пудра и разпилени надежди. Светеха само три кръгли лампи от тавана, жълти като фарове в мъгла. Те хвърляха жълтата си светлина върху косите на двамата мъже, върху клепачите, носовете и скулите им. Останалата част от лицата беше само шрихована сянка.

Сама ли ще бъде?

Да, тя пише книга. Съвсем сама е в къщата. Убийте я така, че да изглежда като нещастен случай. Или като самоубийство.

Добре, ще го прочетете после във вестниците.

Беше паркирал колата на половин километър по-надолу в улицата и след това се прехвърли през зида. Сега проучваше терена. Мислеше за разговора с човека, който му възложи поръчката. Касалонга беше романтичен мечтател. Колкото по-високо стояха, толкова по-романтични ставаха. Винаги тази среща в боксовата зала —

това си беше чиста мелодрама. Касалонга явно е гледал прекалено много гангстерски филми. Можеха да сключат сделката, без да се срещат лично. Все някога Солдато щеше да се откаже, но за да може да направи това, ще трябва да убие Касалонга. Щеше да бъде съвсем внезапно решение. В този момент той видя самия себе си като страничен човек. А така и мислеше. Солдато щеше да убие един човек, а после ще се прибере вкъщи, до следващия път, когато пак трябваше да убива.

Следващият път. Той вече знаеше името на жертвата — Милт Гудман, само трябваше да почака, докато хората на Касалонга го надушат. Както преследвачите на слонове правят това за важния бял ловец. Но това беше следващият път. Сега се отнасяше за жена, там горе, в тази къща. Беше пет часът сутринта. Слънцето още не се беше издигнало високо. Зидът хвърляше тъмна сянка върху зелената трева, а декоративните храсти се издигаха като нарисувани от земята. Те също хвърляха голяма сянка. Поддържана трева покриваше хълма, върху който се намираше къщата. Прозорците й блестяха на слънцето. Около къщата имаше дървета с огромни корони. Солдато не можеше да си представи, че Сара Миърс живееше сама в голямата вила. Но щом Касалонга го твърдеше, сигурно беше така. Все пак обаче Солдато не се осланяше много на това. Ако беше сама, добре. Ако ли не, за всеки случай се беше подсигурил. Сянката му се отдели от тази на зида и се плъзна нагоре по склона. Беше с антрацитно черния си костюм и черно поло, но без шапка. Беше бос. В кобура под мишницата си имаше италиански пистолет без заглушител. Притичваше приведен от един храст към друг. Босите му крака не издаваха никакъв шум. Вятърът появяваше над хълма и привеждаше тревата. Листата на дърветата шумоляха. Иначе беше тихо като пред атака.

Дърветата бяха много близо до къщата, така че тя беше обградена от сянка. Ако успееше да стигне до дърветата, значи е постигнал целта си наполовина, не можеше просто да мине през портата и да тръгне към вратата на къщата по алеята, защото не биваше да рискува някой да го забележи — пощенският раздавач или млекарят.

Единият от прозорците беше отворен. Вятърът духаше откъм къщата. За момент му се стори, че долавя стрелба на автомат, далеч, в някаква тъмна джунгла, за която му напомняше вълнистата трева на

градината. Тя раздираше тишината на хиляди малки точки. В това време вече беше стигнал при дърветата и можеше да идентифицира шума. Беше тракането на пишеща машина.

Тя не спеше. Будна беше вероятно отпреди няколко часа, като него. Отново го обзе чувството на обвързаност, каквато той изпитваше много по-силно към жертвите си, отколкото към човека, възложил му поръчката. Това беше нежност, нежността на двама неми в една безизходна ситуация. Той изпитваше това чувство толкова силно, че беше неспособен да мисли или да говори. Трябваше да бърза напред и да заеме позиция, от която да може да произведе смъртоносните изстрели.

Тя още пишеше. Значи не го беше забелязала. Той бързо измина последните метри до боядисаната в бяло вила. Сега вече държеше оръжието в ръка. Зидът беше от тухли, които вече бяха затоплени от слънцето. Покривът беше покрит с червени керемиди. Прозорците бяха големи, за да може човек, седнал отвътре, да се наслаждава на панорамата на разкошната градина.

Той се приведе и се промъкна покрай предната страна на градината, придържайки се плътно под первазите на прозорците. Вдигна веднъж глава, за да погледне в къщата. Веднага забеляза русата жена. Тя седеше на едно голямо бюро, наведена над машината. Беше с бяла блуза и тъмносиня пола. Седеше с гръб към него. Освен нея в къщата не се виждаше и не се чуваше никой. Само шумът от пишещата машина се чуваше навън.

Явно Касалонга правилно го беше информирал. Тя беше сама. Солдато продължи да се промъква, докато стигна до ъгъла на къщата. След това се изправи и тръгна към вратата. Внимаваше да не го види някой откъм портата. Тежкият пистолет висеше в дясната му ръка.

Натисна звънеца. Ако имаше прислужник, той щеше да отвори. Ако тя дойдеше до вратата, значи беше сама.

Той чакаше. Чукането на машината вече не се чуваше. Вятърът все още шумеше в дърветата. Тогава изпука домофонната уредба.

— Кой е? — попита тя.

— Телеграма — каза той. Надяваше се, че няма да е необходимо да казва още нещо. В такива ситуации му бе трудно да говори. Причиняваше му болка. Но тя не попита нищо повече. Вратата се отвори.

Тя изглеждаше много добре. Лицето ѝ имаше въпросителен израз. Погледът на зелените ѝ очи срещна неговия. Устата ѝ бе полуотворена. Тя протегна ръка, за да получи телеграмата.

Той вдигна оръжието, което в този момент като че ли беше леко като перце. Младата жена реагира бързо. Искаше отново да затръшне вратата. Той се хвърли с цялата си тежест срещу нея и отхвърли жената назад. В следващия миг се озова в осветения от утринната зора коридор, със свободната си ръка притисна жената към стената и затвори вратата след себе си.

Устните на жената трепереха. Лъхна го фин аромат на италиански парфюм и прясно мляко. Рамото ѝ беше топло и твърдо.

— Кой сте вие? — попита тя.

Той поклати глава. По лицето му не трепваше нито един мускул. Не можеше да отговори на въпроса, защото сега не беше нищо повече от пълномощник на пистолета в ръката си. Той беше почти абстракция. Измерение на смъртта.

С оръжието си той даде знак на жената да се върне обратно в стаята, в която беше писала. Тя леко се възпротиви, но накрая се подчини. Безмълвно като в балет те се движеха през стаите един зад друг. Миришеше на кафе. Жената се страхуваше. Тя трепереше и дишаше учестено като животно, чиято муцуна се намира близо до човешко ухо.

Едно слънчево петно се отразяваше върху светлокафявия килим на луксозно обзаведената стая.

— Изпратил ви е Виторио — каза жената. — Той...

— Не говорете — процеди през зъби Солдато. — Това ще развали всичко.

Те стояха един срещу друг в средата на стаята. Слънчевата светлина ги обсебваше, както смолата приковава двойка насекоми към кората на някое дърво. После Солдато хвана жената за рамото, безчувствен към потръпването на устните ѝ, и я обърна така, че плещите ѝ да докоснат гърдите му. Бързо опря дулото на пистолета в слепоочието ѝ и натисна спусъка. Главата ѝ клюмна встрани, а той отскочи, за да не го изпръска бликащата нагоре кръв.

Вече беше мъртва, въпреки че тялото ѝ още потръпваше на пода. Кръвта се просмукваше в светлия килим. Солдато избърса дръжката на пистолета с носната си кърпа и го сложи в ръката ѝ.

Без повече да поглежда трупа, той се приближи до пишещата машина, превъртя пет реда на валяка и грижливо написа:

НЕ МОГА ПОВЕЧЕ НЕ МОГА ПОВЕЧЕ

След това безшумно напусна къщата. Вън избърса краката си, защото между пръстите му се виждаше малко кръв. Откъсна няколко снопа трева и се изтри. След това пред него като удар с чук изплува картината.

Той бавно се изправи. Не беше възможно. Сара беше сама в къщата. Той бързо се обърна и изтича към вратата, но тя се беше затворила. Той блъскаше тежката бронзова дръжка, която имаше формата на роза. След това обиколи къщата, докато стигне до прозореца на стаята, в която я беше убил. Притисна лице до стъклото. Сара беше сама. Лежеше по очи, с разперени ръце, а от главата ѝ все още течеше лъскава кръв. Той плъзна поглед из цялата стая. Можеше да види всеки ъгъл. Стаята беше празна.

Той се обърна. Това беше налудничава мисъл. За секунди му се бе привидяла друга картина на случилото се в стаята, като прозрачно фолио. Малко момиче с големи очи бе стояло мълчаливо до бюрото.

Солдато се спусна по хълма с механични движения.

БИЛИ СПИЪРС, 15-ГОДИШЕН, ХИЩНИК ОТ ДЖУНГЛАТА. ВИСОК 1,70 М. ЦВЯТ НА ОЧИТЕ: ЖЪЛТЕНИКАВОКАФЯВИ. БИЛИ СПИЪРС Е БЕЗРАБОТЕН, НО НЕ ПИЕ И НЕ ИГРАЕ НА БОРСАТА. СИЛАТА МУ Е В НАРКОТИЦИТЕ. ЖИВЕЕ С БАНДАТА СИ В ПРИЗЕМНИЯ ЕТАЖ НА ПОЛУСРУТЕНА КЪЩА В ХАРЛЕМ. НЯМА РОДНИНИ И РОДИТЕЛИ, ЗАЩОТО НЕ ИСКА ДА ИМА. ХИЩНО ЖИВОТНО В ДЖУНГЛАТА, САМОТЕН И ОПАСЕН. БАНДАТА МУ СЕ НАРИЧА „ГЕРОИ ОТ ВОЙНАТА“.

Плакатът над входа на киното изобразяваше армия млади мъже с барети, кожени якета, автомати и железни вериги. Облечени в джинси. Мускулите по гърдите им бяха опънати, а гордите им арогантни лица казваха: „Ще плюем на физиономиите ви, а вие нищо не можете да ни направите, защото ние сме армия на нощта и господарите на света.“ Филмът се казваше „Боецът“. Джеймс Хиро и хората му се приближаваха към киното по тротоара. Намираше се в Централния парк на Манхатън, на границата между Харлем и Уестсайд.

Хиро се беше появил в управлението късно следобед и веднага бе повикан при капитана. Той го бе командировал за срок от две седмици на разположение на Франк Роян. Тъкмо когато се канеше да си тръгва, се обади един собственик на кино. Молеше за полицейска охрана. Веднага му бе предоставена, защото междувременно в полицейските управления се бе разбрало, че филмовият съюз поема разходите за това. Филмът „Боецът“, който превъзнасяше бандитизма, привличаше навсякъде в страната бруталните недорасли хлапета, рокерите и клана на биячите с боксове. Превъзбудените от филма хлапаци изпотрошаваха кината, биеха собствениците и се хващаха един друг за гърлата. По време на прожекцията в Балтимор имаше двама убити. А в Бостън след филма бяха стреляли по един полицай, който имал дежурство на улицата.

Хиро потегли към киното с осем униформени мъже. Това беше една от най-неприятните задачи, която можеше да бъде възложена на някой нюйоркски полицаи. На улицата тегнеше потискаща жегата. Смачкани бирени кутии очертаваха тротоарите. Листата на дърветата в Централния парк висяха безжизнено във влажния въздух. Млечносива пелена от облаци беше надвиснала над небостъргачите. Всички цветове изглеждаха прекалено ясни и прекалено ярки.

Хиро се потеше. Хората му от време на време пускаха палките, за да избършат дланите си. Беше горещо и те бяха нервни. Собственикът на киното ги чакаше под балдахина пред входа на западната си сграда.

— Елате бързо, че ще потрошат всичко — вайкаше се той. Беше нисък човек, със сиви панталони и напоена с пот бяла риза. Късогледите му очи мигаха през дебелия стъкла на очилата.

Хиро премълча една забележка по адрес на собствениците на кина, които показваха боклуди, а после се оплакваха, като дойдеха хулиганите. Той попита:

— Колко са?

— Киното е с четиристотин места. Най-малко половината са заети.

Значи двеста. Двеста пияни, може би някои от тях бяха натъпкани до козирката с наркотици, млади побойници срещу деветима полицаи.

— Къде са другите ви хора? — попита собственикът.

— Няма други — отговори му Хиро.

— Искате да кажете, че вие и тези осем полицаи сте всичките? И така ние ще се справим с хулиганите?

— Ние? — попита Хиро. Горната му устна цинично се сви. — По-добре сега се приберете вкъщи. Аз и моите хора ще влезем вътре, но няма да се опитваме да гоним момчетата. Спокойно ще ги гледаме как чупят всичко и разкъсват екрана ви. Ще се намесим само ако има човешки живот в опасност. Повече не можем да направим. Всичко, което бъде счупено по време на прожекцията, можете след това да си възстановите от филмовата компания. Това, което може да се случи на моите хора, никоя филмова компания в света не може да поправи.

Той остави собственика на киното и се обърна към униформените полицаи. Всеки от тях имаше окачена на врата си

радиостанция:

— Няма да предприемате нищо без моите изрични заповеди! — каза той. — Ако някой от нас бъде нападен, другите ще му помогнат. През цялото време ще бъдем плътно заедно. Огнестрелното оръжие няма да се употребява. Те са прекалено млади, за да получат куршум в стомаха. Това тук не е война дори и да изглежда така. Значи сега влизаме и да се надяваме, че ще излезем здрави и читави.

Мъжете влязоха във фойето на киното. Покритият с мокет под беше осеян с пепел и хартии от дъвка. Тапетите по стените бяха омазани, а декоративните лайстни — изтръгнати. От залата се чуваше дива ритмична музика и остри пискливи гласове от озвучаването на филма, дублирани от воя и тропота на зрителите.

Хиро и униформените служители се спуснаха на двойки по пътеките от двете страни. Единствената светлина идваше от трепкащия четириъгълник върху екрана. Бледите лица на зрителите гледаха втренчено напред. Хиро и хората му се спуснаха до долу и отново се върнаха, за да са сигурни, че всеки ги е видял.

Тяхното присъствие не оказва никакво въздействие върху публиката. Младите момчета продължаваха да крещят насърчаващи думи към екрана, подсвиркваха и тропяха с крака. Из въздуха хвърчаха бирени кутии. Цветнокожи от Харлем седяха до италианци, поляци и пуерториканци и всички тях ги сближаваше само едно: тук те бяха като у дома си, общуваха с боксове и вериги и имаха големи шансове да се причислят към 21 000 души, които всяка година ставаха жертва на насилие. Хиро облегна гръб на стената и погледна към екрана. Бейзболисти налагаха един полицейски череп. Публиката дрънкаше с железни вериги и ревеше в екстаз:

— Пречукайте свинете! — извика някой. Мъжете станаха неспокойни. Хиро каза:

— Спокойно. Не гледайте към тях. Не ги провокирайте.

Той чувствуваше, че потта се стича по гърба му и се събира при средния шев на панталона. В киното беше още по-горещо, отколкото вън. Изглежда, климатичната инсталация не работеше. Миришеше на бира, цигарен дим и марихуана. Но това не интересуваше Хиро. Не беше нито от пожарната, нито от комисията по наркотиците.

Лицата на младежите, облечени с кожени якета с капси и кожени ризи, бяха разкривени от възбуда и омраза. Дъвчеха нервно, а по

лицата и гърдите им течеше пот. Някои носеха слънчеви очила. Вероятно повечето от тях бяха въоръжени. Между тях и побойниците на екрана нямаше никаква разлика, дори и най-малката.

Изведнъж на Хиро му направи впечатление един млад цветнокож. Носеше светли ленени панталони, слънчеви очила, светлокафяво яке с червен надпис „Героите от войната“. Хиро успя да прочете надписа, когато момчето се наведе, за да вземе и отвори една кутия бира. На врата му на верижка се люлееше златна лъжичка, каквато можеше да се купи от бижутерийните щандове на супермаркетите. Наркоманите използваха тези лъжички, за да смъркат кокаин от тях, откакто закусвалните „МакДоналдс“, поради възможността за злоупотреба, бяха спрели да използват пластмасовите лъжички за кафе и ги замениха с бъркалки.

Но не лъжичката интересуваше Хиро. Младежът седеше почти на една и съща височина с него извън реда. Когато той допря бирената кутия до устата си, лейтенантът се вгледа по-добре. Цветнокожият младеж имаше на ръката си златен часовник, който беше много по-плосък от тези, които Хиро беше виждал досега.

Филмът щеше да продължи още около половин час. Хиро наблюдаваше младежа незабележимо. Погледът му постоянно попадеше върху часовника. Мислеше за обаждането на Франк Роян след пожара в „Клерол“. Един цветнокож младеж, който не беше от хотела, един изчезнал плосък часовник, швейцарско производство.

Изведнъж към него полетя тъмен предмет. Хиро се наведе в последния момент. Нещо с трясък се удари в стената, точно над главата му. Избухна смях.

— Видях го! — каза полицаят до Хиро. — Видях съвсем точно кой хвърли кутията.

— Забравете това — каза Хиро. — Виждате ли цветнокожия там отпред, облечен в кожено яке с надпис „Героите от войната“?

Полицаят подсвирна леко:

— Героите от войната — каза той с прегракнал глас. — Господи, аз бях във Виетнам. Малкият посерко...

— Него трябва да хванем — каза Хиро. — Щом прожекцията свърши, ще тръгнем след него и ще изчакаме подходящия момент. Предайте това и на останалите.

Хиро усети, че нервите по дланите му започват да горят, както винаги, когато беше превъзбуден. Прекалено дълго упражняваше професията си, за да не знае, че тъкмо такива невероятни случайности допринасяха за разкриването на престъпления.

Младежът не беше забелязал, че е привлякъл вниманието на полицаия. Той се обърна към съседа си и двамата избухнаха в смях. Някъде по-назад прозвуча пронизителен вик. Хиро огледа редовете, но никой не се надигна от мястото си окървавен. Филмът свършваше. Полицаят до Хиро шепнеше нещо в радиостанцията си. Той предаваше на хората от другата страна описанието на негъра и повтаряше заповедта на Хиро, след последния кадър да се изтеглят във фоайето.

— Хайде! — заповяда лейтенантът. Те бързо излязоха от киното. От опит знаеше, че едва вън пред киното се стигаше до насилия. Четирима полицаи останаха във фоайето, други четирима застанаха от двете страни на входа към тротоара. Все още беше потискащо задушно. Колите се влачеха по улицата бавно, като пребити кучета. Тротоарите бяха празни, ако не се смятаха няколко непредпазливи разхождащи се, които не бяха забелязали кой филм дават тук.

Във фоайето Хиро се облегна на пурпурночервения тапет. Първите момчета излязоха от залата. Те се удряха едни други, но не закачаха полицаите. Хиро затаи дъх. Може би щяха да имат късмет. Може би това беше един от онези дни, в които всичко ставаше като по учебник, където човек можеше да се ограничи само до най-важното.

Трима пуерториканци с широки туристически шапки, голи до кръста се блъснаха нарочно в единия от полицаите. Той запази спокойствие, въпреки че палката трепереше в ръцете му. Момчетата продължиха с крясък. Хиро се вдигна на пръсти. Откри цветнокожия в група облечени с кожени якета момчета. Кимна на другите мъже и тръгна на няколко метра след групата. Миризмата на пот и непрани дънки го блъсна в носа.

Навън ръмжаха двигатели на мотоциклети, чуваше се форсиране на празен ход и палене на стартери. Някой изрева:

— Хей, ще оставим ли прасетата да ни гледат подигравателно?

Но викът не беше подет. Все още всичко оставаше мирно и тихо. Прекалено хубаво беше, за да е вярно. Групата с цветнокожия младеж, когото Хиро в мислите си вече наричаше подпалвача, въпреки че вината му още по никакъв начин не беше доказана, тръгна наляво.

Полицайте ги последваха незабелязано дотолкова, доколкото изобщо като хора, които единствени наоколо носеха сини униформи, можеха да следват някого, без той да ги забележи.

Бяха двама бели и двама цветнокожи, на възраст между 15 и 20 години. Трима от тях носеха тъмнокафяви кожени якета, но този, когото Хиро държеше под око, беше до известна степен поцивилизовано облечен — като че ли наскоро беше получил много пари и ги беше похарчил за дрехи. Групата зави зад ъгъла на блока. Хиро и двама полицаи ги последваха, докато останалите шестима чакаха до киното и до двете коли.

Момчетата свиха в една странична улица. Щом Хиро и двамата полицаи също завиха зад ъгъла, „героите от войната“ хукнаха да бягат. Отклониха се наляво към един двор, затрупан с куп развалини и камъни, където явно неотдавна се бе срутила къща.

— Стойте, спрете! — извика Хиро. Той хукна след тях. Зад себе си чуваше тракането на ботушите на двамата си придружители. Четиримата „герои от войната“ се изкачиха върху една купчина развалини.

— Не стреляйте! — процеди Хиро. — Трябва ми само единият.

Нямаше възможности за бягство. От върха на хълма момчетата видяха, че са хванати натясно. Единият от тях започна да размахва над главата си мотоциклетна верига. Другите вземаха камъни и замеряха полицайте. Проблесна бокс. Двамата полицаи държаха палките като байонети. Хиро имаше само пистолет, но не искаше да го използва.

Един от полицайте беше улучен с камък в челото. Върху лявото му око течеше кръв. Той вдигна палката, задържа с нея въртящата се верига и я изтръгна от ръката на младежа. Хиро се интересуваше само от негъра с часовника и остави другите на колегите си.

Негърът хвърли един камък, но не улучи лейтенанта. Изведнъж в ръката му се появи нож. Слънчевите му очила бяха паднали в праха, очите му бяха раздалечени. Като видя, че Хиро не спира, той се обърна и искаше да избяга. Но се спъна. В последния момент успя да се задържи да не падне. Ножът му описа блестящ полукръг и мина само на няколко сантиметра от гърлото на Хиро. Хиро хвана ръката с ножа, удари я във високо вдигнатото си коляно и я изви на гърба на момчето.

— Проклетата свиня! — крещеше момчето.

Хиро измъкна ножа, държеше ръката на младежа извита, а със свободната си ръка откопчаваше белезниците от колана си.

— Проклетата свиня, пусни ме! Нищо не съм направил!

— Тогава няма защо да се страхуваш. Когато някой е невинен, това винаги излиза наяве.

— Не и в Америка! — ръмжеше момчето.

— Най-късно след неговата смърт — завърши Хиро изречението си.

Той щракна белезниците около китките на цветнокожия и го помъкна надолу по склона. Всичко трябваше да става много бързо, за да не забележи някой от другите кинаджии какво става зад ъгъла. Хиро се потеше. Светкавица раздра облаците. Беше четири следобед.

Двамата униформени полицаи бяха притиснали другите трима „герои от войната“ до стената на сградата. Фуражките им бяха на земята. Изглеждаха така, сякаш едва сдържаха яда си към момчетата. Бяха насочили палките си към гърлата им като ножове и леко ги поклащаха насам-натам.

— Окей, хванах го — извика Хиро. — Можете да ги пуснете.

— Ще кажат на другите, лейтенант — възрази единият полицай.

— Не — каза Хиро, — няма да го направят, защото знаят, че пак ще дойдем и ще ги приберем. — Той отметна един мокър кичур от челото си. — Освен това добре знаят, че нашият малък цветнокож приятел се е забъркал в нещо, което не е лъжица за тяхната уста.

Един от полицаите извади свирка и изсвири три пъти. След малко двете служебни коли завиха в страничната уличка. Полицаите оставиха „героите от войната“ и изтичаха към колите. Момчетата гледаха след тях с отпуснати рамене и безсилен гняв по разкривените лица. Хиро набута цветнокожия младеж във втората кола. Затвори колите и потеглиха.

— Манхатън-Уест! — изкомандва Хиро. След това съобщи на задържания младеж какви са правата му.

РАЙОННОТО УПРАВЛЕНИЕ МАНХАТЪН-УЕСТ, ДВА ЕТАЖА, КАНЦЕЛАРИИ С ИЗТЪРКАНИ МЕБЕЛИ, ПРОПИТИ С МИРИЗМА НА ПОТ И НИКОТИН. ТЕ ВЕЧЕ БЯХА СЛУЖИЛИ НА НЯКОЛКО ПОКОЛЕНИЯ ПОЛИЦАИ И ЩЯХА ДА СЛУЖАТ НА ОЩЕ ПОКОЛЕНИЯ. УПРАВЛЕНИЕ КАТО ВСИЧКИ ДРУГИ В ГРАДА, В РИЧМЪНД, БРУКЛИН, ДЕ БРОЙН, КУИНС И МАНХАТЪН. СТЕНИТЕ НАПОМНЯХА НА БАНЯ ОТПРЕДИ ВТОРАТА СВЕТОВНА ВОЙНА, НАКАЧЕНИ СЪС СТАРИ ИЗБЕЛЕЛИ ПЛАКАТИ. ВЪЗДУХЪТ — ОТРОВЕН ОТ ЛЪЖИ, ЛЪЖЛИВИ ПРИЗНАНИЯ, ГОРЧИВИ ОБВИНЕНИЯ И ОТ ДЪХ НА СТРАХ И ВИНА. ТУК ПАДНАЛИ МОМИЧЕТА СЕ ПРЕВРЪЩАХА В АНГЕЛИ, КОЙОТИ — В ЛЪВОВЕ И ВЪЛЦИ — В АГНЕТА ПРИ ПОСТОЯННОТО ИДВАНЕ И ЗАМИНАВАНЕ НА ПОЛИЦАИ С БОТУШИ И ДЕТЕКТИВИ, ПОСТОЯННОТО ТРАКАНЕ НА ПИШЕЩИ МАШИНИ НА ВОДЕЩИТЕ ПРОТОКОЛИТЕ И ИЗПИТАТЕЛНИТЕ, НЕ ТЪРСЕЩИ НИЩО ДРУГО ОСВЕН ИСТИНАТА ПОГЛЕДИ НА МЪЖЕ В СИНИ УНИФОРМИ ИЛИ ЦИВИЛНИ.

— Сантиментални глупости — каза Франк Роян. — На кого ги разправяш тия? На нас ли?

— И така, започваме още веднъж отначало — поде Хиро.

Двамата мъже разпитваха заедно задържания младеж. Бяха съблекли саката, разхлабили вратовръзките, навили ръкавите и включили настолната лампа на бюрото. Навън залезът на слънцето се спускаше като пожар в храстите зад очертанията на Манхатън.

— Как се казваш? — попита Хиро.

— Това вече ви го казах — отговори младежът с отегчено лице. Наблюдаваше ноктите на пръстите си.

— Искам да го чуя още веднъж.

— Бил Спиърс.

— На колко си години?

— На осемнайсет.

— Седемнайсет.

— Според мен. Какво печелите с това?

— Малко истина — каза Роян.

— Подарена. — Кожата на цветнокожия младеж лъщеше от пот.

Хиро каза:

— Живееш в мазето на една отчуждена за събаряне къща. Кой освен теб живее още там?

— Другите.

— Кои другите?

— От клуба.

— Имаш предвид от групата „Герои от войната“.

— Това е клуб.

— Ясно, а във Вирджиния ти си правил реклами по телевизията за снежнобели чаршафи. Май ни мислиш за напълно откачени, а? — Франк Роян даде вид, че побеснява от яд. Владееше рутината на разпитите от много години. Никой не можеше дълго да го залъгва, най-малкото пък този 17-годишен негър, който се смяташе за цветно издание на Джеймс Кейни.

— Слушай — включи се Хиро. — Твоят клуб не ни интересува ни най-малко.

— Какво ви интересува тогава?

— Например часовникът ти — каза Роян.

— И какво си търсил през нощта в неделя срещу понеделник в „Клерол“? — каза Хиро.

— И кой ти плати, за да запалиш на най-горния етаж едно малко огънче? — продължи Роян.

— Кой беше човекът, който стреля? — попита Хиро.

Били Спиърс все още гледаше пръстите си, които на места бяха по-светли, отколкото от другата страна. Между веждите му се събираше пот. Накрая погледна към Роян.

— Какво е това „Клерол“? — попита той отегчено.

— Вече не е — каза Хиро. — БЕШЕ някога хотел.

— Преди да го подпалиш, по-точно казано — отбеляза Роян.

— Не съм подпалвал никакъв хотел.

— Здравата се потиш обаче. Горещо ли ти е?

— Да.

— Но не толкова горещо, като в неделя вечерта, нали?

— Вярно е. В неделя вечер бях на танци. Тогава хубавичко се изпотих.

— Къде беше на танци?

— В клуба „Джинкът“.

— Пак клуб. С кого беше там?

— С моето момиче.

— Как се казва то? Как изглежда? Къде живее? Адрес? Телефон?

— Не знам нито как се казва, нито къде живее. Срещаме се винаги в клуба.

— И как я наричаш?

— Задник например. Или П...

Хиро и Роян се погледнаха. Една вена пулсираше в слепоочието на Хиро.

— Тя ли ти подари часовника? — попита той спокойно.

— Точно така, човече. Тя винаги ми прави такива подаръци.

— Някой видя ли ви заедно в клуба?

— Там имаше цял куп хора, да, човече. Напълно е възможно някой от тях да ни е видял.

— Къде се намира клубът?

— От другата страна на границата, човече. В Харлем. Там, където за бели ченгета става опасно.

— Има и черни ченгета, ако още не си забелязал.

— Внимавай, момче! — каза Роян. — Имал си нож в себе си и си нападнал с него полицейски служител. Освен това на ръката си имаш часовник, който е краден. Това е достатъчно, за да те наредим така, че повече да не можеш да си вдигнеш опашката — никога. Сега искам да знам, какво си правил в „Клерол“, кой ти възложи поръчката и кой изстреля смъртоносните куршуми?

Хиро избърса устни с опакото на ръката си. Десният му клепач играеше.

— Я пак ми кажете, какво беше това „Клерол“? — попита Бил Спийърс невинно.

Франк Роян въздъхна и седна зад бюрото. Разпитът се провеждаше в неговия кабинет. Небето зад него потъмняваше.

— Правиш грешка, момче — каза той спокойно. — Изглежда, си мислиш, че твоите господари са дяволски могъщи и две обикновени ченгета изобщо не биха могли да бъдат опасни за теб. Но подпалването на пожар, комбинирано с убийство, е нещо, при което никой не би застанал зад теб. Въобразяваш си, че ще изпратят някой адвокат-звезда, който да те измъкне оттук. Дълго ще има да чакаш за това. Единствените, които все още се интересуват от теб, сме ние двамата — Джеймс Хиро и аз. Използвали са те, момчето ми, и ние тримата знаем кой. Мислиш се за много печен, но за мафията си само една дребна риба, която на всичко отгоре е черна. Помисли над това!

Докато Роян говореше, Били Спиърс дори не мигна. Но сега прокара език по розово-кафявите си устни.

— Може ли чаша вода? — попита той.

— Не. Водата през това лято е малко.

— Искам адвокат!

— По това време нито един проклет адвокат няма да си направи труда да си размърда задника до това тъпо управление. Забрави за това!

— Не зачитате правата ми! — крещеше Спиърс.

— Хората, които в неделя през нощта са спали в „Клерол“, също са имали права.

Били Спиърс увеси глава на гърдите си. Двамата полицаи напрегнато чакаха как ще изглежда лицето му, когато отново изправи глава. Ще продължава ли да бъде упорито и отегчено? Или несигурно, разкривено като лицата на всички, които се канят да направят признание.

В този момент иззвъня телефонът. Хиро леко трепна. Роян го остави да звъни. Един, два, три, четири, пет пъти.

— Да, тук Роян, Манхатън-Уест.

Цветнокожият вдигна поглед, мъчейки се да запази самообладание. Роян го гледаше безизразно, докато притискаше слушалката до ухото си. Той не каза: КОЛКО ПЪТИ СЪМ ТИ КАЗВАЛ ДА НЕ МИ СЕ ОБАЖДАШ В УПРАВЛЕНИЕТО, въпреки че отсреща беше Фелисити Паркър. Той слушаше със стиснати устни, когато тя го питаше дали ще се прибере тази вечер вкъщи и дали да сготви нещо. Накрая той каза:

— Мисля, че не.

— Извинявай, Франк, но това не беше всичко. Не бих се осмелила да ти звъня само заради яденето.

— Какво има още? — попита Роян. Хиро и Спиърс го наблюдаваха, като че ли само чакаха да затвори.

— Спомняш си за нощното обаждане вчера, нали? — попита Фелисити. Роян тъкмо мислеше за стотен път: КАК МОЖЕ ЧОВЕК ДА СЕ КАЗВА ФЕЛИСИТИ? Но сега отново бе погълнат изцяло от разговора.

— Точно когато се позвъни, исках да ти кажа нещо. Но бях прекъсната, а след това ти толкова бързаше, че забравих.

— Е, и?

— Свързано е със случая. Мислех, че може би ще е важно. Познавам човека, който се крие.

— Кого?

Франк Роян затаи дъх.

— Милт Гудман, синдикалният лидер. Има при нас сейф. Мислех, че ще те интересува.

За миг всичко около Франк Роян се завъртя. Ръката му стисна телефонната слушалка. Клепачите му трепкаха. Когато отново заговори, се опитваше да подбира най-безобидни думи. Каза:

— Благодаря. Точно това ми трябва. Знае ли още някой за това?

— Не, Франк.

— Окей, това е добре. Но най-добре на първо време да запазим това за себе си. По-късно ще говорим пак.

— Да, Франк. Тогава до довечера.

— Да. Благодаря, че се обади.

Роян затвори. Хиляди мисли се блъскаха в главата му. Изглежда, днес му беше щастлив ден. Ето го шанса, единствения шанс, който никога няма да се върне. Тогава забеляза, че Хиро и Спиърс внимателно го наблюдават. Опита се да се концентрира.

Погледна Спиърс и каза:

— Бяха от отдела за търсене на следи. В „Клерол“ са намерили двулитрова бутилка, която е била пълна с бензин. Като по чудо е останала здрава. От нея са успели да свалят перфектен комплект отпечатъци от пръсти. Ще изпратят някой, който да ги сравни с твоите, Били.

Лицето на цветнокожия като че ли щеше да се пръсне на парчета. Той вдигна ръце, но след това безпомощно ги отпусна.

— Това е блъф — извика той. — Бях с ръкавици. Освен това не беше бутилка, а...

— Метална туба. Знам — каза Роян. Той погледна Хиро, след това момчето. Хиро наблюдаваше само момчето, но не триумфално, а почти безразлично.

Спиърс гледаше ту единия, ту другия. След това разбра, че току-що си бе нанесъл смъртоносен удар, и скочи:

— По дяволите, извозихте ме! Мръсни свине, извозихте ме!

Той отпусна глава върху масата и започна да плаче. Хиро и Роян мълчаливо чакаха, докато Спиърс проговори. Той разказа всичко — че са го посетили, че не познава човека, че не е знаел как се казва, че мъжът, който му дал хиляда долара, имал вид на италианец. Че за тези пари той е направил един малък фойерверк. Не знаеше от кого е изпратен човекът, не знаеше също кой е бил и наемният убиец. След като огънят пламнал, той веднага избягал, а и името Солдато никога не бил чувал. С една дума, показанията му не придвижиха разследването на Хиро и Роян нито крачка напред. Те не се съмняваха, че момче го казва истината, защото от опит знаеха, че дребните гангстери не познаваха големите, които оставаха в сянка.

Хиро тъжно гледаше напълно сломеното момче, което се беше забъркало в каша, която никога нямаше да може да разбере. За подпалване на пожар със смъртни последици щеше да иде в затвора, но всички останали обстоятелства около подпалването на хотела оставаха неизяснени. Показанията на Спиърс само бяха потвърдили, че убийството е подготвено от мафията.

Солдато обаче все още беше на свобода.

— Хайде да си вървим, Джеймс — каза Роян уморено. Той стана, затегна възела на вратовръзката и облече самото си. След това извика един полицаи, на когото Спиърс щеше да диктува показанията си, преди да го затворят за предварително следствие. Хиро също си облече самото.

— Ела да те черпя едно кафе! — каза Хиро. Хвана Роян за ръката и го помъкна към тихо бръмчащите автомати в коридора. — Винаги става така. Дребна риба като Спиърс можем да хванем, но до големите акули не можем да се приближим.

— Щом винаги става така, защо тогава се вълнуваш, Джеймс? — попита Роян. Той си сложи шапката и оправи периферията ѝ.

— Защото сред дръвниците, които се занимават със случая, трябва да има поне един със сърце — каза Хиро. — Мъже като този зловещ Солдато или като Виторио Касалонга, които контролират всичко тук, в Ню Йорк...

— Солдато също е дребна риба — прекъсна Роян приятеля си. — А до Касалонга никой не може да се приближи, дори и президентът на Съединените щати. Съжалявам, Джеймс, не мога да приема кафето ти. Имам уговорка с Фелисити. Трябва да обсъдим нещо. Я кажи, защо не ми дойдеш на гости във вилата?

— Това покана ли е? — попита Хиро, хилейки се.

— И то каква! На вечеря — в края на седмицата? Доведи и Лаура. Или не, нека си останем насаме. Само ние двамата — като някога. Ще дойдеш, нали?

— С удоволствие — каза Хиро. Мислеше си: като някога, когато още си подхвърляха топките и все още имаха еднакви цели. — С удоволствие.

— Е, тогава до...

В този момент телефонът иззвъня. Някой извика:

— Господи, дано да е за чистачката.

Но никога не беше за чистачката, винаги беше за някой от дежурните мъже. За някой като този, който сега отиваше към апарата, вдигаше слушалката, слушаше и след това извика:

— Капитане, за вас е!

АТМОСФЕРА В ПАТРУЛНА: КОЛА МИРИЗМА НА ПРОТРИТА ПЛАСТМАСА, КОЯТО ЗАПОЧВА ДА ЛЕПНЕ, КОГАТО Е ПРЕКАЛЕНО ГОРЕЩО, С БЕЗБРОЙ ПРОГОРЕНИ ОТ ЦИГАРИ ДУПКИ. ПО ПОДА СА ОСТАВИЛИ СЛЕДИТЕ СИ НАСИЛИЕТО, ОМРАЗАТА И СТРАХЪТ. НА ПОКРИВА СЕ ВЪРТИ ЗАКРЕПЕНАТА С МАГНИТ СИГНАЛНА ЛАМПА. ДРУГИТЕ КОЛИ СПИРАТ ИЛИ СЕ ОТКЛОНЯВАТ, ЩОМ ЗАД ТЯХ ПРОЗВУЧИ ПРОНИЗИТЕЛНАТА СИРЕНА, ОТМЕСТВАТ СЕ ВСТРАНИ ИЛИ СЕ ЗАКОВАВАТ НЕПОДВИЖНО В СВОЕТО ПЛАТНО, ЗАЩОТО НЕ ОБИЧАТ ЧЕНГЕТАТА. РАДИОСТАНЦИЯТА ПУКА И СВИРИ, А ОТ ВРЕМЕ НА ВРЕМЕ СЕ ЧУВА НЯКОЙ РАЗГОВОР МЕЖДУ КОЛЕГИ. МИРИС НА ЗАСТОЯЛ ДИМ, НА ПОВРЪЩАНО, РАЗЛЯТА БИРА И СТОМАШНИ БОЛКИ.

— И това ли ще трябва да влачим? — попита Хиро, докато включваше мигача и се вливаше с колата в потока на движението.

— И аз не съм въодушевен — каза Роян. — Но Миърс е била любовница на Касалонга. А междувременно, изглежда, на всички управления в цялата страна е станало ясно, че той е наш специален любимец.

— Чак сега ли са я намерили?

— Да. Живеела е сама в къщата.

— Вярваш ли на това?

— На какво?

— Че се е самоубила. Вярваш ли, че се е самоубила?

— Ще ти кажа, като я видя. Но не само това. Да живееш сам в къща, това може да действа депресиращо.

— Особено пък ако любовник ти е бос на мафията — добави Хиро.

Намираха се на магистралното шосе. Светлината на сигналната лампа се отразяваше по стоманените трегери на моста, по който караха с виеща сирена. Беше нощ и откъм Хъдсън над града се спускаше мъгла. Габаритите на колата светеха като котешки очи.

— Имаш ли новини от Кати? — попита Роян.

— Не. Новини от нея ще имам едва тогава, когато умре. От погребалното бюро. Но тя никога няма да се застреля сама.

— Това никога не се знае — каза Роян. Той погледна през наплесканото от мухи и комари предно стъкло и включи устройството за напръскване на стъклата и чистачките.

— Така, сега нощта изглежда по-чиста — каза той доволно. Мислеше за Фелисити и за това, че този проклет труп му пречи да научи повече за сейфа във „Фърст Ню Йорк сити банк“.

— Вероятно не се е самоубила. Може би е била убита — каза Хиро.

— Моля ти се, не започвай сега да драматизираш! — каза Роян. — Защо започваш с предположенията още преди да си видял трупа?

— Знам как изглежда — отговори Хиро. — Толкова много трупове съм виждал в живота си, така че винаги знам предварително как ще изглежда. Въобще няма нужда да я гледам! Ако с било самоубийство, добре. Но ако не е, значи Касалонга има пръст в тази работа. Естествено не той самият я е убил, а някой друг по негова поръчка.

— Вече знам — въздъхна Роян. — Солдато. Това име е станало фикс идея за теб.

— Сега накъде? — попита Хиро.

Роян се стресна.

— Надясно, при отклонението. За малко да го отминем.

Колата пое по едно от платната.

— Там отпред наляво и след това — още две мили — каза Роян. — И сме там.

Хиро увеличи скоростта и изключи сирената.

Пред къщата на убитата имаше патрулиращ полицаи с мотоциклет. Той веднага махна на Хиро и Роян през отворената врата. На алеята бяха паркирани една патрулна и една санитарна кола. И

двете бяха с изключени сигнални лампи. Друг полицаи стоеше до входа на вилата.

Хиро и Роян излязоха от колата. Роян бутна шапката си към тила и хвърли поглед към хълма в парка.

— По дяволите, съвсем ясно е, че това не го е платила тя самата — каза той.

— Не е необходимо жена като нея да си плаща сама — възрази му Хиро с горчивина. Мислеше за Кати. На вратата показаха картите си и влязоха в ярко осветената къща.

Единият от мъжете в хола тръгна срещу тях. Беше с разкопчано габардинено манти и с типичното бомбе на сержант от комисията по убийствата.

— Капитан Роян, лейтенант Хиро — каза Роян.

Мъжът кимна и пое подадената му ръка.

— Сержант О'Брайън — представи се той.

— Това ли е тя?

Сержантът премълча едно: *Естествено, какво си мислите, че тук навсякъде се въргялят трупове ли?* — и отговори просто:

— Да.

Експлодираха светлини на светкавици. Роян и Хиро огледаха трупа. Тя лежеше по гръб. От главата и лицето вече нищо не можеше да се различи. Вратът ѝ беше в локва изсъхнала кръв. Лекарят тъкмо си прибираше нещата. Някой беше очертал контурите на жената с тебешир върху килима.

— Противно — каза Роян.

— Нормално — отвърна Хиро.

Лекарят се приближи до тях, представи се и каза:

— Коя е причината за смъртта, не е необходимо да казвам, нали?

Очите на Хиро горяха като от неизплакани сълзи. Мислеше за Кати. Защо не лежеше тя сега тук, на мястото на това хубаво младо момиче? После затвори очи и видя една картина — младата жена, залитаща от удара на куршума. Той поклати глава.

— Самоубийство, нали? — попита Роян лекаря. Лекарят свали очилата си и ги сложи в горния джоб на самото си.

— Е, да, едва ли е било линч, капитане. Пистолетът беше в ръката ѝ и доколкото мога да твърдя това сега, ъгълът на изстрела също съответствува. Кожата и косата на слепоочието също са

обгорени. Сигурно много ще сгреща, ако кажа, че това не е самоубийство.

Хиро попита:

— Какво установи експертизата на следите?

— Няма следи — каза сержантът. — Работила с над ръкописа за Касалонга, затова ви позвъних. Изведнъж текстът прекъсва, а след това само е написано: „Не мога повече...“

— Класически случай — каза Роян.

— На мен ми се струва прекалено класически — възрази Хиро. — Няма ли следи от насилствено влизане или за присъствие на втори човек?

— Не — обясни О'Брайън. — Ако е била убита от някого, то той трябва да е прелетял. Като супермен.

— Или е бил особено предпазлив — отговори Хиро. — Като Солдато.

— Джеймс — каза Роян. — Случаят е ясен. Имаме достатъчно работа и без да измисляш убийства от фантоми.

— Солдато не е убиец-фантом — каза той упорито. — Той е реалност и убива, а аз най-сетне бих искал да знам, кой се крие зад това? Кой, по дяволите, е Солдато?

Роян се приближи до приятеля си и леко сложи ръка върху рамото му.

— Вероятно Солдато ѝ е почукал на прозореца и тя така се е изплашила, че се е самоубила — каза лекарят. — Извадила е пистолета от чекмеджето и се е застреляла, след като преди това бързо е написала върху листа „не мога повече“, вместо да ни остави малка скица от лицето му.

— Не — каза Хиро, — но е могъл да застане пред вратата. След това е позвънил, изблъскал я е в хола, притиснал я е към себе си и е стрелял в слепоочието ѝ. После е сложил пистолета в ръката ѝ и е написал изречението върху листа.

— Не звучи съвсем неприемливо — каза О'Брайън. — Особено ако се помисли над какво е работила Сара Миърс.

— Как тогава убиецът е минал през портата? — попита един от присъстващите.

Хиро сви рамене.

— Може би е позвънил и на портата или пък е скочил през зида и се е промъкнал през парка. От Виетнамската война насам това го може всяко американско момче.

— Не знам — каза Роян замислено.

— Хората от отдела за експертизи трябваше да проверят клавишите на пишещата машина — каза Хиро. — Буквите, с които е написано изречението Н, Е, М, О, Г и така нататък.

Две минути по-късно информацията бе дадена: „Те са били изтрити, лейтенант. По останалите все още има отпечатьци от пръсти и мазни петна.“

Хиро погледна Роян. Роян също го наблюдаваше.

— Какво доказва това, Джеймс? — попита той. Но в погледа му имаше друг израз, полусъмнение, полувъзхищение.

— Могат да се докажат две неща, Франк — отговори Хиро. — Че Сара Миърс наистина е била убита. Но това може и да означава, че сама е избърсала клавишите, за да ни накара да повярваме, че е била убита. Във всеки случай не бива веднага да слагаме тази история в архива.

— Както кажеш — отдъхна Роян. Той се обърна към лекаря: — Тогава изпратете докладната си до мен — Манхатън-Уест.

— Утре вечер — каза лекарят. Той кимна на присъстващите, взе чантата си и тръгна. Санитарите предпазливо сложиха трупа в един пластмасов чувал и затвориха ципа.

Хиро и Роян се сбогуваха със сержант О'Брайън и излязоха. Тук, навън, през нощта беше по-прохладно, отколкото в града. Вятърът шептеше в короните на дърветата, които обграждаха къщата.

— Навън може да се живее — каза Роян.

— И да се умре — добави Хиро. — Утре ще издърпам ушите на Касалонга.

— Не — отговори Роян. — Ти продължаваш да се занимаваш с пожара! Касалонга поемам аз.

— По дяволите, Франк, без мен ти все още щеше да мислиш, че е самоубийство — каза Хиро изумен.

— И сега мисля така — каза Роян. — Затова си тръгвам. Касалонга трябва да бъде пипан с кадифени ръкавици. Той е малко големичка лъжица за твоята уста. И за мен е голяма, но все пак аз съм капитан.

Имаше и друга причина, която той не назова. Причината беше, че той и Касалонга си приличаха. Сега знаеше това. Стояха на противоположни страни, но и двамата искаха едно и също: пари, много пари. Въпрос на време беше да се запознаят.

— Както кажеш, капитане — каза Хиро примирен. Но кой знае защо, не беше разочарован.

Те тръгнаха към колата. Изведнъж Хиро пак си спомни, че за тази вечер имаше уговорка с Лаура. Тя му се беше обадила сутринта и му каза, че вечерта е свободна. Вероятно сега вече го чакаше в жилището му и се притесняваше.

Той включи сирената и червената светлина, за да стигне по-бързо до града. На връщане не разговаряха. Всеки беше потънал в собствените си мисли. Като стигнаха до управлението, слязоха и се качиха в личните си коли, махнаха си още веднъж и изчезнаха в противоположни посоки.

ЧАРЛИ УОРЪН, 54-ГОДИШЕН, ДИРЕКТОР НА „ФЪРСТ НЮ ЙОРК СИТИ БАНК“. НИСЪК, ПЪРГАВ ЧОВЕК С ШИРОКИ РАМЕНЕ И ХЛЪТНАЛО ЧЕЛО. НЕДОСТАТЪЦИТЕ НА ФИГУРАТА СИ ТОЙ ИМАШЕ НАВИК ДА ПРИКРИВА С ПЪРВОКЛАСНИ КОСТЮМИ. ОТ СЕДЕМ ГОДИНИ Е ДИРЕКТОР НА ФИЛИАЛА СИ. ПРЕДИ ТОВА В ПРОДЪЛЖЕНИЕ НА ДВАЙСЕТ ГОДИНИ Е ПРИДОБИВАЛ НЕОБХОДИМАТА КВАЛИФИКАЦИЯ. СОБСТВЕНИК НА КЪЩА ИЗВЪН ГРАДА И НА АПАРТАМЕНТ В КУИНС. ВСЯКА СУТРИН ПЪТУВА С МЕТРОТО ДО МАНХАТЪН. ЖЕНА МУ Е ПОЧИНАЛА ПРЕДИ ОСЕМ ГОДИНИ. ДЪЩЕРЯ МУ ПОСЕЩАВА КОЛЕЖ В КАЛИФОРНИЯ. НЕ ВЯРВА НА НИКОГО, НО СЕ ВСЛУШВА В ДВАМА ДУШИ: ПОНЯКОГА ПО СОБСТВЕНО ЖЕЛЕНИЕ, ИСКА СЪВЕТ ОТ ФЕЛИСИТИ ПАРКЪР, СЕКРЕТАРКАТА МУ, КОЯТО ВИНАГИ Е ИНФОРМИРАНА ЗА ВСИЧКО, КОЕТО СТАВА В ДОСТОПОЧТЕНАТА СГРАДА; НЕ ПО СОБСТВЕНО ЖЕЛЕНИЕ, ПОНЯКОГА ПРИЕМА УКАЗАНИЯ ПО ТЕЛЕФОНА ОТ ЕДИН ЧОВЕК НА КОГОТО НЕ СЕ ОСМЕЛЯВА ДА СЕ ПРОТИВОПОСТАВИ. ЧОВЕКЪТ Е ДОН ВИТОРИО КАСАЛОНГА. НА НЕГО УОРЪН ДЪЛЖИ СВОЕТО БЛАГОСЪСТОЯНИЕ. КАСАЛОНГА ПОТЪРСИ СМЕТКА ОТ МЛАДЕЖИТЕ, КОИТО ПРЕГАЗИХА ЖЕНА МУ С МОТОЦИКЛЕТ И СЕ ОПИТАХА ДА ИЗБЯГАТ, А ОСВЕН ТОВА ДАДЕ ВЪЗМОЖНОСТ НА ДЪЩЕРЯ МУ ДА УЧИ В КОЛЕЖ. ЧАРЛИ УОРЪН БЕШЕ САМО ЕДИН ОТ МНОГОТО ХОРА НА ВИСОК ПОСТ, КОИТО ПО ЕДИН ИЛИ ДРУГ НАЧИН СА ЗАДЪЛЖЕНИ НА КАСАЛОНГА И ТАНЦУВАТ КАТО МАРИОНЕТКИ, ЩОМ ТОЙ ЗАПОЧНЕ ДА ДЪРПА КОНЦИТЕ.

Тази вечер хората, които пряко или косвено бяха замесени в случая, бяха марионетки. Те не се движеха непохватно, не говореха с

кухи вентрилогистки гласове, не висяха на конци и като говореха, не се прегъваха през средата. Но нещо от тях беше в чужда власт, нещо, което винаги е било в тях, но едва сега под натиска на последните събития се виждаше по-ясно. Те вече не се движеха напред, а бяха дърпани. Желанията им, които във водовъртежа на събитията се бяха затаили, сега окончателно ги завладяха. А единственият човек, който както и преди беше в съзвучие със самия себе си, бе Мириам Хиро.

Мириам се събуди към десет часа през нощта. Отвори очи и нощта веднага се втурна в съзнанието ѝ. Тъмнината се вливаше в нея като вода през разкъсана дига. Но това не беше неприятно чувство. Мириам лежеше по гръб и дишаше тихо. Ръцете ѝ бяха под одеялото. В малката спалня имаше шест легла, в които спяха и сънуваха други деца.

Мириам бавно обърна глава встрани. Върху малката нощна масичка до леглото стоеше часовникът-играчка. Един лъч бледа лунна светлина падаше върху огледалната повърхност и застиналата в пирует танцьорка леко блестеше. Мириам протегна ръка и взе играчката. Тя беше по-интересна от върха на възглавницата. Можеше да я разглежда часове наред, дори и тогава, когато не я вижда. Тя имаше лицето на мъжа, който ѝ я беше подарил и който беше нейният баща.

Мириам мушна играчката под одеялото. След това се зави презглава, нави часовника и бавно го пусна да върви. Сега вече не можеше нищо да види, освен образа в ретината на окото си, където танцьорката бавно се превръщаше в баща ѝ и ставаше все по-голяма.

Джеймс Хиро потръпващ се вкопчи в раменете на Лаура и притисна устни към шията ѝ, за да заглуши изтръгващия се от него стон. Върховете на пръстите ѝ се бяха впили в бедрата му и сега се отпуснаха като ноктите на котка. Тя бавно и нежно погали косите на челото му. Устните ѝ бяха леко подпухнали, а челото ѝ се бе зачервило. Тя целуна затворените му клепачи.

— Беше чудесен — шепнеше Лаура.

— Всеки мъж, който обича приятелката си, но може да спи с нея само веднъж на две седмици, е чудесен в тази единствена нощ — отговори Хиро. — Не може да бъде другояче.

— Значи ме обичаш? — установи Лаура. — Казваш това много рядко.

Хиро не отговори. Знаеше, че не е говорил често за това. Но винаги го отдаваше на факта, че се виждат много рядко. Досега нито веднъж не бяха имали възможност да мислят за общо бъдеще.

— Ще те дразни ли, ако запаля една цигара? — попита Лаура.

— Не. Почакай, ще ти донеса!

Хиро скочи от леглото. Мускулите играеха под гладката му едва окосмена кожа. Той имаше хубаво тяло, както Лаура със задоволство установи, гледайки го без всякакво стеснение. Той се върна с един пепелник и цигарите ѝ. Подаде ѝ огънче. Не го дразнеше, като я гледаше да пуши, въпреки че той самият също много беше пушил преди, а повечето покаяли се пушачи обичаха да се правят на мисионери.

— Ти кога всъщност ги отказа? — попита Лаура.

— Там, където другите се пристрастиха към тях. Във Виетнам.

— Там ли научи и твоите трикове? С момичетата в Сайгон?

— Не, това е репертоарът на един средно надарен любовник.

И двамата се засмяха. Лаура притисна лице към корема му, близо до все още леко възбуждения му член, и издуха дима в космите му.

— И аз те обичам — каза тя. — Обичам те, както никога досега не съм обичала нито един мъж в живота си. Затова за мен ти винаги си чудесен. Каквото и да правиш.

Хиро го полазиха тръпки по тила. Това вече беше прекалено много. Никога не бе очаквал, че ще може да изживее подобно нещо. И то след разочарованието с Кати. А това беше любов, която не изключваше детето му, напротив, приобщаваше го — така, както трябваше да бъде в едно истинско семейство.

— Всъщност мислила ли си някога за женитба? — попита той.

Тя продължи да пуши спокойно и след това изгаси цигарата си в пепелника, който беше върху голото ѝ коляно.

— Да — каза тя. — Мислиш ли, че ще ни потръгне? Един полицаи и една детегледачка. И двамата фанатично отдадени на професията си, почти нямат време и живеят далеч един от друг?

Хиро се засмя.

— Разбира се, че като се оженим, ще живеем заедно. А аз изобщо не обичам професията си. Понякога даже я мразя. Упражнявам я,

защото някой трябва да я упражнява и защото вероятно го правя по-добре от повечето други. Но трябва да мислим и за Мириам.

— Да — каза Лаура. — Мириам би могла да бъде при нас. Вече съм мислила за това и ти обещавам, че ще продължавам да мисля за това. Обичам те, но сега съм уморена. Хайде да спим.

— Добре — каза Хиро. Той изгаси нощната лампа, зави Лаура и себе си с одеялото и легна.

Лаура притисна глава до гърдите му. Той чувствуваше дъха ѝ, а през гладката ѝ коса можеше да усети формата на главата ѝ. Миглите ѝ го гъделичкаха, като отваряше и затваряше очите си.

— Накъде гледаш? — попита той.

— Към прозореца — отговори тя.

Той също погледна към прозореца. През цепнатината на щорите в малката стая проникваше светлина.

— Ти си смешно момиче — каза той.

— Защо?

— Защото гледаш към прозореца през нощта.

— Да — каза тя.

Той обгърна с ръка раменете ѝ и почувствува, че умората завладява тялото му.

— Сигурна ли си, че е бил Милт Гудман — питаше Франк Роян. Беше запалил свещи и отворил бутилка вино. Бутилката беше почти празна, като Фелисити бе изпила лъвския пай.

— Да — каза тя. — Като видях снимката му по телевизията, веднага го познах. Бил е няколко пъти в кабинета на мистър Уорън.

— И има при вас сейф?

— Да. Ела целуни ме.

Франк се наведе над нея без желание и докосна с устни влажната ѝ уста. В момента други мисли се въртяха в главата му и не му беше до глупави нежности. Дали ставаше дума за този сейф, за който беше говорил Гудман? Вероятно. Едва ли можеше да се предположи, че Гудман има два сейфа. Но нямаше да е лесно да се добере до парите.

— Знаеш ли какво съхранява той там?

— Мистър Гудман ли? Не, това знае само самият той. Дори Чарли Уорън не знае. Банкова тайна, разбираш ли?

— Да, да. Мислиш ли, че би могъл да се добере до сейфа?

— Чарли? Искам да кажа мистър Уорън? Че за какво му е?

— Не знам дали му трябва, а дали би могъл?

— Ама и ти задаваш едни въпроси, Франк. Това наистина ли е свързано с твоя случай?

— Естествено, иначе нямаше да ме интересува. И така — би ли могъл или не?

— Официално — не — каза Фелисити след кратко размишление.

— Неофициално — може би да. В края на краищата той е директорът. Всяка банка може, ако иска, да отвори сейфа на клиента си.

Тя се приближи към него, хвана ръката му и я целуна. След това се закиска.

— Франк и Фелисити, Фелисити и Франк — каза тя. — Звучи добре, нали?

— Да. Страхотно.

Франк допря чашата до устните си, отпи от виното и запали цигара. Дванайсетата през последния един час.

— Мистър Уорън е болен, нали ти вчера каза така? — попита той.

— Поне не беше в банката — отговори младата жена. — Франк, какво ти стана изведнъж? Не мога да те позная. Обикновено не говориш за работата си, а сега изведнъж... А и днес пушиш прекалено много.

Той самият също не можеше да се познае. Когато мислеше за парите, дланите му изстиваха и се овлажняваха. Цял живот е бил полицаи и е правил кариера. Работата винаги е била най-важното нещо в живота му и той й се бе отдал телом и духом. (Наистина ли? Как се случи така, че му се стори толкова лесно да реши да прави нещо нелегално? Как стана така, че без всякакви скрупули е готов да мине към другата страна, да стигне дотам да стане акула сред акулите?)

Може би наистина не беше такъв, какъвто изглеждаше? Може би психолозите имаха право, като твърдяха, че ченгетата и гангстерите се различават само по това, че едните са служители на държавата, а другите са предприемачи на свободна практика. Ако е така, явно скоро щеше да принадлежи към свободните предприемачи — в края на краищата щеше да печели сто пъти повече.

— Франк, уморена съм — измърка Фелисити. — Ще спиш ли днес с мен?

— Да — отговори той, — естествено, съкровище мое.

Той не беше уморен ни най-малко. Утре щеше да опипа почвата при Касалонга, въпреки че може би беше по-добре, ако не насочва вниманието на Касалонга върху себе си.

Мистър Чарли Уорън не можеше да спи. Обикновено сутрин отиваше в банката, работеше до късно вечерта и към двацет часа се прибираще вкъщи с метрото. После си приготвяше вечеря, прочиташе няколко страници от някоя от наследените от дядо му книги и си лягаше. Обикновено спеше дълбоко и без да сънува, докато будилникът иззвънеше в шест сутринта.

Но тази нощ Чарли Уорън не можеше да намери покой. Не беше ходил в банката. Не беше работил и следователно не беше уморен. Не беше и болен. По указание на дон Виторио остана вкъщи. От няколко дни дон Виторио не го оставяше на мира. Звънеше почти ежедневно или караше да му звънят. „*Не, дон Виторио, Гудман още не се е появявал.*“ А ако се появеше в банката? Чарлз Уорън беше почти сигурен, че това щеше да означава смъртна присъда за Милт Гудман.

Не му оставаше нищо друго, освен да информира дон Виторио. Ако не предадеше Гудман, щяха да ликвидират самия него. С дон Виторио шегата не биваше. Затова от няколко дни насам Уорън си седеше вкъщи, а не в банката. Вторият ключ от сейфа на Гудман беше у него. Без този ключ сейфът не можеше да се отвори. Според дон Виторио по-добре беше, ако при появата на Гудман директорът не е в банката. Тогава щяха да потърсят Уорън първо вкъщи и дон Виторио можеше да бъде информиран своевременно. Така хората на Касалонга щяха да се появят в банката едновременно с Уорън. Уорън не виждаше никаква възможност да спаси както Милт Гудман, така и себе си.

Явно в сейфа имаше нещо, което бе важно за дон Виторио. Касалонга беше искал от време на време дребни услуги от Уорън, но никога не бе настоявал за такава груба намеса в банковата тайна. Уорън беше всичко друго, но не и щастлив. В какво се беше забъркал? Как се стигна дотам? Няколко малки услуги като благодарност за други услуги и ето че вече бе омърсен. Дон Виторио го държеше в

ръцете си. Никой не знаеше колко хора на важна позиция в синдиката бяха обвързани по подобен начин. Може би затова много хора непрекъснато крещяха за право и ред — те просто искаха да се отърват от тези досадни персони, на които дължаха услугите. Общество от почтени граждани, управлявани от тъмни субекти, ама че облик!

Чарлз Уорън седна в леглото. Сивите му мустаци потрепераха. Колко ли беше часът? Полунощ. Защо, по дяволите, никой не предприемаше нищо срещу синдиката и неговите босове? Защо държавата допускаше гражданите ѝ да бъдат тероризирани от хората на дон Виторио? Уорън тежко въздъхна и се отпусна върху дебелата възглавница. Изгаси светлината.

Не беше лесно да се живее в Америка в такова време.

ТОЙ ДОБРЕ СЕ ПОЗНАВАШЕ. НО СЪЗНАНИЕТО ЗА ТОВА ИДВАШЕ И СИ ОТИВАШЕ КАТО ПРИЛИВ И ОТЛИВ ВИНАГИ, КОГАТО СМЯТАШЕ, ЧЕ ГО Е ЗАДЪРЖАЛ, ТО ИЗЧЕЗВАШЕ. ТОВА БЕШЕ МОМЕНТЪТ, В КОЙТО ОТ РОБОТ СЕ ПРЕВРЪЩАШЕ В ЧОВЕК. ЧАСТИ ОТ СЕКУНДАТА ПО-КЪСНО ВСИЧКО БЕШЕ ЗАБРАВЕНО — И ПРЕОБРАЖЕНИЕТО, И УЖАСЪТ ПАК БЕШЕ УБИВАЛ, ПАК БЕШЕ ПРЕНЕБРЕГНАЛ ПРАВИЛАТА НА ЦИВИЛИЗАЦИЯТА. А ЗА КРАТКО ВРЕМЕ СЕ БЕШЕ СЛУЧИЛО НЕЩО РАЗЛИЧНО — ЧАСТ ОТ НЕГО БЕ ПОЧУВСТВУВАЛА, ЧЕ НЕ Е ТОВА, ЗА КОЕТО СЕ МИСЛЕШЕ, ЧЕ Е СВЪРЗАН С НЕЩО НЕПОЗНАТО. НО ТОЗИ ПРОБЛЯСЪК БЕ ТВЪРДЕ КРАТЪК. КАТО СЕ ОПИТА ПОВТОРНО ДА СЕ ВЗРЕ В НЕГО, НЕ УСПЯ ДА ВИДИ НИЩО ПОВЕЧЕ. В ПОГЛЕДА МУ СЕ БЕШЕ ОТПЕЧАТАЛ САМО СПОМЕНЪТ ЗА ЕДИН СПОМЕН, КОЙТО БЕШЕ ЗАПОЧНАЛ ДА ИЗБЛЕДНЯВА.

Франк Роян пусна щорите на прозореца в кабинета си. Главата го болеше от многото алкохол и никотин. Беше спал съвсем малко. Вън искрящото лятно слънце разпалваше фойерверки от отражения върху прозорците на околните сгради. Тази сутрин Манхатън беше симфония от синкав метал и злато, с ръждивочервени нюанси. Пушеците от изгорелите газове още не бяха стигнали до горните етажи. Дори в далечината можеха да се видят очертанията на Хъдсън.

В чашата му до телефона съскаше содена таблетка. Франк взе чашата, притисна слушалката между главата и рамото си и с другата ръка набра номера. След това изпи шумящата течност и се оригна.

В същия момент на другия край на линията се обади глас:

— Касалонга-Ентърпрайз.

— Свържете ме с Виторио Касалонга — каза Франк Роян.

— Кой е на телефона, моля?

Гласът беше хладен и безизразен. Автоматичен телефонен секретар, който можеше самостоятелно да мисли.

— Капитан Франк Роян, управление Манхатън-Уест — излая Роян.

— Момент, господине.

Роян чакаше. Пулсът му силно и отчетливо биеше нанякъде, но нямаше време да мисли за това. Той слухтеше в слушалката, любопитен да чуе гласа на Касалонга. Той говореше тежко и натъртено.

— Да, моля?

— Мистър Касалонга, името ми е Франк Роян, капитан Франк Роян. Искам...

— Радвам се да ви чуя, капитане — прекъсна го гласът, — но аз не съм мистър Касалонга. Името ми е Карло Ланджела. Какво мога да направя за вас?

— По най-бързия начин да ме свържете с вашия шеф, сеньор Ланджела — каза Роян ядосан.

— Страхувам се, че това няма да е възможно — отвърна Ланджела. — Дон Виторио замина.

Тонът му стана снизходителен. Сега той говореше вече за дон Виторио вместо за мистър Касалонга. Като че ли Роян беше някой незначителен италиански пекар, който иска да помоли за дребна услуга.

— Кога се връща?

— Това не ни е казал.

— Къде мога да го намеря сега?

— Страхувам се, че това също няма да е възможно.

Роян кипеше от яд и се потеше. Но полагаше усилия гласът му да звучи безразлично, като казваше:

— Все някой във фирмата ви знае къде се намира мистър Касалонга. Когато този някой говори следващия път с него, нека му предаде, че мистър Касалонга ще трябва по най-бързия начин да транспортира италианския си лайнен задник, преди аз да дойда да го взема. Става дума за убийство. Разбрахте ли ме?

— Опитих се — каза гласът хладно.

Роян тръшна слушалката върху вилката и се оригна още веднъж. „Господи, този път излезе от релсите“ — каза си той. След това

доволно се ухили.

Намерихте ли го?

Да.

Крие се в пристанищния квартал до Ист Ривър. Всяка вечер се мотае в бара на Джими. Е, поправете грешката си.

Не беше грешка, а непреодолима пречка.

Убийте Гудман, Солдато.

Жълтата светлина, падаща от тавана, и сянката деформираха лицата им. Ти, тлъст паяк, мислеше Солдато. Седиш в мрежата си, а не искаш дори сам да убиваш, както правят това всички порядъчни паяци.

След това вече ще можете да си починете, Солдато. Не бива да ви използвам прекалено често, иначе всичко може да отиде по дяволите. Вие сте твърде ценен за мен. Незаменим.

Знам кой сте, Касалонга.

Това не е трудно да се отгатне.

Знаете ли аз кой съм?

Залавяйте се за работа. Убийте Гудман. Не мислете повече за мен. Един за друг ние не сме нищо повече от две светлини в тунел, разбирате ли? Нищо повече от светлини в тунел.

Мъглата се изкачваше от Ист Ривър и се стелеше над доковете. Барът на Джими се съпротивляваше срещу лепнещата влага. Червеният светлинен надпис на малката работническа кръчма беше като позорно петно. През прозорците Солдато виждаше зелените стени и кръчмаря до машината за кафе. Никой от мъжете, които седяха там, не изглеждаше като Милт Гудман, синдикалния лидер.

Солдато стоеше в една тъмна асфалтова алея, откъдето можеше да наблюдава входа. Ръката му беше върху дръжката на оръжието в джоба на самото му с антрацитен цвят. Чакаше отдавна, но не губеше търпение. Беше като робот, стоящ неподвижен в готовност, докато някой импулс го приведе в движение и той изпълни програмата си без емоции и неудържим.

Чуха се бързи стъпки. В тъмнината на дока се приближаваше един човек. Той се беше насочил към кръчмата, като че ли трябваше да спазва важна уговорка и се страхуваше, че ще закъснее. Беше с бяла риза и кафяв панталон. Също кафяво сако беше метнал през рамо. Когато почти беше стигнал до вратата на бар „Джими“, Солдато излезе от сянката.

Лицето на късния гост, осветено от идващата от прозорците светлина, можеше да се разпознае ясно. Вече нямаше почти никаква прилика със снимките във вестниците. Като видя, че мъжът се приближава към него, Милт Гудман вдигна поглед. Изразът на лицето му се промени. Отпуснатите черти на лицето се изопнаха. В очите му се четяха примирение и облекчение.

— Свърши ли се вече? — попита той.

— Да — отвърна Солдато.

— Не беше много трудно да ме откриете, нали?

— Не знам. Нямам нищо общо с това.

— Вие сте само убиецът, нали? Вие само ще ме убие.

— Да.

— Струвате ми се някак познат.

— Възможно е. На повечето хора смъртта им изглежда позната, когато дойде време.

Гудман отстъпи назад. Той видя ръката на другия в джоба на сако и знаеше, че там е скрито оръжието и че то е насочено към него. Знаеше също, че щом е видял лицето на другия, изход за него вече нямаше. Срещу такъв човек той нямаше никакви шансове.

Почти като приятели двамата мъже в нямо съгласие се отдалечиха от вратата на кръчмата и тръгнаха по улицата един зад друг. Солдато беше приятно развълнуван от стоическото спокойствие, с което профсъюзният лидер приемаше съдбата си. Лицето му беше безизразно като лицата на заловените виетнамски бойци от съпротивителната армия малко преди да бъдат екзекутирани.

Зад бара на Джими двамата мъже завиха надясно, натам, където доковете тънеха в мъгла. Крановете се издигаха към нощното небе като огромни паяци. По асфалта блестяха малки локви. Пътят им бе обграден от натоварени със сандъци палети и омазнени варели.

Тогава нещо стана. Изведнъж Милт Гудман изгуби самообладание. Облекчението, което беше изпитал със съзнанието, че

вече няма да е необходимо да се крие, беше изместено от кипящото желание за живот.

С див животински вик Гудман хукна да бяга. Хвърли сакото си на земята и затича с големи крачки към прикритието на мъглата и тъмнината.

Солдато не беше изненадан ни най-малко. Беше предвидил това. Не можеше да има спокойствие, което да продължи толкова дълго, и то пред лицето на смъртта. Без да трепне и един мускул по лицето му, той извади тежкия пистолет от джоба на сакото си. Вдигна ръка, подпря я върху лакътя на другата и бързо се прицели. Пред револвера на професионален убиец Гудман нищо не можеше да го спаси, дори и тичането на зигзаг.

Солдато натисна спусъка два пъти. Два пъти прозвуча кратък сух пукот. Двете остри пламъчета се стопиха, а барутният дим от дулото на револвера се разсея в мъглата.

Гудман спря, като че ли се беше спънал в невидимо въже. Разпери ръце и падна на колене. Върху бялата му риза се появиха две червени петна. Той се запрепъва, падна напред и остана да лежи с разперени ръце. Умря веднага. Солдато бавно се приближи до трупа. Дясната ръка висеше под тежестта на револвера. Стъпките му отекваха по мокрия паваж. Беше готов да стреля още веднъж, но знаеше, че не е необходимо.

Гудман лежеше по очи. Солдато се наведе и го обърна по гръб. Очите на синдикалния лидер бяха отворени. Солдато не си позволи жест на триумф или удовлетворение, въпреки че отново безупречно си беше свършил работата. Опипа с пръсти раната, кимна и отново се изправи. Беше ли чул някой изстрелите?

Двайсет и четири часа по-късно Франк Роян стоеше до прозореца на верандата в къщата си извън града и гледаше към градината. Върховете на дърветата се полюшваха на вятъра. Надвечер се беше захладило и, изглежда, се задаваше буря. Храстите шумяха, тревата бе приведена към земята, а малкото езеро беше настръхнало.

Роян доволно се усмихваше. Къщата си заслужаваше наема. И ако всичко вървеше, както той си го представяше, скоро щеше да има още една къща.

Беше малко след осем. След около четвърт час Джеймс щеше да е тук. Масата в кухнята вече беше сложена. Върху покривката на червени и бели квадрати имаше две чинии, две чаши и цял куп бутилки бира „Будвайзер“. В тигана върху печката цвъртяха два стека.

Роян се обърна и отиде в кухнята. Време беше да сложи в средно горещо олио и пържените картофи. Опитваше се да си спомни кога за последен път двамата с Джеймс бяха прекарвали приятна вечер заедно. Беше минала цяла вечност. Със сигурност няколко години — преди раздялата на Джеймс и Кати.

Дано да дойде навреме. Стековете трябваше да се пържат най-много още пет минути, а и картофите скоро щяха да бъдат готови. Роян отпи от уискито си със сода, с което си поддържаше настроението по време на готвенето.

А то отново се беше подобрило, откакто пристигна тук. Разочарованието, че не беше намерил Касалонга, и кавгата с Фелисити, която не можеше да разбере, че той не искаше тя да е при него тази вечер, му бяха опънали нервите. Все пак му беше дала частния телефонен номер на Чарлз Уорън.

Позвъни се. Роян изтича през хола в коридора и отвори вратата. Светлината падна върху ухиленото лице на Джеймс Хиро.

— Джими, старче, влизай.

Роян усети как сърцето му се разтуптя от пристъп на внезапна сантименталност. Може би това се дължеше на уискито, но все пак всичко беше както преди. Двамата мъже се погледнаха, мислеха едно и също. *Облечени бяха в трика и шорти, пот течеше по лицата и вратовете им, косите бяха полепнали по челата им, а топката като че ли беше спряла във въздуха, когато Кати ликуваше, а Франк крещеше: Хвани я, хвани я, хвани я, Джеймс!*

— Ммм, хубаво мирише — каза Хиро. Той размаха една бутилка, все още увита в торбичката от супермаркета.

— След малко ще е готово. Съблечи си самото, ей там има закачалка. Още не си идвал тук, нали? Разгледай и се чувствуй като у дома си. След три минути ще се видим в кухнята.

Хиро връчи бутилката на Роян и тръгна през хола към верандата. Като идваше с „Камарото“ насам, установи, че къщата бе съвсем близо до центъра „Майъм“ и че тук извън града е много хубаво.

Бурята, която се разразяваше по улицата с лентовидни светкавици, минаваше през декоративните храсти в градината и ги разклащаше силно. Един порив на вятъра разроши косата му. След горещината през деня това беше едно хубаво усещане.

— Джеймс, идвай, яденето е готово.

Той остави вратата отворена и отиде в кухнята. Яденето беше хубаво, стековете бяха крехки и кърпави в средата, а пържените картофи имаха необходимата хрупкавост. Двамата мъже поляха всичко това с няколко бутилки „Будвайзер“ и след това седнаха в хола, където бяха спиртните напитки. Двамата се наслаждаваха на възможността веднъж да бъдат сами заедно, без женска компания. Бяха си свалили саката, с разкопчани яки на ризите, а лампите бяха изгасени с изключение на една. Наслаждаваха се на въздействието на алкохола и на нахлуващия хладен нощен въздух.

— Как е Мириам, Джими? — попита Роян. — Нали пак беше при нея. Как изглежда?

— Занесох ѝ една механична играчка, но като я навих, Мириам се разпищя.

Роян мълчеше и замислено отпи от чашата си.

— А Лаура? — попита той след това.

— Прави каквото може. Всички правят каквото могат. Лаура е добро момиче.

— И аз имам такова впечатление — каза Роян.

Хиро не попита как вървят нещата между него и Фелисити, защото вече беше чул много оплаквания в службата и по телефона в това отношение. Роян беше човек, който караше всички около него да се занимават с проблемите му, и затова толкова по-странен се виждаше на Хиро фактът, че приятелят му вече дни наред упорито мълчеше, въпреки че съвсем очевидно нещо страшно го занимаваше.

— Тежи ли ти нещо, Франк?

Роян вдигна поглед. Очите му се свиха.

— Защо?

Хиро сви рамене.

— Имам усещането — каза той, — че нещо ти се върти из главата. Има ли нещо общо със случая?

— И да, и не. Сега не мога да говоря за това. Още не. Когато дойде време, ще научиш пръв.

Хиро отпи една глътка. Погледна Роян замислено. Роян издържа на погледа му няколко секунди, след това изви очи към градината. Изведнъж между тях се промъкна странна отчужденост — като че ли всеки криеше някаква тайна от другия.

— Понякога Мириам не ми се вижда чак толкова болна — каза Хиро тихо. — Понякога дори ми се струва, че между нея и нас например няма никаква разлика.

— Какво имаш предвид?

— Мириам е в състояние да гледа втренчено някой предмет часове наред — полирано копче на някой син блейзер, пламъка на свещ или пистолета ми — преди. Дявол знае какво вижда в тях. Във всеки случай повече, отколкото ти и аз. И сега мисля за нас, Франк, за теб, за мен и другите ченгета. Това, което за Мириам представлява едно копче или дръжката на брава, това е за нас случаят, над който работим в момента. Занимаваме се изключително само с него, изпитваме същото омайване, не можем повече да се отделим от него. Ставаме слепи и глухи за всичко, което не е свързано със случая, оставяме всички инстинкти освен криминалисткия да залинеят и се превръщаме за околните в чудовища. Наричат ни говеда и свине, а ние твърдим, че всеки човек е потенциален престъпник.

Роян мълчеше и пиеше. Беше достатъчно интелигентен, за да разбере какво целеше приятелят му, и знаеше, че Хиро има право. Хиро се лъжеше само в едно отношение. Него, Роян, не го омагьосваше случаят като такъв, а парите, парите, които той трябваше да му донесе.

— После? — каза той. Намираще гласа на Хиро и тембъра му за приятни. Беше почти като в гимназията, когато заедно разсъждаваха над някой проблем и гласът на Хиро ставаше все по-разпаден. Сега би предпочел да си затвори очите и само да слуша.

— И най-ужасното в това е, че тази страст към професията вече не се различава от вманиачеността. Погледай някой човек, който не може да сваля поглед от колата си. Погледай някой войник или някой полицай, или някой убиец, когато си играе с оръжието. Понякога слагам лугера си на масата и изпадам в истинско опиянение. Гледайки го, мога напълно да се самозабравя в този миг.

— Ти имаш лугер? — попита Роян учуден.

— Имах някога, вече нямам.

Изведнџж, за първи път, откакто се бе върнал от Виетнам, Хиро го обзе непреодолимо желание да запали цигара. Роян пушеше „Лъки Страйк“. Кутията беше на масичката.

— Мога ли да си взема една цигара? — попита Хиро.

— Естествено, вземи си.

Роян се наведе и подаде на Хиро отворената кутия. Хиро също се наведе и се опита да си извади една цигара от кутията.

— Ноктите ти са червени — каза Роян.

Хиро извади цигарата и я сложи в устата си. Наистина ноктите на средния и на безименния му пръст имаха малък ръждивочервен кант.

— Това е кръв — каза той. — Порязах се вкъщи, в банята. Знаеш какво е жилището ми.

— Да.

Роян подаде на приятеля си огън. От първото дръпване след толкова години на Хиро му се замая главата. Изненадан беше от лошия вкус на цигарата.

Какво всъщност искаше да кажеш преди малко? — попита Роян.

Хиро малко се замисли.

— Вероятно това, че всички ние носим в себе си по малко аутизъм, че живеем в един аутистичен свят. И че на деца като Мириам почти може да им се завижда, защото са сами със себе си в този свят, още почти невинни в един рай, от който ние сме прогонени и в който никога вече не можем да се върнем. Те не се измъчват непрекъснато от съмнения и угризения на съвестта и не е необходимо постоянно да се питат дали правилно се отнасят към околната среда. Те не страдат и от нарушените връзки с техните събратя.

— Мисля, че отиваш малко далеч, Джеймс — каза Роян замислено.

— Може би — съгласи се Хиро. — Но помисли — кой от нас няма и потайна страна, затъмнена от желания, които с цялата си сила ни теглят във водовъртежа си? И кой от нас може да говори за това дори и да иска?

— Да — каза Франк Роян. — Може би си дяволски прав, Джими. Той стана, за да донесе от хладилника нова бутилка скоч.

МИЛТ ГУДМАН, СИНДИКАЛЕН ЛИДЕР, МЪРТЪВ. ВИСОК, СНАЖЕН, РЪЦЕ НА РАБОТНИК. СВЕТЛОСИНИ ОЧИ, ЛЕКО ЧЕРВЕНИКАВИ ПО КРАИЩАТА. ЗЕНИЦИТЕ ОТРАЗЯВАТ СЛЪНЦЕТО. КОСИТЕ ПОСИВЕЛИ ОТ ПРАХА, НОСЕН ПРЕЗ ДОКА ОТ СУТРЕШНИЯ ВЯТЪР. БЯЛАТА РИЗА, ИЗЦАПАНА С МАСЛА И КРЪВ, ПАНТАЛОНИТЕ НАБРАНИ НАГОРЕ, ПОЧТИ ДО КОЛЕНАТА, РЪЦЕТЕ РАЗПЕРЕНИ, ПРЪСТИТЕ ИЗКРИВЕНИ. СНИМКИТЕ, КОИТО МУ ПРАВЕХА СЕГА, НЯМА ДА СЕ ПОЯВЯТ В ПРЕСАТА. ЛИДЕРЪТ НА ШОФЬОРСКИЯ ПРОФСЪЮЗ, ЧИЙТО ВЪЗХОД ЗАПОЧНА ПРИ ПРИСТАНИЩНИТЕ РАБОТНИЦИ, ЛЕЖЕШЕ ПО ГРЪБ. НЕЩО, КОЕТО, ДОКАТО Е БИЛ ЖИВ, НИКОГА НЕ Е ПРАВИЛ; СЪБРАЛАТА СЕ ПО ТАЗА, РАМЕНЕТЕ И ПЕТИТЕ КРЪВ БЕШЕ ПОСИНЯЛА.

— Познаваше ли го, като беше жив? — попита Франк Роян.

— Не — отговори Хиро. — А ти?

— Виждал съм го веднъж.

Двамата офицери от полицията стояха до трупа. Беше десет часът сутринта, хубав слънчев ден. Бурята от предишната нощ беше прочистила въздуха.

Работниците, които бяха намерили Гудман, стояха мълчаливо зад двамата мъже. Пресата още не беше информирана. Няколко полицейски патрули блокираха околността.

— Как така са го намерили чак днес? — попита Хиро. — Сигурно е мъртъв повече от двайсет и четири часа?

— Бил е скрит между палетите — отговори Роян. — Странно е да го види човек такъв. Той наистина нямаше никакви шансове.

Едва сега за първи път го полазиха тръпки, като си помисли за парите и за това, с кого имаше намерение да се бори. Той, един нищожен капитан от градската полиция, искаше да отнеме нещо от

главатаря на нюйоркската мафия. Единственият му шанс беше Касалонга никога да не узнае кой е опразнил сейфа.

— Пресата в никакъв случай не бива да бъде информирана за смъртта на Гудман — нареди Роян. — Не преди аз да дам разрешение. Ясно ли е?

— Естествено, Франк. Сегашният момент би бил неблагоприятен. Какво смяташ да правиш?

— Още не знам. Имам впечатлението, че това тук е последният труп. — Той се усмихна измъчено. — В края на краищата и човек като Солдато все някога трябва да си почине.

Хиро сбърчи чело.

— Солдато — каза той и това прозвуча като отвято от думите на Франк ехо. — Мислиш ли, че и това тук е негова работа?

— А ти не мислиш ли? Иначе ти винаги пръв започваш да говориш за Солдато.

— Да, имаш право — каза Хиро. — Странно. Може би му приписваме прекалено много неща.

Преди Франк да успее да отговори нещо, към тях се приближи санитарната кола. На улицата изскочиха двама мъже с бели престилки. Един полицаи очерта с тебешир контурите на трупа върху земята.

— Работата ни тук е приключена. Да се връщаме в управлението. — Роян извика при себе си сержанта, който разпитваше двамата работници.

— Опитайте се да разберете дали се е укривал тук наоколо. Ей там има един бар. Разпитайте собственика. Може би Гудман го е посещавал.

Сержантът кимна.

— Разбрано, сър.

Роян не се страхуваше, че собственикът може да си спомни за него. Като тръгнаха с Хиро към колата, той попита:

— Всъщност ти докъде стигна с разследването на убийството в „Клерол“, като изключим Спийърс? Видял ли е някой наемния убиец?

— Досега не съм получил никакви годни свидетелски показания. По-късно още веднъж ще поговоря с наемателите в блока, от които са дошли изстрелите.

Хиро седна зад кормилото и включи двигателя. После насочи колата към крайбрежната улица.

Още предишната вечер Франк Роян сериозно беше решил да посвети Джеймс Хиро в плана си. Поканата за вечеря беше само претекст. Роян знаеше, че Джеймс винаги е имал нужда от пари и че центърът „Майъм“ струваше повече, отколкото Джеймс печелеше. Но разговорът, който водиха, след като вечеряха, отново го разколеба. Не можеше да накара човека, който му беше говорил тези неща, да наруши закона и да си присвои чужди пари — при това доста мръсни пари. Така че сега Роян се намираше в безизходно положение. Човек като Хиро би му свършил чудесна работа, но трябваше да е наясно, че Хиро можеше да му обърка сметките, ако го посвети в плановете си.

Реши да изпълни замисъла си сам. Само че не биваше да се бави прекалено много. Милт Гудман беше мъртъв и мафията щеше да направи всичко възможно да се добере до сейфа — още повече, че знаеше къде се намира. Роян се усмихна кисело. Това сигурно бе така.

След като Хиро го бе свалил до управлението и продължи към „Клерол“, Роян се отправи към най-близката телефонна кабина. Не искаше да говори от служебния си телефон, защото не беше сигурен, че не се подслушва. Нахлупи шапката над очите си и сложи тъмни очила. Беше късен следобед и тротоарът гъмжеше от хора. Роян бавно набра частния телефонен номер на Чарлз Уорън и закри слушалката с носната си кърпа. Но още преди някой да вдигне слушалката от другата страна, той реши, че е по-добре, ако сложи кърпата на устата си и симулира кашлица.

— Ало, кой е? — Гласът звучеше изплашено и не особено жизнерадостно.

— Мистър Уорън? — попита Роян с дрезгав глас, като притискаше носната кърпа към левия ъгъл на устата си.

— Да. Кой се обажда?

— Не можете ли да познаете, господин Уорън? — попита Роян. Той се изкашля за първи път, но отново заглуши шума.

— Мистър Гудман...

— Без имена — каза Франк веднага. — Не знам кой подслушва. Вярно, че съм настинал и гласът ми звучи дрезгаво, но все още може да се разпознае. Нямам време за дълги приказки, но трябва да говоря с вас. — Отново пристъп на кашлица. Самият Роян беше изненадан

колко добре имитираше гласа на Гудман. Това, както и кашлицата, трябваше да са достатъчно убедителни, за да накарат Уорън да повярва в неговото съществуване.

— Да, но... — Като че ли банковият директор за момент се усъмни, че наистина говори с Гудман. Но явно беше очаквал тъкмо това обаждане.

— Трябва да се скрия, преследват ме — каза Роян бързо. — Можем ли да се срещнем тази вечер в осем?

Уорън явно беше отчаян. Роян продължи:

— Знам, че сте болен, казаха ми в банката. Но това е въпрос на живот и смърт, мистър Уорън.

— Добре. Къде да дойда?

— Най-добре би било някъде близо до банката. Да речем, телефонната кабина на кръстовището на осма улица и Бродуей. И донесете ключа за банката.

— Не разбирам...

— Моля ви, мистър Уорън! — Нов драматичен пристъп на кашлица.

— Добре, ще видя какво мога да направя.

Роян затвори внезапно. Ръцете му бяха потни. Избърса ги в носната кърпа. След това се засмя. Мина по-лесно, отколкото беше мислил. Смяташе, че Уорън ще се колебае да отиде в банката извън работно време.

Капитанът излезе от телефонната кабина и пресече улицата, за да стигне до управлението. Завладяла го беше решителност. Видя отражението си в една витрина и разбра, че вече напълно се беше превърнал в акула.

Хиро се върна в управлението късно следобед. Ризата му беше потна под мишниците. Беше уморен, имаше блудкав вкус в устата и го боляха краката.

— Има ли нещо ново? — попита той, въпреки че не очакваше отговор, и продължи към стаята на Франк.

Роян стоеше до прозореца и гледаше към улицата. Обърна се бавно, като че ли полагаше усилие да се върне към действителността.

— Откри ли нещо? — попита Роян. Тесните му устни едва се движеха.

— Навсякъде все същото — отговори Хиро. — Никой не е видял човека. Никой не е знаел, че жилището е дадено под наем. Изглежда, се е появявал там само нощем, ако въобще е ходил повече от един път. Портиерът казва, че в жилището не е имало нито килим, нито завеси. Вероятно той е внесъл тези неща, за да заглуши шума. Но как е станало това всъщност, никой не може да каже.

— Все трябва да е говорил с някого — възрази Роян.

— Не е задължително. Подобно нещо може да се свърши и по телефона, с писмо или посредници. Нашият човек е професионалист.

— Тогава трябва да намерим посредниците. Знаем, че зад всичко това стои Касалонга, но това не ни е от кой знае каква полза. Трябва да можем и да го докажем. Четири убийства за няколко дни дори и за неговите възможности са нещо необикновено.

— Откъде знаеш, че Касалонга има нещо общо с пожара в „Клерол“ и наемния убиец? — попита Хиро.

За момент Роян беше слисан. После каза сговорчиво:

— Шесто чувство. Винаги мога да се опаням на него.

— Тогава шестото ти чувство трябваше да ти подсказва също, че Сара Миърс не се е самоубила — отбеляза Хиро. Роян се ухили.

— То това и направи, Джеймс. Но в момента това е маловажно. Става дума за три четвърти милион долара.

— Три четвърти милион долара? — попита смаян Хиро. — Трябва да ми обясниш.

— Когато убиват синдикални лидери, това е свързано с въпроса за властта, Джеймс. А властта е само друга дума за пари, много пари. Докъде би стигнал ти за три четвърти милион долара?

— Точно дотам, докъдето разрешава законът — каза Хиро. — Защо питаш?

— Просто така — каза Роян. — Забрави го.

— Защо питаш? — повтори Хиро.

— Казах ти, забрави това! — отговори Роян остро. После омекна. — Само понякога си мисля, всъщност човек би могъл да разбере порядъчните хора, които нарушават закона. За пари, заради някоя жена, за да могат да започнат нов живот.

— Един милион долара не са чак толкова важни — каза Хиро.

— Не са ли? — попита Роян. — Знаеш ли какво би могъл да направиш за Мириам само с малка част от тези пари?

Хиро знаеше. Знаеше го прекалено добре. Но избягваше да мисли, че тъкмо Франк е поел ролята на адвокат на злите духове. Обзе го чувството, че всички тези събития са взаимосвързани и че те, Франк и той, са оплетени в тези събития. Чувстваше, че Франк се отдалечава от него. Това беше предчувствие, което можеше да обземе само някого, който знаеше, че скоро ще умре, в навечерието на една битка, която ще вземе живота на мнозина и ще сложи край на всички плетеници.

— За какво, по дяволите, намекваш, Франк? — попита Хиро.

— За нищо. Мисля, че просто съм преуморен. Придаващ прекалено голямо значение на думите ми.

— Не, Франк. През целия си живот ти никога не си бил преуморен. В какво си се впуснал? В това ли? Забъркал ли си се в нещо? Снощи ми направи впечатление, че с теб нещо не е наред. В какво си се впуснал?

Гласът на Хиро беше почти истеричен. Роян се извърна рязко. Смачка лист хартия от бюрото си на топка.

— Впуснал съм се в това, да водя с теб безсмислен разговор — каза той остро. — Ако не се лъжа, ти водиш едно разследване. Искam резултати. Е, залавяй се за работа!

Хиро се вцепени. Лицето му стана безизразно.

— На вашите заповеди, капитане — каза той. Обърна се и излезе от стаята. Роян погледна след него и бавно се отпусна.

Трябваше да го направя, Джеймс, не разбираш ли? Но не знаеше какво всъщност трябваше да прави и имаше ли тук нещо за разбиране.

Виторио Касалонга беше разгърнал пред лицето си вестник и дремеше. Краката му бяха на слънце. Дървените облегалки на шезлонга бяха навлажнени от пот, защото дон Виторио бе навил ръкавите на бялата си риза до лактите. Над вестника бръмчеше пчела. Имотът беше защитен от погледите на любопитните с висок бял зид, а по цялата дължина на зида бяха насадени розови храсти.

Телефонът в къщата звънеше. След третото иззвъняване някой вдигна. След това в тревата се приближиха стъпки. Прозвуча гласът на Карло Ланджела:

— Мистър Уорън е, дон Виторио.

— А, да, много добре. Моля те, дай ми апарата.

Касалонга се изправи, а вестникът падна на земята. За момент на дон Виторио му се зави свят, защото беше станал прекалено бързо. Почака, докато Ланджела му прехвърли кабела в градината, вдигна слушалката и каза:

— Какво има, мистър Уорън?

Той присви малко очи, защото бялата стена отразяваше светлината на залязващото слънце.

— Дон Виторио, той се обади. Телефонира ми току-що каза бързо банковият директор. Гласът му звучеше депресирано и нервно.

— Кой се обади, мистър Уорън? — попита Касалонга.

— Мистър Гудман — изграчи Уорън. — Човекът, когото търсехте. Разбирате ли ме?

— Отлично ви разбирам, мистър Уорън. Казахте, че се бил обадил Милт Гудман, нали?

— Да.

— Това е интересно. И какво искаше той от вас?

— Това, което вие предполагаете. Искаше да се срещнем. Помоли ме да занеса ключа за банката.

— Кога?

— Тази вечер в осем. Трябва да се срещнем с него до телефонната кабина на ъгъла на Осма улица и Бродуей.

— Добре. Надявам се, че сте се съгласили.

— Да, разбира се, както вие искахте. Моля, дон Виторио...

— Да?

— Нали няма да има стрелба? Нали няма да стреляте, докато съм с него!

— Но, моля ви се, мистър Уорън, разбира се, че не. А аз въобще няма да присъствам. И знаете ли защо?

— Не.

— Защото от двацет и четири часа насам Милт Гудман е мъртъв.

— Да, но...

— Откъде знам това ли? — попита Касалонга спокойно. Той прогони с ръка една пчела от облегалката на стола. — Знам и това е достатъчно. Човекът, който ви се е обадил, мистър Уорън, е мошеник.

— За момент Касалонга помисли да не би самият Уорън... Но не, банкерът никога не би посмял да елиминира него, дон Виторио. За това му липсваше решителност.

— Но какво да правя тогава, дон Виторио? — попита Уорън с плачлив глас.

— Ще се държите с него така, все едно че е мистър Гудман, разбрахте ли? Точно така. Ще направите за него това, което бихте направили за Гудман.

— А ако иска да отвори сейфа?

— Тогава ще му го отворите, мистър Уорън. Радвам се, че се чухме. Надявам се, че дъщеря ви е добре и следването ѝ доставя удоволствие.

— Да, благодаря, дон...

Касалонга затвори. За миг остана неподвижен. Нито един мускул не трепваше по лицето му. След това, безкрайно дълго, той започна да се усмихва. Смахът се разля по устните и брадата му като сладко желе.

Един непознат, един дребен гангстер се опитваше да направи големия удар. Това беше добре, това беше много добре. Облекчаваше значително неговата, на Виторио Касалонга, работа. Непознатият щеше да получи парите и да изчезне с тях. Щяха да го наблюдават и да му вземат парите. Чарлз Уорън щеше да подаде заявление до полицията и щеше да го опише. Полицията получава труп, който отговаря на описанието, защото непознатият щеше да плати за дързостта си. Но парите щяха да изчезнат, а върху него, дон Виторио Касалонга, нямаше да падне дори и сянка от съмнение. Защото полицията естествено щеше да повярва, че непознатият е убил Гудман и другите двама в „Клерол“ заради съдържанието на сейфа.

— Карло, махни телефона и седни при мен! — каза дон Виторио. Усмивката все още сияеше върху брадичката му, но нито една пчела повече не се осмеляваше да се приближи до възрастния човек в шезлонга.

Възможно ли беше човек да има две лица? Естествено, мислеше Хиро, повечето хора имат две лица. Нали вчера вечерта го обяснявах на Франк. Но беше ли възможно най-добрият приятел години наред да не забележи, че някой има две лица, две души, че едновременно е и

ченге, и гангстер? Разбира се, и това беше възможно, защо не? Франк Роян беше полицаи, и то добър. Какво още беше той? Каква игра играеше зад гърбовете на приятелите и колегите си? Хиро знаеше, че трябва да разбере това. Не искаше внезапно да се изправи пред едно решение, за или против Франк, без да е подготвен за това. Вероятно би могъл да се погрижи въобще да не се налага да взема такова решение. Но как да осъществи това?

Хиро отхапа от един хотдог с горчица, който си беше купил на улицата. Избърса малко горчица с палеца си, но ъгълът на устата му продължаваше да лепне. Денят превалиаше, а по улиците духаше студен вятър.

Дали не беше несправедлив към Франк? Защо изведнъж беше готов да приписва тъмни машинации на човек, когото смяташе за свой приятел и години наред е бил за него образец? Колко приятелства са развалени заради взаимни безпочвени подозрения? Не заслужаваше ли Франк да му се доверява, докато се появи конкретен повод да го подозира?

Хиро се чувствуваше разкъсан. Той копнееше за някого, с когото можеше да говори по този проблем. Може би с Лаура. Но през следващите дни и нощи Лаура беше заета в „Майъм“, защото сред децата имаше няколко нови пациенти, които трябваше да бъдат наблюдавани непрекъснато.

Може би щеше да е по-добре вместо с Лаура да говори с Франк. Но това не беше възможно. И двамата бяха прекалено изнервени като всеки нюйоркчанин в горещината на последните дни. Вероятно подозрението му беше само продукт на горещината, която превръщаше почтените съпрузи в убийци, която беше накарала един ученик да се изправи срещу учителя си със сачмена пушка, а едно самотно момиче от курса по танци да се отдаде на цяла орда пъпчиви рокери в храстите зад спортната зала.

По дяволите, трябваше да изяде сега този хотдог, да си изтупа трошите от реверите и да си иде вкъщи. Имаше нужда от почивка. Трябваше най-сетне хубаво да се наспи. Тогава някои проблеми щяха да се решат от само себе си.

Манхатън щеше да изкара няколко часа и без лейтенант Джеймс Хиро. Това беше добре и за двете страни — и за Манхатън, и за Хиро.

Той седна зад кормилото усмихнат, запали колата и погледна в панорамното огледало. Срещна го празен и объркан поглед.

СЕЙФЪТ ШИРОК 60 СМ, ТОЧНО ТОЛКОВА ВИСОК И ТОЧНО ТОЛКОВА ДЪЛЪГ. ВРАТИЧКАТА ОТ СРЕБРИСТА СТОМАНА — ТОЛКОВА ГЛАДКА, ЧЕ ЕДИН СЛЕПЕЦ, ОПИТВАЙКИ Я С ПРЪСТИ, НЕ БИ МОГЪЛ ДА УСЕТИ И НАЙ-МАЛКАТА НЕРАВНОСТ. В МЕТАЛА — ДВЕ КЛЮЧАЛКИ КАТО ДВЕ ОЧИ В НОЩТА. РЕДИЦАТА ОТ МЕТАЛНИТЕ ВРАТИЧКИ В ТРЕЗОРНОТО ПОМЕЩЕНИЕ НАПОМНЯ ШАХМАТНО ПОЛЕ. ОСВЕТЕНИ ОТ НЕМИГАЩАТА СВЕТЛИНА НА НЕОНОВИТЕ ЛАМПИ, ТЕ ПРЕДСТАВЛЯВАХА НАЙ-ВИСША СТЕПЕН НА СИГУРНОСТТА.

В осем без четвърт все още беше светло. В стъклата на телефонната кабина на ъгъла на Осма улица и Бродуей се отразяваше последната светлина на угасващия ден между светлините на колите и светлинните реклами на кината и театрите. По продължение на фасадите на сградите се лееха реклами на червени, жълти и виолетови вълни.

Роян чакаше във входа на едно секс-кино до някакъв пиан с кожено яке. Беше с шапка, светъл шлифер и черни прашни обувки. Десният му юмрук стискаше в джоба на шлифера един полицейски „Питон“. С лявата си ръка притискаше към устата носна кърпа. Така не можеха да го познаят веднага.

Някой влезе в телефонната кабина и започна да разлиства указателя. Не беше Чарлз Уорън. Роян се огледа в двете посоки на улицата. Освен неколцина бизнесмени в костюми, младежи с дънки и червени якета и няколко хипита не се виждаше никой друг. Може би Уорън е взел такси. До банката не беше далеч. Тя се намираше в една пресечка на Осма улица.

Роян беше станал нервен. Потеше се, въпреки че се беше захладило. Устата му пресъхваше. Сега с удоволствие би пийнал

уиски, но нямаше време. Дръжката на револвера беше хлъзгава и топла.

В осем без три минути Уорън дойде до телефонната кабина. Беше запъхтян и непрекъснато се оглеждаше. И той държеше носна кърпа в ръката си, но с нея само бършеше потта от челото си. Беше с измачкан костюм.

Роян стисна револвера по-здраво, притисна носната кърпа към лицето си и се отдели от входа на секс-киното.

— Хей, приятел — извика пияният след него, но Роян не му обърна внимание. Насочи се към Уорън. Познаваше го. Фелисити веднъж го беше представила, когато един ден я чакаше след работа.

Щом стигна до банковия директор, той се изкашля и каза:

— Моля, без излишни движения, мистър Уорън. Дръжете се така, все едно случайно сме се срещнали.

Уорън се обърна.

— Мистър Роян, какво правите тук? Ама че случайност!

— Не — отговори Роян. — Ключът у вас ли е?

— Ключът? — попита Уорън. Тогава му просветна. — Вие ли ми се обадохте днес следобед?

— Да. Елате веднага, отиваме в банката.

— Мистър Гудман нали вече не е жив?

— Бързо включихте, мистър Уорън. Хайде, по-живо. Нямаме много време.

Уорън не разбра. Най-напред беше очаквал един беглец, след това един мошеник, а сега срещу него стоеше полицаи. Страхуваше се, че връзките му с мафията вече бяха разкрити или че искаха да му натресат нещо друго. Но Роян се държеше твърде необичайно. Той непрекъснато се потеше и кашляше в носната си кърпа.

— Аз не разбирам, капитан Роян — каза Уорън, заеквайки.

Вятърът разпиляваше по Бродуей смачкани вестници. Роян свали ръката си с носната кърпа от устата. Извади от джоба си револвера и го покри с кърпата. Виждаше се само малкото смъртоносно черно дуло, а то сочеше точно към корема на Уорън.

— Сега разбирате ли, идиот такъв? — попита Роян с дрезгав глас. — Хайде да вървим.

И докато Уорън се обръщаше безмълвно, потейки се, обхванат от страх, и тръгна по тротоара пред Роян, като стар човек, който напразно

се опитваше да придаде смисъл на нещата, Роян изведнъж разбра, че всичко беше започнало да се проваля. Това прозрение го завари напълно неподготвен и за секунди накара дъха му да спре. Той пхна пистолета в джоба си и се загледа в краката си. Всичко се заплиташе и той не можеше вече да се измъкне.

След като Чарлз Уорън го беше познал, връщане назад вече нямаше. Трябваше да издържи докрай, а тъй като се бе целил твърде високо, накрая така или иначе те щяха да го хванат. Хвани я, хвани я, хвани я, Джеймс! По-добре да не се беше залавял.

Посетителите от нощния клуб и киното изпълваха тротоарите. Срещу тях се провираха рамене, блъскаха ги. Ако сега Уорън се разкрещеше, Роян щеше да е загубен. Не вярваше, че наистина ще има кураж да стреля. Да стреля и да убие банковия директор.

Завиха в страничната улица, където се намиреше „Фърст Ню Йорк сити банк“. Бродуей остана зад тях, а шумът от превозните средства утихна.

Двете кръгли лампи от фасадата на банката хвърляха матова светлина върху тротоара. Директорът на филиала забави ход. После колебливо се обърна.

— Има нощен портиер — каза той. — Освен това алармената инсталация е включена.

Роян се усмихна с ледена гримаса.

— Сега вече разбрахте, нали? — попита той. — Не можете ли да влезете нощем в сградата, понеже сте забравили нещо?

— Мога.

— Е, тогава портиерът ще ви пусне. Мен не ме познава. А вероятно и никога нищо не е чувал за Милт Гудман. Всъщност вие като директор би трябвало да можете да се справите с алармената инсталация. Ако ли пък не... — И ледената усмивка отново се появи. — В края на краищата аз съм полицаи. Ако колегите ми се появят, ще се оправя с тях.

— Капитан Роян, вие наистина ли всичко добре... — започна директорът на филиала отчаян.

Но Роян го прекъсна посред изречението:

— Да. Много добре, в продължение на половин живот.

Уорън примирено сви рамене. Досега още не беше забелязал хората на Касалонга, но знаеше, че те са тук и нито за миг нямаше да

го изпуснат от поглед. Знаеше и още нещо. Знаеше, че това ченге, капитан Франк Роян от управлението в Манхатън-Уест, щеше да го убие, ако той се опиташе да се измъкне със съдържанието на сейфа. Или той, или Касалонга. Един от тях двамата щеше да се отърве от него, дребния, маловажен Чарлз Уорън.

Двамата мъже на тротоара се гледаха. Докато стояха на страната на закона, бяха овладели всички похвати. Сега бяха само жертви, защото престъплението изяждаше децата си винаги и навсякъде.

— Да вървим — каза Роян.

Те тръгнаха по каменните стъпала към входа на банката. Уорън позвъни. Като нощна аптека, помисли Роян. И също като в нощна аптека нямаше никакви трудности, защото те си имаха рецепта. Портиерът се появи от тъмнината, като риба от дъното на аквариум, позна директора и отвори, след като направи жест на учудване.

— Добър вечер, мистър Уорън. Мислех, че сте болен. Дневната смяна...

— Да, Робърт, вече съм по-добре. Трябва да ида в кабинета си. Аз...

Той започна да се запъва.

Роян се обля в пот. Но след малко Уорън отново се съвзе. Това беше малка банка, а портиерът не беше недоверчиво ченге, а един възрастен човек. Роян беше представен като мистър Гудман от синдикалната върхушка, който трябваше да успее да хване нощен полет за Вашингтон и трябваше да вземе от сейфа си важни документи за Министерството на правосъдието.

Нощният портиер едва не козирува, а Роян едва не се разсмя от облекчение. След това се качиха в асансьора на административния етаж. Миришеше на палисандрово дърво, смазочно масло и застоял дим. Лицата им изглеждаха бледи и болнави. Осветлението в асансьора примигваше.

— По отношение на ключовете от сейфа няма какво да ви зальгвам, нали, Роян? — попита Уорън. Въпреки страха в гласа му се усещаше нюанс на презрение.

— Не — каза Роян. — Вземете и двата! — Той устоя на изкушението да избърше устата си с ръка или да прокара зъби по долната устна. Очите му фиксираха една точка от костюма на Уорън.

Така не беше необходимо да го гледа в лицето. Палецът му нервно поглаждаше дръжката на револвера.

Асансьорът спря с въздишка. Двамата мъже тръгнаха по мек мокет. Роян следеше всяко движение на директора. Трябваше да е готов на всичко, дори и на това, че Уорън можеше да задействува алармената инсталация. Бездруго му се струваше странно, че Уорън, когото Фелисити винаги беше описвала като много сериозен, делови човек, сега, без да му мигне окото, правеше неща, от които би трябвало да го заболи сърцето. Дали за това допринасяше дулото на пистолета, или обстоятелството, че имаше работа с полицаи? Или Уорън имаше някакъв скрит коз?

Без да пуска осветлението, Уорън извади от чекмеджето на бюрото си един ключ.

— Двата — каза Роян.

— Мислите ли, че държа всички ключове от сейфовете в бюрото си? — попита Уорън. — Това е ключът за стаята, в която се намират другите ключове.

Излязоха от директорския кабинет. Роян усещаше в стомаха си тъпа болка. Трудно му беше да повярва, че ще вземе парите в ръцете си и ще изчезне от банката.

Десет минути по-късно седяха пред вратата с решетката, която отделяше помещението със сейфовете от останалата част на сводестото подземие. Уорън беше взел всички необходими ключове и бе изключил част от алармената инсталация. Пръчките на решетките блестяха на бледата неонова светлина, падаща от тавана. Ключът се завъртя в масивната дискообразна ключалка с дрънчене.

Роян беше извадил оръжието от джоба на палтото си и бе насочил дулото му към гърба на Уорън. Сега банковият директор беше съвсем спокоен. Неоновото осветление придаваше на предметите в помещението зеленикав отблясък. Вратичките на сейфовете нямаха светлинни петна по гладката си повърхност. В средата на помещението имаше голяма мраморна маса. Тук, долу, беше толкова студено, че Роян зъзнеше.

— Побързайте — каза той. Носът му течеше, вероятно от напрежение, а болките в стомаха му се усилиха. Стъпките им отекваха по каменния под.

Сейфът на Гудман беше номер 124.

— Знаете ли какво има в касетата? — осведоми се Уорън с дрезгав глас.

— Да.

— Тайни документи ли?

— Не. Пари.

Двата ключа бяха пъхнати в ключалките един след друг. Езичетата на ключовете бяха силно назъбени. Роян се питаше как е могъл да повярва, че ще се добере до парите, а след това ще забрави за станалото. Сега нещата безвъзвратно поемаха своя път и ако той имаше дори и най-малкия шанс да се измъкне здрав и читав с парите, тогава трябваше да убие Уорън. Уорън и Фелисити, и... Ръката му стисна револвера по-здраво. Който можеше да каже „А“, трябваше да може да каже и „Б“, иначе щеше да го каже някой друг и накрай се стигаше до „У“, като Умопомрачение.

Вратичката на сейфа се отвори. И двамата мъже впериха поглед в него, като че ли вътре можеше да има нещо, което в последния момент можеше да осуети намеренията им. Но в тъмния сейф имаше само един куфар с обковани с метал ръбове.

Роян пъхна пистолета в джоба на палтото си и хвана с две ръце куфара. Беше тежък. Роян го измъкна и го сложи върху мраморната маса. Двете секретни ключалки бяха заключени. Роян бе допускал това. Извади от джоба на панталона си ножче, отвори едно от масивните остриета и ключалките. Двете езичета мигновено отскочиха нагоре. Роян отвори капака.

— Господи! — възкликна Уорън.

Роян не каза нищо. Гледаше втренчено чистите, пакетирани петстотиндоларови банкноти, които изглеждаха недокосвани и невинни.

— Колко са? — попита Уорън.

— Три четвърти милион — отговори Роян.

— Господи! — повтори Уорън. — И сега какво?

— Сега ще излезем от банката заедно. Не забравяйте, че съм въоръжен. Можете да информирате полицията, като се приберете у вас. Един непознат ви е заплашил с оръжие и ви е накарал да отворите сейфа. Портиерът няма да може да си спомни лицето ми, а вие ще дадете погрешно описание. Ако правите глупости, ще дойда пак и ще ви убия. Ясно ли е?

— Да. По-добре ще е да направя това, което казвате — каза Уорън уморено. Не се потеше повече. И двамата знаеха, че Роян все пак ще го убие, но същевременно се надяваха, че има и друг изход.

Уорън грижливо заключи сейф номер 127.

Тръгнаха през трезора към вратата, сега вече точно като риби в аквариум. Роян носеше куфара. С другата ръка пак притискаше носната кърпа към устата си. Уорън махна на портиера и му извика:

— Лека нощ, Робърт.

Портиерът отключи и отново заключи зад тях, а те излязоха в нощта.

Уорън отново се опита да открие хората на Касалонга и отново не му се удаде, а това го успокои повече, отколкото, ако ги беше видял. Сега не знаеше какво да прави. Целият живот, който беше изживял до днешния ден, се беше обезсмислил от това, което той направи днес.

— Повървете с мен още малко! — каза Роян. Той имаше чувството, че е глътнал парче желязо и някой го дирижира с огромен магнит.

Тръгнаха към Осма улица, чийто светлинен поток искреше пред тях.

— Бих искал да се прибера — каза Уорън.

— Скоро ще си бъдете вкъщи. Не ви ли го казах вече? Първо искам да стигна до колата си.

Те вървяха един до друг като добри приятели. Страничната улица беше почти безлюдна, но по Осма се тълпяха безделници.

— Искам да си вървя! — каза Уорън още веднъж. Думите му прозвучаха умолително.

Роян не му отговори. Мислеше, че директорът всъщност нямаше от какво да се страхува, защото тук беше пълно с хора. Стигнаха до главната улица. Колите се приближаваха по синкавочерния асфалт и профучаваха, проблясвайки. Уорън и Роян стояха близо до уличното платно. Светлините на светофара се сменяха от червено на зелено. Минувачите се вглеждаха в осветените витрини. Уорън се огледа с търсещ поглед.

— Елате да пресечем улицата — каза Роян. Гласът му звучеше чуждо и на самия него.

— Не.

Уорън изведнъж разбра и искаше да избяга. Роян реагира, без да мисли. Обкованите с метал ръбове на куфара уллучиха Уорън в гърдите и директорът изгуби равновесие. Никой не чу вика на Уорън, но всички чуха изсвирването на спирачките.

С периферното си зрение Роян успя да види, че върху улицата и калниците на една кола пръскаше нещо червено, като че ли някой беше излял детска кофичка, пълна с боя. Той отскочи и побягна по улицата. Куфара държеше пред гърдите си като щит. Разблъскваше минувачите, които не му правеха път. Отражението на светлинните реклами трескаво пробягваше по лицето му. Той се потеше, а глътките въздух дрънчаха в главата му като невидима камбана.

След пет минути стигна до колата си, хвърли се зад кормилото и запали двигателя. Изглежда, никой не го следеше. Той даде газ, със свирещи гуми се вля в потока на движението и потърси пакета с цигари, който беше полуизмачкан под куфара върху съседната седалка.

Всичко беше минало добре. Никой не го преследваше. Парите бяха у него — три четвърти милион и можеше спокойно да се прибере вкъщи, да размисли и да избере скривалище. За първи път шестото му чувство го бе излъгало. Не се провали и все още беше здрав и читав. Но тогава си спомни за Чарлз Уорън и се почувства зле.

НИКОЙ НЕ ЗНАЕШЕ КОЙ Е ТОЙ И КАК СЕ КАЗВАШЕ, НО СНИМКАТА МУ ВЕЧЕ СЕ БЕШЕ ПОЯВЯВАЛА ВЪВ ВЕСТНИКА. А В НАДПИСА ПОД НЕЯ СЕ СПОМЕНАВАШЕ И ИМЕТО МУ. БЕШЕ ПО-САМОТЕН ОТ ТИГЪР В ДЖУНГЛА, НО ИМАШЕ ДВАМА ДУШИ, КОИТО ОБИЧАШЕ ПОВЕЧЕ ОТ ВСИЧКО. ТОВА БЕШЕ ЕДНА ТЪЖНА, БОЛЕЗНЕНА ЛЮБОВ, КРАЙ НА КОЯТО МОЖЕШЕ ДА СЛОЖИ САМО СМЪРТТА. СМЪРТТА, КОЯТО ТОЙ САМИЯТ НОСЕШЕ И СРЕЩУ КОЯТО ВЪПРЕКИ ТОВА ВСЕКИ ДЕН СЕ ОПЪЛЧВАШЕ. НИКОЙ ОСВЕН НЕГО НЕ ЗНАЕШЕ КОЙ Е ТОЙ И КАКВО СТАВА С НЕГО. ЗНАЕШЕ, ЧЕ Е ЕДНА ВЕЗНА, НО ТОВА ГО ЗНАЕШЕ САМО В ОНЕЗИ ЧАСТИ НА СЕКУНДАТА, КОГАТО ДВЕТЕ БЛЮДА ЗАСТАВАХА НА ЕДНА ВИСОЧИНА.

Още преди да му се обалят по телефона, той знаеше, че всичко е свършило.

Нямаше представа как са го намерили, откъде са знаели. Но го бяха проследили и сега бяха долу на улицата, двама мъже в една лимузина „Пакард“. Не бяха полицаи. Бяха хората на Касалонга.

Беше хвърлил куфара върху кушетката, без да светва лампата. След това размисли и все пак запали осветлението, след като през процепа на завесата видя, че не си бяха тръгнали, а чакаха.

Все още не си беше съблякъл нито шлифера, нито беше свалил шапката си. Потеше се. Казваше си, че трябва да бяга, но се питаше какво му трябваше за бягството. Трябваше да се откачи от тях. Вероятно знаеха кой беше той и как се казваше, но може би не знаеха, че е наел къща извън града. Можеше да се скрие там на първо време и да размисли как да действа по-нататък. С три четвърти милион долара можеше да направи много неща. Във всеки случай сега трябваше да изчезне, преди ония двамата долу да получат подкрепление.

Роян си запали цигара и запуши припряно. Какво всъщност трябваше да вземе? Паспорт, чекова книжка, кредитни карти, запасни муниции.

Телефонът иззвъня. Роян го изби пот. Кой можеше да е това? Джеймс, Фелисити, управлението, Касалонга? Не, Касалонга не. Той не би се обадил. Роян вдигна слушалката.

— Ало, Франк? Тук е Джери. Имате ли секунда време за мен?

Управлението. На телефона беше сержант Джери Мълиган.

— Разбира се, Джери — каза Роян. Опита се да се успокои. — Какво се е случило?

— По ваше нареждане проведох разследване. В бар „Джими“, спомняте ли си?

— Естествено, Джери. — Търпение.

Мълиган се окашля.

— Нашият приятел Джими наистина е забелязал нещо, сър. Изглежда, Гудман се е криел някъде наблизо и редовно е ходел в бара. Намирам това за доста лекомислено. Разбира се, Джими не е имал представа кой е той, иначе щеше да ни уведоми. Но най-важното идва сега, сър. Преди няколко вечери Гудман, който иначе винаги идвал сам, се бил срещнал с един човек, който приличал на вас.

— На мен? Откъде знае Джими как изглеждам аз?

— Видял снимката ви във вестника, сър. Сега поне имаме някаква отправна точка. Знаем как изглежда заподозреният и каква кола кара.

— Не разбирам — каза Роян. Искаше най-сетне да се отърве от Мълиган.

— Тази вечер, а също и в нощта, когато Гудман беше убит, през цялото време близо до бара е била паркирана една кола, която е била забелязана от много посетители, защото никога преди това не я били виждали.

— Имате ли номера ѝ?

— Не. Но е тъмнокафяво или черно „Камаро“.

— Окей, Джери, добра работа си свършил. Утре на оперативката ще решим какво да правим по-нататък.

— Лека нощ, сър.

Роян затвори. Беше потънал в пот. Заради този разговор беше изгубил най-малко пет минути. Трескаво събираше нещата, които му

трябваша за бягството. След това пак вдигна телефона и поръча такси на ъгъла на улицата зад къщата. Попита колко време ще е необходимо на шофьора, за да стигне дотам.

След това напусна жилището, без да гаси осветлението. Докато двамата мъже в колата долу забележат, че ги е водил за носа, щеше да е вече в къщата си. Той слезе по аварийното стълбище в задната част на сградата и след това бързо тръгна незабелязано към ъгъла на къщата с куфар в ръка.

Таксито чакаше с включен двигател.

Той не беше като другите.

От раждането на Мириам насам знаеше, че не е като другите и че никога няма да е като другите. Един мъж с такова дете в страна като Америка не можеше да се числи към голямото обикновено мнозинство.

Не би могъл просто да гледа как дъщеря му расте, става по-голяма и по-самостоятелна, как си намира приятели, ходи на танци и си взема кола под наем. Не би организиран празненство за осемнайсетия ѝ рожден ден или пък за годишнина, а и никога не би си уредил среща с дъщеря си в някой бар в града...

Живееше отделно от жена си, а любимата му беше при Мириам, докато той беше сам. О, Лаура, защо не можеше винаги да си при мен, да държиш ръката ми и да ми вдъхваш сила, когато черните дупки се разтварят и ме поглъщат...

Беше се прибрал вкъщи, за да спи, но мислите му се гонеха из главата и не го оставяха на мира. Беше изпил една бира до отворения прозорец, легна в леглото и чакаше спасението. Спасението дойде, когато телефонът иззвъня. Вдигна слушалката и докато говореше с доктора, отново видя онова проблясване, като че ли отвътре върху ретината на окото му се прожектираха диапозитиви.

Детето пред бюрото на Сара Миърс.

Мъжът в сивия костюм по пътя през градината към вилата.

Милт Гудман, умиращ с прострелян гръб, две кървави петна на ризата.

Отново се облече, взе костюма и пуловера с поло-яката и револвера с кобура — италианският пистолет му липсваше — и тръгна

надолу. В колата, както винаги, вече го чакаше приятелят му.

— Пак към боксовата зала ли? — попита приятелят му.

— Да.

— Странно, че този път се обади той — каза приятелят.

— Явно, че работата е на пожар.

Минаха през половината град, докато стигнат до овехтялата постройка. Прозорците бяха тъмни, защото по това време не се тренираше, но знаеха, че вратата винаги беше отворена. Паркираха колата в една странична улица и тръгнаха в топлата нощ към входа на залата. Вратата беше само открехната. Влязоха, завиха край един ъгъл и стигнаха до коридора. Както винаги, светеха само три жълти лампи на тавана, които хвърляха оскъдна светлина.

Касалонга чакаше в края на коридора. Бялата му коса имаше жълт отблясък, както и бялата роза върху ревера на костюма му, и бялата яка. Както винаги бяха обградени от сянка — две светлини в тунела, сполучливо беше казал веднъж Касалонга. Както винаги, да, всичко беше както винаги. Освен името на жертвата.

Този път двойно възнаграждение.

Кой е той?

Някой, който вие добре познавате, Солдато.

Какво е направил?

Задигна ни три четвърти милион долара. Не може някой да ни ограби и да остане жив.

Къде да го намеря?

Избяга. Беше в жилището си, но вече не е там. Взел е парите и ни се изплъзна. Но в този особен случай вие сигурно по-добре от нас знаете къде е отишъл.

Кой е той?

Името му е Франк Роян.

Солдато погледна приятеля си и по гърба му полазиха тръпки. Приятелят поклати глава бавно и ужасено. Жълтата светлина беше причина всичко да изглежда така ужасно бледо.

Франк? Капитан Франк Роян от Манхатън-Уест?

Да. Двойно възнаграждение. Приятелят все още поклащаше глава. Прегърна го.

Лаура. Мириам. Не. Франк. Да убие Франк Роян!

Не.

Не можете да откажете, Солдато. Знаете, че не можете да направите това. Той ни ограби — три четвърти милион — затова трябва да умре.

Значи това беше тайната на Франк, моя приятел... Той имаше намерение да обърне страницата. Той е станал един от тях. Прекрачил е тънката червена линия.

Напротив, ние можем да се откажем.

Ние?

Моят приятел и аз. (Подкрепи ме, приятелю, не отстъпвай!)

Ако се откажете, с вас е свършено, Солдато. Аз ще ви очистя!

Така ли? (Направи го, приятелю, този път го направи ти — стреляй!)

И тъй като всички по-нататъшни приказки бяха излишни, Солдато бръкна под самото на костюма си с антрацитен цвят, там, където кобурът на пистолета се гушеше до червения пуловер. Касалонга не разбра веднага, а когато разбра, беше твърде късно. Той протегна ръка отбранително, като на кинолента. Устата му се отваряше като на шаран във вода. Отдръпна се назад — твърде късно, твърде късно.

Ръката на Солдато отново се появи, вече с револвер, и описа дъга, докато дулото се насочи към гърлото на Касалонга. На устата на Касалонга се изписа дума, която трябваше да е „не“. Солдато приклекна като при внезапен удар на тенис. Палецът му дръпна спусъка, веднъж, два пъти. Дулото на оръжието проблесна с бяла светлина, в мрака заплуваха искри и плътта на Касалонга се разкъса. Кожата на врата му провисна раздрана. Бликна кръв, потече от устата и носа му. Бялата роза на ревера му стана червена.

Касалонга политна назад, при което косата му падна над очите. Падна по гръб с опънати крака. От раната му на интервали бликаше кръв и течеше по пода на коридора.

За един толкова възрастен човек смъртта дойде твърде бързо. Тялото още потръпваше и кръвта продължаваше да изтича. Зъбите и устните на Касалонга стържеха по каменния под.

Солдато се обърна. Искаше да даде оръжието на приятеля си, за да може и той да стреля още веднъж. Но приятеля го нямаше. Не беше тук и Солдато разбра, че винаги е бил сам.

Той отново прибра оръжието в кобура и бързо излезе от залата, в която пукането на изстрелите все още отекваше като огромен бронзов гонг. Седна в колата и отпусна глава върху кормилото. Опита се да размишлява.

Франк беше негов приятел, но беше направил нещо, което приятелят на един полицаи не биваше да прави. Беше направил нещо, което го беше превърнало в гангстер, и явно беше избягал, а така вината му ставаше още по-очевидна. Въпреки че беше обрал мафията, беше престъпник.

Тези размишления бяха безсмислени. Като полицаи имаше само една възможност — да залови Франк и да го изпрати пред съд. Като приятел можеше да го остави на свобода, тази съмнителна свобода, която оставаше на човек, обрал мафията — достойна смърт от револверите на гангстерите и достойно погребение. А там, отвъд смъртта, пак щяха да бъдат приятели, Франк и той.

Имаше само едно място, където Франк можеше да отиде сега — извън града, в наетата къща, в която преди няколко дни бяха яли стек и пили бира.

Той запали колата. Като погледна настрани, отново видя до себе си приятеля и го погледна въпросително, малко несигурно.

— Отиваме при него.

— Добре, Джеймс. Но ти трябва да решиш.

Когато колата излезе от страничната уличка, зад ъгъла зави една черна лимузина „Пакард“ и се приближи до боксовата зала.

Той каза:

— Знаеш ли, едва тази вечер забелязах, че доктор Валахи е бил негов човек. Мислех всичко това за шега. Но още в болницата той е бил негов човек. Той ме е подготвял за срещите с Касалонга преди всяка поръчка. Той пак ме е превърнал в машина за убиване като във Виетнам.

— Хипноза?

— Вероятно. Само че тази вечер не подействува правилно. Защото днес само чух гласа му по телефона. Но очите му, тези кафяви очи, тях не ги видях.

В ГОРЕЩИНАТА НА НОЩТА КРЪВТА ПУЛСИРА ВЪВ ВЕНИТЕ КАТО НАЖЕЖЕНА ЛАВА. ДВИЖЕНИЯТА ИЗГЛЕЖДАХА БАВНИ И ТЕЖКИ, КАТО ЧЕ ЛИ НА СТАВИТЕ ВИСЯХА ОЛОВНИ ТЕЖЕСТИ. ТЯЛОТО КАТО ЧЕ ЛИ ВИБРИРА В НЯКАКЪВ ДАЛЕЧЕН ТЪМЕН РИТЪМ, КОЙТО МОЖЕ БИ СЕ ОПРЕДЕЛЯШЕ ОТ ЧЕРВЕНАТА ЛУНА НА НЕБЕТО. САМО МИСЛЕНЕТО Е БЪРЗО И ЛЕСНО, ПРЕКАЛЕНО БЪРЗО И ПРЕКАЛЕНО ЛЕСНО. ВЕЧЕ НЯМАШЕ СПИРАНЕ ЗА КРЪВОЖАДНАТА ЛУДОСТ НА ДУХА, КОЯТО ПРЕМИНАВА ПРЕЗ ВСИЧКИ СВЕТОФАРИ, ИГНОРИРА ВСИЧКИ ПРЕДУПРЕДИТЕЛНИ ЗНАЦИ И ВЛИЗА В ПРОТИВОПОЛОЖНАТА ПОСОКА НА ДВИЖЕНИЕ ПО ЕДНОПОСОЧНИТЕ УЛИЦИ.

Франк Роян започна да превръща селската си къща в крепост. Беше изнесъл няколко ловни пушки за сачми и една автоматична пушка още преди няколко седмици, когато започна хубавото време. Сега в тъмното мъкнеше оръжията из къщата и ги разпределяше по стаите заедно с кутиите с патрони. Не беше запалил светлина никъде. Надяваше се, че през следващите часове мафията нямаше да го открие, но не изключваше нищо.

След като пушките и пистолетът бяха разпределени, Роян взе под мишница автоматичната карабина и застана на пост, седнал на един сгъваем стол зад входната врата. Беше си взел кутия бира от хладилника. Сложи оръжието върху краката си и запали цигара. Пепелта изтръскваше направо на пода. Никога вече нямаше да се върне в тази къща, щом веднъж я напуснеше.

Но къде да отиде?

На Бахамските острови? В Рио? В Европа? Ръката на Касалонга щеше да го настигне навсякъде.

Въгленът на цигарата проблясваше в тъмнината. Вън пред къщата и в градината вятърът шумеше в листата на храстите и дърветата.

Роян се изправи. Там се чуваше и друг шум... Той се заслуша и хвана цевта на оръжието. Да, ето го пак. Двигател на кола, вървеше на високи обороти, свирене на гуми по завоите. Тук извън града беше необитаемо. Случайност ли беше?

Роян стана и погледна през прозореца. Видя, че светлините на колата бързо се приближават. От време на време ги закриваха стволовете на дърветата или редиците на храстите, но след това отново се появяваха. Роян усещаше как сърцето му бие, но иначе беше спокоен. Вдигна оръжието и махна предпазителя.

Колата се насочи направо към къщата с проблясващи фарове. Това не можеха да бъдат хората на Касалонга. Те щяха да дойдат тихо и щяха да изключат фаровете. Колата спря пред къщата. Леден ужас прониза Роян. Колата пред къщата беше „Камаро“, тъмнокафява или черна. Описанието на Мълиган. Човекът зад кормилото не слизаше.

Солдато. Убиецът.

Бяха обърнали дебелия край. Човекът, чиято кола е била видяна пред бар „Джими“. Роян се отдръпна от прозореца и трескаво размишляваше.

Вън се чу затваряне на автомобилна врата. По ситния чакъл проскърцваха стъпки и се приближаваха към къщата. Роян беше окъпан в пот. Това не беше предвидил.

Стъпките спряха пред вратата на къщата. За момент се възцари тишина. След това се чу да обикалят къщата. Роян изтича в спалнята. Остави карабината и извади от кобура пистолета. Лунната светлина падаше през прозореца върху килима, а сенките на клоните се движеха по мебелите като тънки крила. Солдато се приближаваше откъм градината. Като при Сара Миърс, мислеше Роян. Затаи дъх. Устата му беше пресъхнала.

Откъде можеше да знае Солдато, че той е тук? Или Солдато беше всезнаещ? Изведнъж силуетът на мъжа се появи в градината пред прозореца. В ръката си държеше револвер. Гледаше към езерцето, а след това погледна в стаята.

Роян се вцепени. Мъжът, който стоеше там, не беше Солдато. Това беше Джеймс Хиро. Роян за малко да извика на приятеля си. Но

тогава се сети за куфара със седемстотин и петдесетте хиляди долара върху масичката и замълча. Какво търсеше тук Хиро? Откъде знаеше, че Роян не беше в Ню Йорк? Знаеше ли изобщо?

Хиро отговори на всички тези въпроси с изненадващо движение. Вдигна ръката си с оръжието и счупи големия прозорец. Стъклата паднаха долу с дрънчене. С дулото на пистолета Хиро методично дочупи останалите парчета стъкло в рамката на прозореца и се покатери в стаята.

— Франк? — попита той. Силуетът му ясно се очертаваше на фона на градината. Можеха да се различат и чертите на лицето му. Изглеждаха като гравирани в сребро. Роян се притисна в ъгъла, вдигна револвера, дишаше тихо.

Хиро се огледа в стаята, откри обкования с метал куфар върху масичката и отвори ключалките. Вдигна капака с дулото на револвера и погледна чистите, гладки банкноти. Не подсвири, нито пък направи дори и най-малък жест на изненада.

Роян се раздвижи. Платът на панталоните му прошумоля.

— Кой е тук? — попита Хиро така тихо, като че ли въобще не искаше и да знае.

— Аз съм, Джими. Какво правиш тук? Защо не си в...

Роян не довърши изречението. Излезе от ъгъла с полувдигнато оръжие, като че ли не знаеше защо прави това. Хиро се усмихна болезнено. Когато се обърна, погледът му беше празен.

Той каза:

— Грешка беше, капитан Роян, да ограбвате мафията.

Роян наклони леко глава, като куче, което надушва следи.

— Откъде знаеш...

И тогава разбра. Прозрението му дойде като удар. Всичко беше толкова ясно, че всяко съмнение изчезна.

— Ти си Солдато — каза Роян, като че ли винаги беше знаел това. Това не беше предположение, не, а познание, което едва сега дръпна завесата. Само гласът му все още звучеше недоверчиво.

— Да — каза другият. Той знаеше — за първи път, — че преди половин час е бил Джеймс Хиро, когато излизаше с колата от града. Но тук, в този момент, беше Солдато. Огледа се. Приятелят му стоеше зад него, но някак избледня, като че ли се бе разтопил в тъмнината.

— Джими!

— Не съм Джими. Не ме наричайте така. Мисля, че е той. — Той сочеше неопределено някъде зад себе си. Но там нямаше никой и никой никога не бе стоял там.

Роян потрепери. Изведнъж го обзе съжаление. Ти си болен, Джими, мислеше той. Двамата мъже се гледаха втренчено. Роян трескаво мислеше. Кога за първи път се появи лицето на безликия убиец на мафията, на мъжа, когото всички наричаха Солдато? Малко след като Кати и Хиро се разделиха и той заведе Мириам в „Майъм“.

Ти си болен, Джими.

Топката летеше във въздуха, те се смееха, тя бавно се спусна към мрежата, пружинираше нагоре-надолу и падна надолу през отвора.

Господи!

Трябваше да се опитам да го разбера, да играя неговата игра, мислеше Роян. Но не можеше. Беше се страхувал, че Хиро е дошъл да го залови. Тогава биха могли да се споразумеят, заради старото приятелство. Но човекът, който стоеше пред него, вече не знаеше, че са били приятели. Може би част от него знаеше това, някоя скрита, изолирана част. Но това не беше достатъчно — не, когато въпросът е на живот и смърт и когато съзнанието на този човек е програмирано за смърт.

Да, той, Роян, е бил някога полицай, а сега беше гангстер. Но Джими през цялото време е бил и двете неща едновременно, полицаят на годината и Солдато. Едната ръка не е знаела какво върши другата.

— Мислели сте си, че като изясните случая, ще извадите перлите от мидата, нали, капитане? — попита Хиро. Гласът му звучеше глухо, бездушно. — Това беше грешка.

— Знам, но исках да ги имам, Джими. Винаги съм искал да имам много пари.

Държеше оръжието в ръката си и знаеше, че трябва да стреля, ако искаше да се измъкне здрав и читав. Но не можеше да се реши. Как можеше той, който е господар на сетивата си, да застреля най-добрия си приятел? Най-добрия приятел, който освен това беше и болен.

— Касалонга ли те изпрати, Джими? — попита Роян.

Клепките на Хиро трепнаха. Погледна настрани, но все още беше сам.

— Касалонга е мъртъв — каза той.

— Ти ли го уби?

— Да. Той трябваше да умре. Той знаеше прекалено много през цялото време. Беше опасен. Трябваше да умре, защото познаваше и двама ни.

— Ти си бил сам, Джими. Винаги — каза Роян натъртено.

Хиро не каза нищо. Той вдигна малко револвера. Лунната светлина прокарваше сребърна линия по дулото.

— Дай ми револвера, Джими. Ние двамата можем да се справим. Благодарение на парите. Три четвърти милион. Ще ги разделим. С твоята половина можеш да осигуриш бъдещето на Мириам.

Пръстът на Хиро търсеше спусъка на оръжието. Ръката му не трепереше. Очите му гледаха безжизнено.

— Джими, дай ми револвера! — Гласът на Роян беше настоятелен, почти умолителен. Той предпазливо направи една крачка към Хиро. Лицето му беше мокро от пот.

— Не съм Джими. Кой е Джими? Той ли?

— Няма никакъв той, Джими. Има те само теб и ти си Джими. Ти си лейтенант Джеймс Хиро.

— Не, аз съм...

Роян почти се бе доближил до Хиро. Той протегна ръка, за да хване оръжието.

Солдато дръпна спусъка.

Дулото на револвера беше само на три сантиметра от корема на Франк Роян. Пламъкът от изстрела изгори ризата му, а куршумът прободде кожата му като горящ пръст. Роян политна назад. От раната бликна кръв и се спусна като червена завеса върху долната част на тялото му.

Джими, мислеше нещо в Роян. Ти най-сетне я улови. Той гледаше тъмния хол, но картината започна да трепти по краищата и след това се сбръчка като лист хартия в огън. Това беше смъртта, нищо друго освен един голям огън. Последното, което видя в пламъците, беше високата изправена фигура на завърналия се от войната във Виетнам Джеймс Хиро, неговия приятел. После картината изгасна и всичко стана тъмно, като че ли полъхът на вятъра беше загасил пламъка на свещ в главата му.

Хиро погледна към мъжа в краката си, който все още стискаше револвера, с който не беше стрелял.

— Франк — каза той. Стани. Аз съм твой приятел.

Мъжът не помръдваше. Хиро се огледа. Беше сам, сам, сам с един мъртвец в тъмнината. Тогава за първи път видя какво се беше случило и какво беше направил. Той падна на колене и погали косите върху челото на мъртвия. По страните му се стичаха сълзи.

Франк, искаше да каже той, но гласът му отказваше.

Лейтенант Джеймс Хиро стоеше на колене до трупа на своя приятел вече четвърт час. После бавно вдигна глава и погледна към счупения прозорец, зад който се простираше градината. Ето че всичко беше отминало. Той вече не можеше да направи нищо нито за Франк, нито за себе си. Щеше да замине за Ню Йорк и да се предаде — да се признае за виновен и да изтърпи наказанието си. Щеше да даде показания, че е предполагал, че някой е влязъл с взлом в къщата на Франк и по погрешка е застрелял самия Франк. Парите щеше да скрие. Не знаеше чи са тези пари и откъде ги имаше Франк.

Знаеше, че не биваше да допуска мъртвият капитан да бъде опетнен.

Три четвърти милион, беше казал Франк. Достатъчно, за да обезпечи завинаги най-добрите грижи за Мириам. Щеше да повери парите на някой хитър адвокат. Или на Лаура. На Лаура още по-добре. Тя вземаше присърце доброто на детето толкова, колкото и той.

Стана, отиде до масата и затвори куфара. В този момент чу шум в градината и разбра, че не всичко е минало. Замислено зареди пистолета. Трябваше да се бие още веднъж. Вълците бяха надушили следите му и го бяха проследили дотук.

Това беше нещото, което все още можеше да направи за Франк и за себе си. Да ги избие всички.

ТАНЦЪТ НА СМЪРТТА — ПРИЗРАЧНО ХУБАВ СЕ УСТРЕМЯВА В СВОЯ ВИХЪР, ЗАПОЧВА В ТИШИНА, ЩЕ СТАВА ВСЕ ПО-ШУМЕН И ПО-ШУМЕН, ПО-БЪРЗ И ПО-РАЗГОРЕЩЕН И ЩЕ ЗАВЪРШИ В ПРОНИЗИТЕЛЕН ДИСОНАНС, ПОСЛЕДНИЯТ ШУМЕН ФАЛШИВ ТОН, СМЪРТТА...

Беше полунощ.

Хиро не беше суеверен. Шумът не се повтори. Щом бяха вън, значи са видели колата му. Нямаше да влязат веднага в къщата. Той имаше още време.

Тръгна бързо из къщата и със задоволство установи, че Франк беше приготвил цял арсенал оръжие. През прозореца до входната врата видя, че под дърветата до уличното платно стоят черната лимузина „Пакард“ и още една кола. Фаровете им бяха изгасени. Зад прозорците не се виждаше никой. Нищо не помръдваше и по улицата между колите.

Колко ли бяха? Шест, осем? Или още повече — десет? Хиро мислеше, че сам мъж можеше да се справи с десет противници — един мъж като него. Той мушна револвера в кобура, взе карабината и си натъпка патрони в джобовете.

Това беше война — нещо по-различно от поръчка за убийство, един изстрел в тила или слепоочието. Никой не можеше да контролира хода на войната. Тя протичаше по свои закони. Да се биеш във война беше като да слушаш музика, която става все по-бърза и по-оглушителна, едно болеро, фанданго. Или тази музика беше в самия него и го повличаше, гонеше го пред себе си, докато започнеше да гази из раздробени кости и накъсано месо, с кръв по ръцете, и вече престанеше да бъде човек, а само една-единствена болка. Да се биеш на война беше лудост и ако останеш жив, продължаваш да носиш тази

лудост в себе си, оставаш до края на живота си заразен. Миниатюрни отломъци от ада образуваха мозайката на една нова разбита душа.

Щяха да дойдат през градината, защото големите прозорци предразполагаха към нападение от тази посока. А може би щяха да нападнат от няколко посоки едновременно. Хиро се върна в хола, взе куфара с парите и го пъхна под кушетката. Не беше особено добро скривалище, но той изхождаше от това, че хората нямаше да имат достатъчно време за търсене, защото той нямаше да ги остави на спокойствие.

Беше съвсем спокоен. Автоматичното оръжие лежеше отпуснато върху ръката му. Вън в градината цареше тишина. Само вятърът шумолеше в листата на храстите. Или това въобще не беше вятърът? Малкото, обрасло с тръстика езерце блестеше на лунната светлина. Сигурно щяха да видят счупения прозорец. Може би бяха чули и изстрела, с който беше убил Франк.

Хиро се отдръпна от прозореца, заобиколи трупа на Роян и се отпусна върху кушетката. Дръпна едно голямо кресло така, че да му осигурява прикритието, и подпря дулото на оръжието върху облегалката. Ловец, готов за стрелба, в очакване на дивеч.

Те дойдоха четвърт час след полунощ. Шумоленето на храстите се усили. Как се казваше пиесата, в която нападателите се приближаваха до един замък под прикритието на дърветата? Тогава пред празната рамка на прозореца се появиха очертанията на една мъжка фигура. Мъжът беше слаб, носеше шапка и държеше в ръка италиански пистолет с дълга цев. Странно, мислеше Хиро. Значи това е един от мъжете, от които Милт Гудман, босът на ТИЙМСТЪР, един от най-могъщите профсъюзи в страната, се бе страхувал.

Но след това се поправи. Не от мафията се криеше Гудман, а от един човек на име Солдато.

Хиро изчака, докато човекът пред прозореца се готвеше да се промъкне в хола. За няколко секунди луната освети шията на мъжа. Хиро дръпна спусъка. От трясъка на изстрела едно останало в рамката парче стъкло падна.

Човекът разпери ръце и нададе вик, който беше полупроклетие, полувъздишка. Той се преви, но не падна веднага. Хиро го беше улучил във врата. Върху ръцете му, които мъжът опираше в стената, течеше кръв. На лунната светлина изглеждаше като с черни ръкавици.

След това последва шум от бързо изтичаща течност, която клокочеше по камъните и накрая човекът се строполи.

Един миг цареше пълна тишина. След това адът се отприщи. В градината припламваха дула като малки блуждаещи огньове. Последва дъжд от куршуми. Хиро различи шест различни калибъра. Куршумите къртеха парчета от рамката на прозореца и дървената стена зад кушетката и раздробиха една снимка в рамка. Други куршуми се забиха в облегалката на креслото, зад което се свиваше Хиро. Убийците стреляха по къщата в продължение на една минута, изстрел след изстрел. Счупиха се и другите прозорци.

Във война, в истинска война, мислеше Хиро, щяха да се хвърлят те сега. Но нямат достатъчно хора за това. Пак щяха да изпратят някого. Ще го убия и ще премина в настъпление. Отдалечени сме на мили от най-близките обитавани от хора къщи. Никой няма да чуе изстрелите. По всяко време можеше да дойде подкрепление. Затова трябва да ги избия, преди да се е съмнало.

Той чу, че по тревата се приближават тихи стъпки. Като стъпките на вьетнамските войници, които идваха от гората. Пред прозореца се появи един силует и Хиро стреля. Веднага се хвърли встрани и се изтърколи по килима далеч от креслото, като че ли някой друг, който е наблюдавал всичко, можеше да стреля с огнехвъргачка по мястото, на което е бил.

Пак отговориха изстрели. Двама, мислеше Хиро, двама и вероятно мъртви. Още колко ли има? Осем? Те бяха във в градината и се чувствуваха сигурни. Трябваше да ги подплаши. Беше лято и след три часа и половина щеше да се развидели.

Той скочи и с пушка в ръка затича към входната врата. Погледна навън през прозореца. Явно от тази страна нямаше никой. Изглежда, смятаха за погрешна идеята, че той може да излезе от къщата и да изтича до колата си. Но той щеше да направи точно това. Нямаше да остане в къщата, защото там можеха да го задържат с часове. Нямаше да се обади и на полицията. Бездруго в къщата нямаше телефон. Щеше да излезе от къщата и да ги подплаши. Остави пушката в ъгъла, внимателно отключи вратата и я отвори. Пантите бяха прясно смазани. „Камарото“ стоеше на около петнайсет метра от вратата. Хиро опипа пистолета в кобура под мишницата си и побягна. Патроните в джоба му дрънкаха при всяка крачка.

Той стигна до колата, отвори вратата, хвърли се върху топлата седалка и пое въздух. Извади револвера от кобура и го сложи на седалката до себе си. Пот обливаше тялото му. Въпреки свежия вятър все още беше задушно.

Вратата на колата беше само притворена, защото шумът от затварянето ѝ щеше да бъде чул в градината. Контактният ключ все още беше там. Хиро го завъртя и даде газ. После превключи на първа скорост и затвори вратата. Двигателят изрева. Хиро включи фаровете. Светлината заля плета, който отделяше площадката от градината.

Колелата на „Камарото“ хвърляха чакъл зад себе си и дърпаха колата напред. Ръмжейки и малко напосоки, той стреля в храстите. В следващия момент издадената напред решетка на мотора достигна храсталака и се вряза в него. Клоните се чупеха и стържеха по лака на колата.

Фаровете осветиха градината зад плета. Колата първо се разклати, след това колелата отново стъпиха здраво. Хиро управляваше с една ръка, другата държеше полицейския „Питон“. Беше готов да стреля по мъжете в градината през някой от двата свалени странични прозореца.

Изтрещя изстрел, последваха го много други. Предното стъкло на камарото се пръсна. Хиро направи с револвера в стъклото една дупка за гледане, стреля през нея и завъртя кормилото наляво. Двигателят изръмжа. Светлините на фаровете опипваха градината като пипала на насекомо.

Един от убийците скочи и хукна пред колата. Тичаше в единия от конусовидните снопове светлина. Хиро стреля през дупката на стъклото. Сноп искри и огън се разхвърча над решетката на двигателя. Самият изстрел едва се чуваше. Тежкият пистолет в ръката на Хиро подскочи и убиецът се строполи на земята с подкосени крака. Хиро го прегازی, обърна колата, избягна едно дърво и даде пълна газ.

Пред него скочиха трима мъже. Стояха разкрачени срещу него и стреляха куршум след куршум.

Хиро наведе глава като нападащ бик и насочи колата направо срещу тримата мъже. Те до последно останаха по местата си, надявайки се да го спрат и убият. Но надеждата им беше излъгана. Единият остана на мястото си, докато другите отскочиха встрани. Той изпразни целия барабан на пистолета си. Куршумите удряха плътно

над главата на Хиро в облегалката за главата. Тогава колата подбра убиеца върху капака. Човекът се удари в стъклото. Няколко секунди ръката му висеше вътре, после той се изтърколи от фучащата кола в тревата.

Още двама, мислеше Хиро. С периферното си зрение видя как един от мъжете се изправя и се затичва към дупката в плета, зад който бяха колите. Той насочи револвера и се прицели, като подпря китката си върху другата ръка. Натисна спусъка, но не се случи нищо. Револверът беше празен. Ядосан, Хиро го хвърли на съседната седалка и пак даде газ.

Гумите на камарото избуксуваха. След това тежката кола потегли, осветявайки бягащия убиец. Мафиотът имаше преднина от петдесет метра и вече беше минал през плета. Хиро натисна педала докрай. Плетът се олюля срещу него. После камарото прегази клонаците, които се огънаха като паяжина.

Сега полето за стрелба пред него беше чисто. Убиецът стигна до лимузината и отвори вратата. Хиро пак натисна педала. Убиецът вече беше почти в колата. Само левият крак и главата му се виждаха от вратата.

В този момент камарото подбра вратата с все сила и я затръшна. Главата и кракът на мафиота бяха откъснати от тялото. Поток от кръв се изля върху затворената врата. Главата се изтърколи като пумпал към крака, който още беше в обувката. В колата обезглавеният труп бавно се строполи върху кормилото. Ръцете още потръпваха и натискаха мигача, който светваше и изгасваше.

Камарото беше излязло от платното и препускаше с 80 мили встрани от улицата. Хиро видя, че към него се приближават летвите на оградата, бледи като кости в светлината на фаровете. Отвори вратата и се изтърколи от колата. Дървената ограда изтрещя под натиска на връхлитащата кола, камарото се наклони и се преобърна. Хиро чувствуваше пронизваща болка в тила, защото не се беше приземил толкова меко, както беше свикнал на тренировките. Но въпреки това, изглежда, нямаше нищо счупено.

Колата стоеше на покрива си, а двигателят съскаше. Хиро скочи, докато тичаше, разтърка болезненото място на тила, мушна се в колата и опипа деформирания ѝ покрив, докато намери полицейския „Питон“.

Приведен, изтича обратно назад. Тъкмо се беше отдалечил на около двайсет метра, когато колата експлодира в огнен стълб. Хиро се хвърли на земята и остана така, докато опасността отмина. Пламъците, които излязоха от вътрешността на колата, осветяваха поляната и околните дървета.

Откъм градината се приближаваха убийците. Като вдигна глава, Хиро ги видя на фона на белия зид на къщата. Бяха четирима.

Ако сега скочеше, щяха да го видят, както и той ги виждаше. Той се промъкна през поляната към дърветата, опирайки се на пръстите на краката и на лактите си, както стотици пъти беше правил във Виетнам. Тревата беше хладна и суха, а земята миришеше ароматно и хубаво. Откога не беше лежал в трева и не беше мирисал земя! Откъм улицата проехтя вик на ужас. Вероятно бяха намерили пакарда с обезглавения труп.

Хиро стигна сянката на дърветата и се изтърколи зад един храст. Докато убийците тичаха към горящото камаро, той търсеше патрони за празния си пистолет. Бръкна в джоба си и с ужас установи, че беше сложил друг калибър. Имаше патрони за пушка, но те не ставаха за барабана на колта. Ругаеше през зъби. Оръжието беше станало безполезно.

Трябваше да влезе в къщата. Там имаше оръжие и патрони, достатъчни за изстребването на половин народ. Като всеки добър американец и Роян се беше запасил с патрони и пистолети, като че ли индианците все още стояха пред вратата му, виетнамците бяха вече в Кони Айланд, а зад всеки ъгъл — негри, размахващи вериги.

Убийците обградиха камарото и се опитваха да различат нещо в пламъците. Хиро стана и затича приведен. Настъпи един сух клон, но шумът беше погълнат от прашенето на огъня. Земята под краката му беше мека. Оръжието му пречеше да тича и той го хвърли. Беше само на няколко метра от градината, когато убийците на Касалонга го откриха. Стреляха по него, но от това разстояние револверите им бяха безполезни.

Тогава и те започнаха да тичат.

Плетът, разкъсан от камарото, се издигаше мрачно пред Хиро. Той се промъкна през пробива. Светлината на огъня не стигаше дотук. Той мина през плета и се спусна към къщата. Кракът му попадна върху

един труп и той се спъна, опипа с ръка оръжието на мъртвеца в тревата и го взе.

Отначало не знаеше къде да се скрие. После видя лъщящото на лунната светлина езеро и затича към брега. Веднъж във Виетнам цял ден беше стоял във водата, потопен до шия, а там имаше и плъхове. Беше седял във водата, докато виетнамците го търсеха по брега, преравяйки сантиметър след сантиметър. Не го намериха. Беше се оказало добро скривалище.

Предпазливо, за да не предизвиква прекалено много издайнически вълни, Хиро влезе в езерото. Водата беше студена и студът се заизкачва нагоре по краката му. Целият му костюм се напои с вода, но въпреки това висеше на тялото му почти безтегловно.

Убийците стигнаха до плета и влязоха в градината. Разбираха се с кратки подвиквания. Двама от тях се промъкнаха в къщата, а другите двама започнаха да претърсват градината. Хиро беше потопен до горната устна във водата, която миришеше на водорасли. Не се движеше, за да не се чува шум от плискане на вода. Повърхността на водата под носа му се набраздяваше, когато той дишаше. Револверът висеше на една тръстика до главата му. Искеше да предотврати намокрянето на патроните. Езерото блестеше като сребърно и беше олицетворение на покоя.

Двамата мъже, които претърсваха градината, се движеха към мястото, където беше той. Не казваха нито дума. Можеше да чува само стъпките им. Надяваше се, че ставите му няма да се вкочанят. Главата му беше празна. Някъде в тръстиката скочи жаба.

Двамата мъже в къщата запалиха лампата в хола. Светлината огря тревата и стигаше до езерото. Убитите се открояваха в тревата като къртичини.

След два часа слънцето щеше да изгрее.

Защо не си тръгваха? — питаше се Хиро. Бяха изгубили петима. Защо не се изтегляха?

Но знаеше, че с това нищо нямаше да спечели, и затова не го желаше повече.

Двамата мъже пак се отдалечиха от брега на езерото. Хиро предпазливо извади едната си ръка от водата и посегна към револвера. Отвори барабана. Държеше го така, че да може да види на лунната

светлина колко патрона има на разположение. Разбра се много лесно: два.

Два патрона за двама мъже.

Това означаваше, че той трябваше да остане тук, във водата, докато убийците се уморят и станат по-малко бдителни.

Водата като че ли ставаше по-топла, но той все повече зъзнеше.

ТЕ ПРЕТЪРСВАХА ТЕРЕНА ПО ПРОДЪЛЖЕНИЕ НА БРЕГА. ПЛОСКИТЕ ИМ СЛАМЕНИ ШАПКИ ЕДВА СЕ ВИЖДАХА ВЪВ ВИСОКАТА ЖЪЛТА ТРЕВА. ПОНЯКОГА СЕ ЧУВАШЕ ШУМ ОТ УДАР НА ДРЪЖКА НА АВТОМАТ В КАМЪК. СТЬПКИТЕ ИМ ШУМОЛЯХА. ПОНЯКОГА СЕ СМЕЕХА С ВИСОКИ НЕЧОВЕШКИ ГЛАСОВЕ ИЛИ СИ ПОДВИКВАХА ЕДИН НА ДРУГ. ЖЪЛТАТА ВОДА ГЪМЖЕШЕ ОТ ГОЛЕМИ ТЪМНИ ПЛЪХОВЕ. ВЪЗДУХЪТ БЕШЕ ВЛАЖЕН И ГОРЕЩ И ТЕЖЕШЕ ВЪРХУ ГЛАВАТА МУ. ПАЛЕЩОТО СЛЪНЦЕ ПРЕЖУРЯШЕ ОТ БЕЗЖИЗНЕНОТО СИВО НЕБЕ. ОТ ТРИ ЧАСА СЕ КРИЕШЕ НА БРЕГА АКО ТОВА ПРОДЪЛЖЕШЕ ОЩЕ ДЪЛГО, ЩЕШЕ ДА СИ ИЗГУБИ РАЗСЪДЪКА. НО ТОЙ ИСКАШЕ ДА ЖИВЕЕ, ЖИВЕЕ, ЖИВЕЕ...

Това беше последното му желание.

Настъпи момент, в който вече не знаеше дали той е във водата, или водата е в него. Ставите му като че ли се бяха вцепенили и полагаше усилия да не трака със зъби. Не беше сигурен дали само му се струваше, или вече наистина не беше чак толкова тъмно. По небето все още нямаше никаква светлина, но, изглежда, водата на езерото предусещаше деня и придобиваше по-светъл цвят. Знаеше, че вече е време да напусне скривалището си и да се бие.

Мъжете бяха в къщата вече цял час. Сигурно бяха обърнали всичко с краката нагоре. Открили бяха трупа на Франк, а може би и парите. Вероятно държаха под око площадката пред къщата, защото знаеха, че без кола той не можеше да отиде далеч. Но не знаеха, че той дори и не мислеше да бяга оттук.

Естествено, възможно беше и да спят. Но не можеше да се уповава на това. Във всеки случай трябваше да използва прикритието на тъмнината. Беззвучно като змия Хиро се измъкна от водата. Държеше зареденото с двата сухи патрона оръжие във вкочанените

пръсти на дясната си ръка. Трудно му беше да върви. Дрехите висяха тежки и мокри върху кожата му. При всяка крачка обувките му жвакаха така, че му идеше да ги събуе.

Не се дразнеше от лежащите в градината трупове. Една замръзнала усмивка обграждаше устата му като със скоби. Мафиотите сигурно щяха да го помислят за дух или възкръснал мъртвец, когато изведнъж се появи пред тях.

Лампите в къщата бяха изгасени още преди половин час. Те чакаха на тъмно. А може би въобще не чакаха? Какво друго имаше в главата на един убиец освен празнина, която се изпълваше с кръв?

Хиро поклати глава. Той фантазираше. Това беше опасно, когато имаш само два патрона и пръстите ти са вкочанени. Небето над покрива на къщата започна да посивява. Сега Хиро стоеше под счупения прозорец. Той се притисна до зида и хвърли поглед в хола. Единият от убийците се беше облегал точно до прозореца и гледаше навън.

Убиецът спеше с отворени очи, но сега се събуди. Устните му се разтвориха, но в последния миг той сподави вика си, защото дулото на Хировия колт беше на сантиметър от върха на езика му, а лицето на Хиро беше мръсно и разкривено.

Убиецът бавно помръдна глава от дясно на ляво. Разбра, че щеше да умре, ако изпусне през устата си дори и само един звук. От един бърз поглед Хиро разбра, че мъжът беше сам в хола. Трупът на Франк все още беше на пода, с оръжие в ръката. Куфарът с железния обков, в който бяха парите, стоеше до кушетката.

Хиро не искаше да се изкачва през прозореца. Стъклената врата също беше счупена. Щеше да използва нея. Той вървеше заднишком крачка по крачка. Дулото на пистолета му неотклонно сочеше лицето на мафиота, който сега беше почти толкова блед, колкото и Хиро. Краката на Хиро оставяха черни отпечатыци по камъните под прозореца. Внимавахе да не настъпи някой труп.

После се озова до прага на вратата. Той мушна глава, за да влезе. В момента, в който стъпи с единия крак в стаята, мъжът до прозореца изкрещя. Хиро се хвърли напред и стреля още преди да е паднал на пода. Човекът до прозореца се удави в собствената си кръв, когато куршумът прониза небцето на отворената му уста.

В рамката на вратата, водеща към коридора, се появи очертанията на една тъмна фигура. Тъмното тяло като че ли излъчваше светлина. Хиро изстреля и втория си патрон, но не улучи. Мъжът изчезна. Сега оставаха още трима, но не знаеха, че оръжието му няма повече патрони. Концентриран, като в транс Хиро се огледа. Човекът до прозореца, когото беше убил, висеше с горната част на тялото си през перваза на прозореца. Краката му бавно се плъзгаха и той падна от другата страна. Хиро искаше да се добере до неговото оръжие, но сега това вече беше невъзможно.

Тогава погледа му привлече Франк Роян. Мъртвият капитан все още стискаше револвера в ръката си. Не помръдваше. Хиро се опита да отдели пръстите на приятеля си от дръжката на оръжието. Не му се удаде. Хиро усети, че по челото му се стича пот. Съсредоточи всичката си сила във вкочанените пръсти, но Роян не пускаше револвера. Някакъв мускулен спазъм така здраво беше приковал ръката му към дръжката, че трябваше щанга, за да бъде махната. Куфарът с парите стоеше до кушетката. Вън постепенно се развиделяваше. Парите бяха за Мириам. Той трябваше да ѝ ги занесе и затова се налагаше да убие и останалите трима живи убийци. Защото те нямаше да го пуснат от къщата.

Чуваше ги вън в коридора. Изглежда, залагаха всичко на една карта и искаха да се втурнат в стаята заедно. Знаеха, че един човек не може да застреля едновременно трима противници. Един от тях щеше да повали, поне единият щеше да се пожертва.

Хиро хвана Франк Роян и се опита да го изправи. Мъртвецът беше тежък, много тежък. Хиро го хвана под мишниците и го изтегли нагоре. Вените на челото и слепоочието му щяха да се пръснат. После Франк Роян се задържа прав и Хиро го притисна към себе си с лявата си ръка. Изглеждаха така, сякаш изпълняваха танц на апачите върху кръчмарска сцена в Монмартър.

Със свободната си ръка Хиро обхвана юмука, в който приятелят му стискаше револвера, насочи го към вратата и пхна пръста си до показалеца на Роян върху спусъка.

Тримата убийци се втурнаха в стаята. Бяха с вдигнати оръжия, хвърлиха се надясно и наляво и коленичиха. Стреляха с пълна пара. Пламъчетата от изстрелите осветяваха стаята като светкавици. Хиро

видя ужаса по лицата им, когато разбраха по какво стрелят. Той чувстваше как куршумите удрят по тялото на Франк.

Франк, мислеше Хиро, прости ми, Франк. Прости ми. Прости ми. После натисна спусъка и револверът в юмрука на Франк подскочи, а в дулото му разцъфна огнена роза. Първият убиец нададе вик и се строполи, а друг куршум удари тялото на Франк. Хиро се олюляваше, защото едва удържаше тежестта. Но трябваше да удържи, знаеше, че трябва. Стреля още веднъж, движеше ръката на Франк в двете посоки, за да не позволи на другите двама да избягат, те обаче си мислеха същото и стреляха, а Хиро заплака. Изплакваше сълзите, които Франк вече не можеше да изплаче, усещаше болките, които Франк вече не усещаше, плачеше и стреляше, плачеше за себе си и за миналото, и стреляше по убийците, единият от които падна и се затъркаля по пода. Тогава в хълбока му се заби един куршум, защото беше останал неприкрит, но в началото не го чувстваше, мислеше, че е улучен Франк, и още един куршум се заби в слабините му. Кръвта бликна и се смеси с влагата на дрехите, а барабанът вкара последния патрон в цевта. Изстрелът изсвистя, оръжието бе почти избито от ръката на Франк и Хиро, но куршумът намери целта си, улучи третия мъж точно в челото и нанесе смъртоносния удар.

Хиро не можеше да държи Франк повече. Мъртвият го повлече със себе си към пода. Дим, миришещ силно на барут, се носеше из стаята. Навън се развидели. Денят щеше да разкрие бойното поле, убитите, оръжието, кръвта, а езерцето невинно и спокойно щеше да отразява първите слънчеви лъчи.

Болката преминаваше през тялото му на вълни и той се огледа.

Мириам Хиро се събуди, защото насън беше прескочила едно стъпало. В стаята все още беше почти тъмно. През завесите на прозореца се процеждаше бледа светлина. Неописуем копнеж обхвана Мириам. Големите ѝ тъмни очи гледаха към малката нощна масичка, върху която стоеше часовникът-играчка. Танцърката се въртеше в пирует и в сумрака фигурата с разперените ръце и вдигнатия крак се превръщаше в мъж, а мъжът стоеше някак странно, защото беше улучен от куршум. Той балансираше на един крак, политна и падна.

Мириам блъсна играчката от масичката и нададе пронизителен вик, който не преставаше.

Мъжът, в когото се беше превърнала танцьорката, беше баща ѝ.

Хиро се освободи от студения труп на Франк и запълзя към обкования с желязо куфар с парите. Раните му ритмично пулсираха чак до краката му. Туптенето образуваше един железен пръстен, а пръстенът обхващаше сърцето му и все повече се стягаше. Кървящ, с мокро лице, ръце и крака, покрити с кал, Хиро тежко се изправи. Залиташе леко. В безжизнената стая нещо започна да трака. Хиро се послуша. После забеляза, че това бяха зъбите му.

Куфарът с парите тежеше много. Хиро едва го вдигаше. Повлече го след себе си през вратата, през единия от труповете, който се оказва почти непреодолимо препятствие, докато куфарът мине от другата му страна. Измъкна го от къщата и после по чакъла — пред нея. Неговите крачки и стърженето на куфара, изглежда, бяха единствените шумове надлъж и нашир, но след като Хиро веднъж се спъна и падна и в продължение на няколко секунди не можеше да помръдне, чу също и чуруликането на птичките в дърветата.

Небето беше станало стоманеносиньо, но слънцето още не беше изгряло. Треперейки и с тракащи зъби, Хиро газеше по чакъла и влачеше куфара след себе си, докато най-сетне стигна до втората кола на убийците, един черен „Линкълн“. Вратата беше отворена и контактният ключ беше на таблото. Събирайки всички сили, Хиро сложи куфара на шофьорското място. Коленичи и го избути на съседната седалка и след това пхна самия себе си в колата.

При дишане гърдите му свиреха. Пред него стоеше пакардът с намазаното с кръв предно стъкло. Контурите на арматурното табло бяха ту ясни, ту замъглени. Пеенето на птиците нахлуваше в колата през отворената ѝ врата, Хиро вече нямаше сили да я затвори. Беше уморен, уморен до смърт. Като се погледна, видя кръв нищо друго освен кръв.

Трябва да отида при Мириам, при Мириам и Лаура. Трябва да завъртя контактния ключ и да потегля. Не е далеч. Трябва да стигна. Те ме обичат, аз ги обичам и те трябва да знаят, че съм добре.

Той запали двигателя. Падна върху кормилото и искаше да заспи. Клепачите му бяха по-тежки от куфара или Франк. Той се изправи и даде газ. Колата подскочи напред, залюля се и се насочи към канавката. Хиро я отклони в последната секунда, дозираща газта и обърна. Той се клатушкаташе напред-назад, държеше се здраво за кормилото.

Не е далеч, мога да стигна за половин час, ако не изгубя прекалено много кръв. Хиро управляваше с дясната ръка, а лявата притискаше към раната в хълбока. Под пръстите му всичко беше мокро и студено. При движението вратата се отваряше и затваряше.

После слънцето изгря. Светлината му прободеше преуморените очи на Хиро като острие на нож. Опитва се да избегне светлината, но тя беше навсякъде. Блестеше върху лака на колата, върху арматурите, блестеше ослепително ярка и върху асфалта на шосето. Тревата на ливадите от двете страни на пътя като че ли светеше и прахът, който вдигаше колата, когато някоя от гумите попаднеше в банкета, също светеше.

Очертанията на шосето се разляха. Смесиха се зелено и сиво и винаги, когато вратата се отваряше, в колата се чуваше свистенето на гумите върху асфалта. Хиро усещаше, че става все по-слаб и по-слаб, но знаеше, че Мириам го чакаше, че вече стоеше на прозореца на „Майъм“, въпреки че още беше толкова рано. Тъмните ѝ горящи очи го държаха здраво като насочващи лъчи и го водеха по пътя към нея.

Главата му клюмна върху гърдите. Той се удари в единия ъгъл на обкования с желязо куфар и отново погледна.

Това беше отклонението. Сега му оставаше само пътят през полето, на чийто край беше фермерската къща под дърветата. Той завъртя волана. Измъчените гуми изреваха. Колата беше с хубави ресори и пружинираше нагоре-надолу. Долу, върху гумената подложка при педалите, се беше събрала кръв и се увеличаваше все повече. Тя се стичаше надолу по краката на Хиро и заливаше браздите на подложката.

Два коня, един бял и един кафяв, галопираха по полето към колата, но след малко се отдалечиха. Хиро ги забеляза само с периферното си зрение. Конете, мислеше той, колко отдавна не съм виждал коне. Водни биволи бяха последните животни, които беше срещал на свобода.

Нещо като мъгла, бяла, зърнеста и трепкаща, се спусна над пътя и той затанцува. Странна мъгла, която непрекъснато отстъпваше пред него. Зъбите на Хиро все още тракаха, но сега вече не студът беше виновен, защото слънцето се удряше в покрива на линкълна и температурата в колата се покачваше.

Хиро мислеше за Мириам. Скоро щеше да види училището с малката градинка отпред и бялата дъсчена ограда. Сега ще се срещнем, Мириам. Наистина, не в някой бар в града, а и ти си още малка, но е среща, истинска среща.

Пътят правеше завой, а зад завоя се издигаше сградата с блестящата на слънцето медна табелка на входа, училище „Майъм“. Хиро насочи линкълна направо към лъскавия четириъгълник. Когато вече почти беше стигнал до ослепително бялата дървена ограда, отпусна босия си крак от педала на газта. Вратата от неговата страна отново зейна и остана отворена. Хиро се облегна назад и затвори очи. От клоните на дървото, под което стоеше колата, падаха бели листенца с розов ръб.

Той би слязъл веднага и би занесъл куфара на Мириам и Лаура. Три четвърти милион. Само трябваше малко да си почине. По лицето му блестеше пот. Моторът работеше тихо на празен ход. Трябваше да го изключи. Веднага, само преди това няколко секунди почивка. Едно листенце от цвят падна пред него върху предното стъкло. И тук птиците пееха. Изведнъж Хиро го обзе чувството, че потъва, немного дълбоко, само няколко сантиметра. Изплашено отвори очи. Беше като в сънищата, като прескочиш някое стъпало и се събудиш. Все още седеше в колата, мокър, кървящ и слаб, и не можеше да си държи очите отворени.

Той вървеше покрай кея с револвер в ръка и стреля в гърба на един мъж. Целеше се в една сянка, в един огнен ад. Един вертолет се спускаше към него от небето беззвучно. Беше прегърнал една жена, гола. Тя имаше тялото на Кати, но беше с лицето на Лаура. Той и Франк си подаваха бейзболна топка. И после, а той знаеше, че това е смъртта, той самият се видя като малко момче, което с кънки на краката се опитваше да се изкачи по едно тъмно стълбище, като се държеше за парапета. И горе, зад полираната врата, вече го чакаше майка му. Той знаеше, че тя е сърдита, защото е закъснял. Краката му с кънките се подхлъзват по стъпалата, но той вече беше горе и вратата се

отвори. Ярка трепкаща светлина струи зад вратата и той поглежда нагоре, защото майка му беше много по-голяма от него, но този път не го посрещна майка му, а едно малко момиченце в сини джинси, с кестеняви коси и тъмни, зареяни някъде очи.

— Мириам — каза Хиро и гласът му прозвуча учудено. Той с усилие отвори очите си, които бяха залепнали от изсъхналата пот. От цветната експлозия на градината някой се приближаваше към колата. Вратата на къщата беше отворена. Сега се отвори бялата порта на оградата и момичето се приближи към колата. Носеше сив пуловер и джинси. Тъмните коси бяха подстригани на черта, а очите втренчено гледаха към главата зад предното стъкло на колата.

Хиро бавно обърна глава. Момичето стоеше до него и го гледаше. В ръката си държеше часовник-играчка с една танцьорка. Танцьорката беше вдигнала ръцете и единия си крак, а огледалната повърхност под крака ѝ, която символизираше лед, блестеше на слънцето.

— Мириам — каза Хиро, но този път не учуден, а с облекчение. Той още беше жив, за да я види, и тя го беше чакала, така както той беше предвидил. Искаше да пипне куфара с парите на съседната седалка, но вече не можеше да се движи. Имаше нужда от цялата си сила, за да държи главата си изправена.

Не можеше ясно да види лицето ѝ, защото светлината наоколо го заслепяваше. Върху чистата ѝ коса блестеше лъч слънчева светлина. Той знаеше, че тя го гледа неподвижно, защото погледът ѝ като че ли проникваше в мозъка му. Той се надяваше, че това е реалност, а не само един хубав сън. После отново потъна няколко сантиметра, почти като в асансьор, който потегля, но пак е спрял.

Той изпъшка. Сега дрехите му бяха сухи, но той все още трепереше. Момичето не се движеше. То гледаше вътре в колата и като че ли искаше да запечата всичко в съзнанието си — стройния кестеняв мъж в измачкания костюм, босите крака, които стояха до педалите в езеро от кръв, която течеше заедно с новата кръв върху подложката, тихите капки, раните на хълбока и слабините, мръсотията по ръцете и лицето му и сълзите, които си проправяха път през нея.

Устните на Мириам се движеха, но това Хиро не можеше да види. Очите му се бяха свили в тесни ивици. През миглите си можеше да различава само силуети, тъмни очертания на светещия зелен фон на

тревата. После момичето се наведе в колата и това движение накара Хиро още веднъж да отвори очи. Той видя предпазливия жест, с който Мириам поставяше играчката на арматурното табло и издърпа копчето. За секунди лицето ѝ беше толкова близо до неговото, че той можеше съвсем ясно да види, че тя също плачеше. Сребърни следи от сълзи блестяха по бузите ѝ. Танцърката се въртеше, звънът на камбанките започна с темата от „Лебедово езеро“, все още много бързо, защото пружината беше много силно навита, и Хиро знаеше, че няма да може да чуе последните тактове. Падна настрани върху куфара и всяко поемане на дъх кънтеше като вой на вятър в дълъг коридор.

Мириам спокойно се наведе напред, със сълзи на лицето, и се облегна на клаксона. Натискаше го без прекъсване, като че ли ѝ олекваше, като слуша този тон, вместо сама да вика. Хиро учудено отвори очи, защото не беше очаквал този шум. После цветовете на това, което виждаше, избледняха. Контурите се размиха и всичко стана бяло. Той беше мъртъв.

Силният вой на клаксона, който не спираше, ехтеше над „Майъм“ като камбанен звън. След малко от сградата излезе една жена и изтича към колата. Беше с кафяви кадифени панталони и тъмносин пуловер.

Лаура не разбра веднага. Беше забелязала, че Мириам вече не беше в леглото си, и после изведнъж беше чула пронизителния клаксон. Последните метри към колата тя извървя бавно, почти неохотно. Видя, че Мириам натиска клаксона, но колата, в която, изглежда, нямаше никой, не беше виждала досега.

Тя се наведе над детето и същевременно погледна в колата. Първо изобщо не позна мъжа, който, изглежда, беше мъртъв. После силен шок постепенно изкриви лицето ѝ. Тя започна да пищи. Писъкът ѝ прекъсваше, отново започваше и пак спираше.

Мириам пусна клаксона.

ЕПИЛОГ

— Искаш ли да си сложиш шапката, Мириам?

Детето поклати глава. Яркото слънце, чиято светлина се отразяваше в лъскавата лента върху тъмната ѝ прическа на бретон, не пречеше на Мириам. Младата жена до нея отново се изправи и скри усмивката си неумело. Бяха ходили заедно по насипаните с фин чакъл пътеки на гробищата, придружавани само от сенките си, падащи върху края на тревните площи. Но сега младата жена изостана няколко крачки, като че ли нямаше право да стои до скромната плоча откъм главата на засадения с цветя гроб.

Беше хубав ден. Небето пръскаше синьо-златна светлина, а вятърът шумолеше в зелената шума на брезите и обръщаше долната сребриста част на листата нагоре.

Името на младата жена беше Лаура Карадайн и за първи път от четири години след погребението тя водеше детето на това място, където лежеше погребан баща му. Изминалите месеци бяха покрили плочите с лека патина, но надписите се виждаха ясно: „Лейтенант Джеймс Хиро“ — пишеше на едната, „Капитан Франк Роян“ — върху другата.

Мириам Хиро стоеше пред левия гроб, малка спокойна фигура под палещото слънце. Стоеше изправена с малко широките си панталони, ръцете свити в юмруци, горящите, възприемащи всичко с еднаква важност очи — неотлъчно насочени към буквите, които съставяха името на един лейтенант от полицията, убит при изпълнение на дълга си.

Устните на Мириам трепереха, като че ли искаше да закрещи, но не изкрещя. Сините ѝ отнесени очи сравняваха плочата с този, който в продължение на четири години е бил запечатан върху зениците ѝ, изгорен в деня на погребението. В паметта ѝ времето беше спряло. Тя ѝ показваше панорама от картини и една от тях беше кървящият, плачещ мъж зад волана на една огромна черна кола, която тя никога повече не беше видяла. Друга картина беше жената, която беше при

нея на гробищата и която тогава при вида на окървавения мъж беше започнала да пици.

Един клаксон звучеше без прекъсване и тя самата го натискаше. Някой я хвана за ръка и я заведе обратно в сградата. Мъже в тъмни костюми обследваха колата и извадиха от нея един куфар с лъскави ръбове. Други мъже отнесоха окървавения мъж в една бяла кола и заминаха с него. Появяваха се и други картини. Две тъмни ями, до които стояха ковчезите, тъмни като косите ѝ. Върху ковчезите имаше шарени знаменца със звездички и червени ленти. Месинг блестеше на слънцето, стреляха във въздуха. Много облечени в черно хора със сериозни лица хвърляха пръст върху ковчезите.

Ръката ѝ стискаше една малка танцьорка на лед върху един часовник-играчка, която можеше да свири една ведро мелодия, а не такава мрачна и тежка като облечения в униформи оркестър до ковчезите.

Като че ли беше вчера, а бяха минали четири години. Мириам се обърна и погледна жената зад себе си, Лаура недоверчиво установяваше, обзета от радостен страх, че зад очите на детето се беше случило нещо. Те бяха пълни със сълзи. Младата жена изтича към детето, коленичи и го прегърна.

— Мириам — каза тя.

Детето отново погледна към гроба. Бавно, като че ли говоренето за него беше усилие, то каза:

— Тук лежи татко, нали?

Лаура се разплака. Очите на Мириам вече не бяха безжизнени и далечни. Бяха започнали да живеят, отразяваха чувства, които вече нямаше да бъдат недостижими за Мириам. Леко, като малка птичка, докосна детската ръка бузата ѝ, така нежно, както първият минзухар пробива още твърдата, замръзнала земя, за да се разлисти под светлината. Лаура знаеше, че много често през следващите години щяха да стоят пред този гроб и че в сърцата им винаги щеше да е зима. Но изведнъж тя разбра също, че снегът не пада върху всички души, че понякога една ръка минава по заледения прозорец и изчиства една малка дупка и че тя току-що беше видяла как през този процеп един човек бе прекрачил в пролетта. — Да, Мириам — каза тя, — тук лежи твоят татко.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.